

ပရုတ်တ ကုန်သည်

မောင်မြင့်ကြွယ်

FATAL CURE

ROBIN COOK

ပရုဏာ ကုန်သည်
မောင်မြင့်ကြွယ်
FATAL CURE
ROBIN COOK

စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၂၅၊ ဇန်နဝါရီ
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၂၀၀၄၊ ဧပြီ၊ ပညာရွှေတောင် စာအုပ်တိုက်]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၂၀၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာပုံ: ယန်းချို တင်ထွက်
 တန်ဖိုး: ၁၅၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ: ဒေါ်ခင်စိ (၀၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဆာ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ: ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မောင်မြင့်ကြွယ်
မရုဏာ ကုန်သည်

FATAL CURE

ROBIN COOK

မိတ်ဆက် စကား

ဒေါက်တာ ရော်ဘင် ကွတ်သည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ် ဆေးကောလိပ်မှ ဘွဲ့ရသူ ဖြစ်ပြီး ဟားဗတ် တက္ကသိုလ် တွင် ဘွဲ့လွန် သင်တန်းကို တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဆေးပညာကို အခြေခံသော စိတ်ချောက်ချားဖွယ် ဝတ္ထု များကို ရေးသားသူ ဖြစ်သည်။ မြန်မာ ဘာသာပြန် စာဖတ် ပရိသတ် သည် သူနှင့် မစိမ်းပါ။ ဒေါက်တာ ရော်ဘင် ကွတ်၏ COMA, FEVER ဆိုသော စာအုပ်များကို ဆရာ နတ်နွယ်က ဘာသာ ပြန်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ် အတွင်းကလည်း ဆရာ ဇင်သန့်က ဒေါက်တာ ရော်ဘင် ကွတ်၏ HARMFUL INTENT ကို ‘မေ့မရပြီ’ ခေါင်းစဉ်နှင့် ပြန် ဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မသိသော အခြား ပြန်ဆိုသူများလည်း ရှိပါလိမ့်မည်။

ဒေါက်တာ ရော်ဘင် ကွတ်၏ FATAL CURE စာအုပ်ကို သမ ဝါယမမှ ဒေါ်ဝါဝါထွန်းက လက်ဆောင် ပေးသည့် အတွက် ကျွန်တော် ယခု ကြိုးစား၍ ပြန်ဆိုပါသည်။ မူရင်း စာအုပ်မှာ စာလုံးသေးနှင့် စာ မျက်နှာ လေးရာ ငါးဆယ်ခန့် ရှိနေသောကြောင့် အနည်းငယ် အကျဉ်း ချုံး၍ ပြန်ဆိုပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဝတ္ထု အမျိုးအစားတွင် ပါဝင် သော်လည်း ဆေးပညာ ဗဟုသုတများကို အနည်းအကျဉ်း ဆိုသလို ရရှိမည် ဆိုပါက ဘာသာ ပြန်ဆိုရကျိုး နပ်ပါသည်။

စာအုပ် မူရင်းကို လက်ဆောင် ပေးသော ဒေါ်ဝါဝါထွန်းကို အထူး ကျေးဇူး တင်ပါကြောင်း မှတ်တမ်း တင်အပ်ပါသည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

၁၁၁

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့သည် ဆမ် ဖလင်းမင်း အတွက် ကြမ္မာ ငင်သော နေ့ ဖြစ်သည်။ ဆမ် ဖလင်းမင်းက သူ့ကိုယ်သူ အလွန် ကံကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ် ဟု ယူဆသည်။ သူသည် ဝေါစထရီမှ ပွဲစား တစ်ယောက် အနေနှင့် အသက် လေးဆယ့် ခြောက်နှစ်တွင် အလွန် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူသည် သူ ကြွယ်ဝသမျှကို သိမ်းကျုံး ယူငင်ပြီး နယူး ယောက်ကို ရုတ်ခြည်း စွန့်ခွာ၍ မြောက်ပိုင်း ဗားမောင့် ပြည်နယ်ရှိ ဘတ် တလက်မြို့သို့ သူ၏ အန္တိမ ရည်မှန်းချက် ဖြစ်သော ပန်းချီ ဆွဲရန် ရည်ရွယ် ချက်နှင့် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဆမ် ဖလင်းမင်းသည် ကျန်းမာသူ တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့ ညနေ လေးနာရီခွဲတွင် ထူးဆန်းမှု တစ်ရပ် စတင် ဖြစ်ပေါ်လာ သည်။ ၎င်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ ကလာပ်စည်းများထဲမှာ ရေ မော်လီကျူး များသည် နှစ်ခြမ်း ကွဲသွားကြသည်။ တစ်ခြမ်းမှာ လူကို ဒုက္ခ မပေးသော ဟိုက်ဒရိုဂျင် အက်တမ် ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ခြမ်းမှာ အလွန် ဒုက္ခ ပေးသော ဟိုက်ဒရိုဆီ ဖရီး ရေဒီကယ် များပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်နေချိန်တွင် ဖရီး ရေဒီကယ်များကို ခုခံ တိုက်ခိုက်မည့် ကလာပ်စည်းများသည် လျင်မြန်စွာ အားပျော့လာကြသည်။ ဟိုက်ဒရိုဆီ ဖရီး ရေဒီကယ်များက ဆမ် ဖလင်းမင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အတွင်းပိုင်းမှ စ၍ ဖြိုဖျက် နေကြသည်။

ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံရှိ အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်နေသော သူ ကလာပ်စည်းများ အတွင်းရှိ တိုက်ပွဲသည် မည်မျှ အထိ ပြင်းထန်သည်ကို သူ မသိဘဲ ရှိနေသည်။ သူ သတိထားမိသော အချက် အချို့တော့ ရှိသည်။ ကိုယ် ပူချိန် မြင့်မားလာသည်။ ဝမ်းဗိုက်ထဲကလည်း တဂ္ဂီဂ္ဂီ တဂ္ဂမ်ဂ္ဂမ် မြည်လာသည်။ ပြီးတော့လည်း ရင်ဘတ်သို့ သွေး အရောက် များလာသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဆမ် ဖလင်းမင်း၏ ဆရာဝန် ဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ရန်းဒေါ ပို့တလန်က သူ့အား လာရောက် ကြည့်ရှုသော အခါ ကိုယ်ပူရိန် မြင့်မားနေသည့် အတွက် အထိတ်တလန့်နှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား ရရှာသည်။ ဆမ်၏ ရင်ဘတ်ကို နားကြပ်နှင့် နားထောင်ပြီးသော အခါ၌ ဆမ် သည် တင်ပါးဆုံရိုး ကျိုးသွားမှုကြောင့် ခွဲစိတ် ကုသမှုမှ ပြန်လည် ကောင်းမွန်စ ပြုလာသော်လည်း အဆုတ်ရောင် ရောဂါက ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်စ ပြုလာ ကြောင်း ဒေါက်တာ ရန်းဒေါ ပို့တလန်က ဆမ်ကို ပြောပြရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆမ်သည် စိတ်အာရုံနည်းမှု ဖြစ်နေလေပြီ။ ဒေါက်တာ ပို့တလန်၏ ပြောစကားကို ဆမ် နားမလည်တော့ချေ။

ပို၍ ဆိုးသည်မှာ ဆမ်၏ အခြေအနေ ပိုမို ကောင်းမွန်လာလိမ့်မည် ဆို သော ဒေါက်တာ ပို့တလန်၏ ဟောကိန်း မမှန်ကန်တော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် နယူးယောက်၌ နှစ်ကြိမ် ရိုက် အလှ ခံခဲ့ရသည်။ လေယာဉ် ပျက်ကျစဉ်ကလည်း သူ ပါခဲ့သေးသည်။ ကားလေးစီး ဆင့်၍ တိုက်စဉ်ကလည်း သူ ပါခဲ့သေးသည်။ ထိုစဉ်က မသေခဲ့သော ဆမ် ဖလင်းမင်းသည် ဗားမောင့် ပြည်နယ် ဘတ်တလက်မြို့၊ မြို့လယ်ကောင် လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ စတာလီ၏ သံဆိုင် ရှေ့၌ ချော်လဲရာမှ အခြား ရောဂါများပါ ဖြစ်ပွားလာပြီး သေဆုံးခဲ့ရသည်မှာ ရင်နာစရာ ကောင်းလှတော့သည်။

[၁]

မတ်လ ၁၈ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့။

ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံမှ ဌာနကြီးမှူးများသည် ဟာရိုး ထရေနာ၏ ရှေ့မှောက်တွင် ကျိုးခွံစွာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ထရေနာသည် ဆေးရုံ ဘုတ်အဖွဲ့၏ ချယ်ယာမင် ဖြစ်ပြီး ထိုကဲ့သို့ ချယ်ယာမင် အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့် ရမှုကို အထူး ဂုဏ်ယူသူ ဖြစ်သည်။

‘အခုလို ဆီးနှင်းတွေ ကျနေတဲ့ ညနေခင်းမှာ ကြွရောက်လာတဲ့ အတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီအစည်းအဝေးကို ခေါ်ယူ ကျင်းပခြင်းဟာ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်က ဆေးရုံဝင်း အောက်ဘက်က ကား ရပ်နားတဲ့ နေရာမှာ သူနာပြု ဆရာမ ပရူးဒင့် ဟန်တင်တန်ကို ဖော်ကားမှု ပြုတဲ့ ကိစ္စ အတွက် ဆေးရုံ ဘုတ်အဖွဲ့က ဘယ်လောက်လောက် လေးလေးနက်နက် ဆောင်ရွက်နေတယ် ဆိုတာကို သိစေချင်လို့ပါပဲ၊ အဲဒီ ကိစ္စဟာ ဆေးရုံ လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်း တစ်ယောက် အမှတ်မထင် ရောက်ရှိလာတဲ့ အတွက် မုဒိမ်းမှု အထမမြောက်ခဲ့သော်လည်း လေးနက်မှုတော့ လျော့မသွားပါဘူး’

ထရေနာက ခေတ္တ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဆေးရုံ၏ လုံခြုံရေး တာဝန်ခံ ပက်ထရစ် ဆွေဂလာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပက်ထရစ် ဆွေဂလာကမူ ထရေနာ၏ စွပ်စွဲသော မျက်လုံးများနှင့် ရင်မဆိုင်ဘဲ မျက်နှာကို လွှဲထားသည်။ မစ္စ ဟန်တင်တန်အား ဖော်ကားရန် ကြံစည်မှုမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ် အတွင်းက တတိယမြောက် အမှု ဖြစ်ပြီး ဆွေဂလာက သူ့တွင် တာဝန်ရှိသည်ဟု ခံစားနေရရှာသည်။

‘ဒီလို ဖော်ကားမှုကို ရပ်သွားအောင် လုပ်ရမယ်’

ထရေနာက သူနာပြု ညွှန်ကြားရေးမှူး နန်စီ ဝစ်ဒနာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဖော်ကားခံရသူ သုံးဦးစလုံးမှာ သူနာပြု ဆရာမများ ဖြစ်နေကြသည်။

ထရေနာက စားဖိုဆောင် တာဝန်ခံ ဂျီရယ်ဒင်း ပိုကာရီနှင့် အိမ်တွင်းမှု တာဝန်ခံ ဂလိုရီယာ ဆွာရက်ဇ်တို့ကို တစ်လှည့်စီ မျက်စိ ကစားလိုက်ပြီး ပြော လိုက်ပြန်၏။

‘ဒါကြောင့် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့က အောက်ဘက်က မော်တော်ကား ရပ် နားတဲ့ နေရာမှာ အထပ်ပေါင်း များစွာ ပါတဲ့ မော်တော်ကား ရပ်ဖို့ အဆောက် အအုံ တစ်ခုကို တည်ဆောက်ဖို့ အဆိုပြုထားပါတယ်။ အဲဒါက ပင်မ အဆောက် အအုံနှင့် တစ်ဆက်တည်း ရှိမှာဖြစ်ပြီး လုံလောက်တဲ့ အလင်းရောင်သာမက စောင့်ကြည့်ပေးမယ့် ကင်မရာတွေကိုလည်း တပ်ဆင်ထားမယ်’

ထရေနာက ဆေးရုံ ဥက္ကဋ္ဌ ဟယ်လင် ဘီတန်ကို ခေါင်းညိတ် ပြလိုက် ၏။ ဤတွင် ဟယ်လင် ဘီတန်သည် စည်းဝေးပွဲ စားပွဲပေါ်မှ အုပ်ထားသော အဝတ်စ တစ်ခုကို ဆွဲဖယ်ပြီး နောက်ထပ် ဆောက်လုပ်မည့် ကားရပ်ရန် သုံး ထပ်တိုက် ပုံစံငယ်ကို ပြသလိုက်သည်။

ထရေနာသည် စားပွဲကို ကွေ့ပတ်၍ လျှောက်သွားပြီးနောက် ပုံစံငယ်၏ နံဘေးတွင် နေရာယူ၍ ရပ်လိုက်၏။ အားလုံး၏ မျက်စိများက ပုံစံငယ်ဆီသို့ ရောက်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဝါနာ ဗန်ဆလိုက်က မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။ မျက်နှာ ပုပ်သိုးသိုး ဖြစ်နေသော ဝါနာ ဗန်ဆလိုက်မှ လွဲ၍ အားလုံးက စိတ် အား ထက်သန်စွာနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ဝါနာသည် ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းရေး နှင့် အင်ဂျင်နီယာ ဌာနကြီးမှူး ဖြစ်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီအဆိုပြုချက်ကို ခင်ဗျားက သဘော မကျလို့လား’
ထရေနာ၏ အမေးကို ဗန်ဆလိုက်က မှန်သိုးသိုးနှင့် ပြန်ဖြေသည်။
‘သဘောကျပါတယ်’

ထိုအခိုက်တွင် အစည်းအဝေးခန်း တံခါး ဝှက်ခနဲ ပွင့်ထွက်သွားသည်။ အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။ အလန်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်က ထရေနာ။

တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသူမှာ ခပ်ထွားထွားနှင့် ဗလကောင်းကောင်း၊ အသက် ခုနစ်ဆယ် အရွယ် ဒင်းနစ် ဟော့ချ်ပင်တည်း။ သူ နှာခေါင်းက ကြီး မားပြီး နီရဲနေသလို သူ့မျက်လုံးကြီးများကပါ ပြူးထွက်နေကြသည်။ သူ ဘယ် လက်ထဲတွင် စာရွက် အချို့ကို ဆုပ်ပြီး ကိုင်မြှောက်ထားသည်။

ဟော့ချ် ဒေါ်ပွနေသည်မှာ သိသာသည်။ အရက်စော်ကလည်း အတော် နံ သည်။ သူက အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ထရေနာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်၏။

‘ထရေနာ၊ မင်းကို ငါ့အရင် လူနာတွေ အကြောင်း ပြောချင်တယ်၊ ဘီ
တန်၊ မင်းကိုလည်း ပြောချင်တယ်’

ဟော့ချ်က ရွံမုန်းသော အကြည့်နှင့် တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။

‘မင်းတို့က ဒီဆေးရုံကို ဘယ်လို ဆေးရုံမျိုး ဖြစ်အောင် အုပ်ချုပ်နေကြ
သလဲ ဆိုတာ ငါ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ တစ်စက်မှ သဘော မကျဘူး’
ထရေနာသည် ကြောင်သွားရာမှ ပြန်၍ ထိန်းနိုင်စပြုလာသည်။

‘ဒေါက်တာ ဟော့ချ်၊ ကျုပ်တို့ ဒီမှာ အစည်းအဝေး လုပ်နေကြတယ်၊
ခင်ဗျားက တစ်ဆိတ်ကလေး ခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင်’

‘မင်းတို့ ဘာပဲ လုပ်နေနေ ငါ ဂရု မစိုက်ဘူး၊ မင်းတို့ ဘုတ်အဖွဲ့က ငါ့
လူနာတွေကို ဘာလုပ်သလဲ ဆိုတာက ပို အရေးကြီးတယ်’

ထရေနာက ဒေါသ ထွက်သော လေသံနှင့် ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ဒေါက်တာ ဟော့ချ်၊ ဒါ ခင်ဗျား ဝင်နှောင့်ယှက်ဖို့ သင့်တဲ့ အချိန်
မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေကို ပြောဖို့ ဆိုဖို့ ကျုပ် မနက်ဖြန်ခါ
ကျရင် ခင်ဗျားနှင့် ဆုံပါ့မယ်၊ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကျုပ်တို့ အစည်း
အဝေး ဆက်လုပ်ပါရစေ’

‘ငါက ခုချက်ချင်း ပြောချင်တယ်’

ထရေနာက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်၏။

‘ဒီမှာ အဘိုးကြီး၊ တိုးတိုး ပြောစမ်းပါ၊ ကျုပ်တို့ ဘုတ်အဖွဲ့က ဒီဆေးရုံ
အမြဲတမ်း ဖွင့်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားနေကြတာဗျ၊ ဒီကိစ္စက ခုခေတ်ကြီးမှာ
ဆေးရုံတိုင်း အတွက် သိပ်လွယ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့
ဆက်ပြီး အစည်းအဝေး လုပ်ပါရစေ’

‘ငါ မစောင့်နိုင်ဘူး၊ သူနာပြု ကိစ္စတွေ၊ စားဖိုဆောင် ကိစ္စတွေ၊ အိမ်
တွင်းမှု ကိစ္စတွေကို အသာ ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဒါက ပို အရေးကြီးတယ်’

နန်စီ ဝစ်ဒနာက ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘ဟင်း၊ ရှင်ကတော့ ဒီပုံစံချည်းပဲ၊ ဖြုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ဝင်လာပြီး သူနာပြု
ကိစ္စက အရေး မပါဘူး ပြောလို ပြော’

ထရေနာက လက်ကို မြှောက်ပြရင်း

‘နေကြပါဦး၊ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အခု ကျုပ်တို့ ဆွေး
နွေးနေကြတာက အရင် အပတ်က ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ မုဒိမ်းကျင့်ဖို့ ကြံစည်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊
နှင်းလျှောစီး မျက်မှန် တပ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က မုဒိမ်းမှု တစ်မှုနှင့် မုဒိမ်း

mgvye.com

ကျင့်ဖို့ ကြံစည်တဲ့ အမှု နှစ်မှု ဖြစ်တာက အရေး မကြီးပါဘူးလို့ ခင်ဗျားက ပြောမယ်တော့ မထင်ပါဘူး’

ဟော့ချ်ကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။

‘အဲဒါက အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ပြောချင်တဲ့ ကိစ္စလောက် အရေး မကြီးဘူး၊ ပြီးတော့လည်း မုဒိမ်းမှု ပြဿနာက အိမ်တွင်းရေး ကိစ္စပါ’

‘နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက မုဒိမ်းကောင် ဘယ်သူ ဆိုတာ သိနေလို့လား’

‘ငါက သံသယ ဖြစ်တာတွေ ရှိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာ တော့ အဲဒီ ကိစ္စကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါက ဒီလူနာတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စား တယ်’

သူက ကိုင်ထားသော စာရွက်များကို စားပွဲပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက် ၏။ ထရေနာသည် ထိုစာရွက်များကို ကောက်ယူပြီးနောက် ဒေါက်တာ ဟော့ချ် ကို လက်မောင်းက ကိုင်၍ အပြင်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဟော့ချ်က

‘ငါတို့ ဆွေးနွေးကြမှ ဖြစ်မယ် ဟာရီး၊ ခုကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးတယ်’

‘ဟုတ်မှာပါဗျာ’

ထရေနာက စိတ်ပါလက်ပါ ပြောသော လေသံမျိုး ဖြစ်အောင် ကြိုးစား၍ ဖြေလိုက်သည်။ ဒေါက်တာ ဟော့ချ်၏ မကျေနပ်ချက်များကို တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူ နားထောင်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထရေနာ ဟိုက်စကူး ကျောင်းသား ဘဝ တွင် ရှိနေစဉ်က ဒေါက်တာ ဟော့ချ်သည် ဆေးရုံ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ်နေခဲ့ လေပြီ။ သူသည် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် အတွင်း ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံကို ကျေးလက် ဒေသရှိ ဆေးရုံ အငယ်စားကလေး အဖြစ်မှ လူတိုင်းက အားကိုးရသော ဗဟို ဆေးရုံကြီး ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဒေါက်တာ ဟော့ချ်သည် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က အနားယူခဲ့သည်။ သူက ဟာရီး ထရေနာ ကို လွှဲပြောင်း ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထရေနာက

‘ခင်ဗျား ပြောချင်တာ ဘာကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ် နက်ဖြန်ခါ အထိတော့ စောင့် နိုင်မှာပါ၊ ကျုပ်တို့ နေ့လယ်စာ စားရင်း ဆွေးနွေးကြမယ်၊ ကျုပ်က ဒုတိယ ချယ်ယာမင် ဘာတန် ရှားဝုဒ်နှင့် ဝန်ထမ်း အကြီးအကဲ ဒေါက်တာ ဒဲလ်ဘတ် ကန်တာတို့ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့မယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’

ဒေါက်တာ ဟောချိက အင်တင်တင်နှင့် သဘော တူလိုက်၏။

‘ငါက ဆေးရုံ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မဟုတ်တော့ပေမဲ့ ဒီမှာ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေ အတွက် တာဝန် ရှိတယ်လို့ ခံစားရတုန်းပဲ၊ အေးလေ ငါက မင်းကို ဘုတ် အဖွဲ့ဝင် အဖြစ် အဆို မပြုခဲ့ရင် မင်းလည်း ချယ်ယာမင် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အဲဒါကို ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အတွက် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူး တင်ရမလား၊ ကျိန်ဆဲရမလား မသိပါဘူးလေ’

‘ငါက မင်းကို ဩဇာ အာဏာ အတွက် သွေးနားထင် မရောက်စေချင်ဘူး၊ မင်းက ဒေါ်လာ သန်း တစ်ရာတန် အဖွဲ့အစည်းကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ လူ၊ ဒီပြည်နယ်ထဲမှာလည်း ဝန်ထမ်း အင်အား အများဆုံး အဖွဲ့အစည်းပဲ’

ထရေနာက ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ရယ်လိုက်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ မကာမိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ကံကောင်းလို့ ဒီဆေးရုံကို ဆက်ဖွင့်ထားနိုင်တာဗျ၊ ကဲပါဗျာ၊ ကျုပ်လည်း စည်းဝေးခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပါရစေ၊ ခင်ဗျားလည်း အနားယူပါ၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ဗျာ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီ တိတိ အင်းမှာ ဆုံကြမယ်’

ဒေါက်တာ ဟောချိ ပြန်ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ ထရေနာ အထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

အစည်းအဝေး ပြန်စသော အခါ ဒေါက်တာ ဟောချိကို မကျေနပ်ကြောင်း ဌာန အကြီးအကဲများက တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။ ပက်ထရစ် ဆွေဂလာက မေးလိုက်၏။

‘သူက မုဒိမ်းကောင် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကို သိတယ် ထင်သလား’
နန်စီ ဝစ်ဒနာက ဖြေသည်။

‘ဘယ်ကလာ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဒီအဘိုးကြီးက လူကြားကြီးပါ’

‘ခင်ဗျားကရော ဘယ်လို ထင်သလဲ မစ္စတာ ထရေနာ’

ဆွေဂလာက ထပ်မေးလိုက်ပြန်၏။ ထရေနာ ပခုံး တွန့်ပြသည်။

‘သူ သိတယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်ခါ သူနှင့် တွေ့ရင် အဲဒါကို မေးခဲ့ပါ့မယ်’

ထရေနာက ထပ်ပြောလိုက်၏။

‘ကဲ ဆွေးနွေး လက်စကလေးတွေကို ထပ် ဆွေးနွေးကြရအောင်’

ထရေနာက အစည်းအဝေးကို လမ်းကြောင်းပေါ် ပြန်ရောက်အောင် လုပ်

နိုင်ခဲ့သော်လည်း သူ့အတွက် ထိုညနေခင်း၏ အရသာမှာ ပျက်ပြယ် သွားခဲ့ရ လေပြီတည်း။

ဒေါက်တာ ဒင်းနစ် ဟောချ်သည် ပင်မ လမ်းမကြီး၏ အလယ် ဗဟိုမှ လျှောက် လာသည်။ လောလောဆယ်တွင် ဤလမ်းကြီးပေါ်၌ မည်သည့် ယာဉ်မျှ မောင်း နှင် သွားလာနေခြင်း မရှိပါ။ ဆီးနှင်းများကို လာရောက် သိမ်းကျူးခြင်းလည်း မရှိသေးပါ။ နှစ်လက်မ အထူ ရှိသော ဆီးနှင်းခဲထုက တစ်မြို့လုံးကို ဖုံးအုပ် ထားသည်။

ဟောချ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ ထရေနာက ရက် ရွှေ သည်ကို သူက လက်ခံလိုက်မိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဟောချ်သည် မက်သဒစ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ကျော်၍ မြောက်ဘက် ဆီသို့ ကြည့်မြင်နိုင်ပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဆေးရုံကြီး၏ ပင်မ အဆောက် အအုံကြီးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူသည် စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်သွားပြီး တစ် ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ ဒီဆေးရုံက မြို့နေ လူထု တစ်ရပ်လုံးကို အကျိုး ပြုနိုင်အောင် သူ ဘဝကို မြှုပ်နှံထားခဲ့ပါသည်။ ယခု ဤဆေးရုံ၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက် ကွယ်ပျောက်နေပြီလောဟု သူ စိုးထိတ်မိတော့သည်။

သူက နောက်ပြန် လှည့်လိုက်ပြီး ပင်မ လမ်းမကြီး အတိုင်း ဆက်လျှောက် လာသည်။ မိတ္တူကူးစက်နှင့် ကူးယူလာသော စာရွက်များကို ကုတ်အင်္ကျီ အိတ် ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။ သူ လက်ချောင်းကလေးများ ထုံကျဉ်နေကြသည်။

နောက်တစ်ပြခန့် လျှောက်ပြီးသော အခါတွင် သူ ရပ်တန့်လိုက်ပြန်၏။ သူသည် သံမဏိမြင်း စားသောက်ဆိုင်မှ ပြတင်းပေါက်များကို ငေးကြည့်နေ မိသည်။ မီးရောင်များက အပြင်ဘက် လမ်းပေါ်သို့ ဖိတ်လျှံ ကျနေသည်။

ဟောချ်က နောက်တစ်ခွက် ထပ်သောက်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ ဇနီး ကလာရာသည် ဘတ်တလက် မြို့တွင် သူနှင့် နေသည်ထက် ဘော့ စတွန်တွင် မိသားစုနှင့် နေသည့် အချိန်က ပိုများသည်။ ယခုလည်း ရှိမနေပါ။ သူက နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်အောင် နောက်ထပ် နှစ်ဆယ့် ငါးမိနစ် လျှောက် ရဦးမည် ဖြစ်သည့် အတွက် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် လုပ်ရပေဦးမည်။

ဟောချ်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ဘားခန်း အဝင်တွင် ရပ်တန့် လိုက်၏။ သူက အခန်းထဲကို လျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂရင်း မောင်တိန်

mgode.com

နေရှင်နယ် ဘဏ် ဥက္ကဋ္ဌ ဘာတန် ရှားဝုဒ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ယခု သူသည် ထရေနာ၏ စောင်မမှုဖြင့် ဘုတ်အဖွဲ့၏ ဒုတိယ ချယ်ယာမင် ဖြစ်နေလေပြီ။ ရှားဝုဒ်သည် နယူး အင်ဂလန် ကုတ်အင်္ကျီချိတ် ကုမ္ပဏီ၏ မသတိစရာ ပိုင်ရှင် နက်ဒ် ဘင့်နှင့် အခန်းကလေး တစ်ခန်းထဲတွင် အတူတူ ထိုင်နေသည်။

နောက်စားပွဲ တစ်လုံးတွင် ဒေါက်တာ ဒဲလ်ဘတ် ကန်တာသည် ဒေါက်တာ ပေါလ် ဒါနဲလ်နှင့် အတူ ထိုင်နေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဘီယာ ပုလင်းများ၊ အာလူးကြော် ခြင်းများ၊ ဒိန်ခဲ ပန်းကန်များ အပြည့်အနှက် ရှိနေသည်။ ဟော့ချ်၏ အမြင်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဝက်စာကျင်း၌ အတူတူ ရှိနေသော ဝက်နှစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်။

သူက စာရွက်များကို အိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်နှင့် ထိုင် စကား ပြောရန် စဉ်းစားလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ထိုစိတ်ကူးကို ချက်ချင်း ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကို မုန်းတီးကြသည်။ ဓာတ်မှန် ဆရာဝန် ဒဲလ်ဘတ် ကန်တာနှင့် ရောဂါဗေဒ ပညာရှင် ပေါလ် ဒါနဲလ်တို့သည် ၎င်းတို့၏ လုပ်ငန်းများကို လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က ဆေးရုံက လွှဲပြောင်းယူရန် ဟော့ချ်က စီစဉ်ခဲ့သည့် အတွက် နစ်နာခဲ့ရသူများ ဖြစ်သည်။

ဘားကောင်တာတွင် ဟော့ချ်က မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုသော ဂျန် မက်ကင်ဇီ ရှိနေပြန်သည်။ ဂျန်သည် ပြည်နယ်၏ နယ်စပ်မျဉ်း အနီး၌ ဝပ်ရှော့ တစ်ခု ဖွင့်ထားသည်။ ဟော့ချ်ကလည်း သူ့ မော်တော်ကားကို ထိုဝပ်ရှော့တွင် အမြဲ ပြင်သည်။ နောက်ဆုံး တစ်ခေါက်ကမူ ဟော့ချ်၏ မော်တော်ကားကို ပြန်ကောင်းအောင် ပြင်မပေးနိုင်သည့် အတွက် ဝေးလံသော ရသံလန် အထိ မောင်းနှင်သွားပြီးမှ ပြင်ခဲ့ရသည်။ ထို အဆင်မပြေမှုကြောင့် ဟော့ချ်က ကားပြင်ခကို ဂျန်အား မပေးဖြစ်တော့ပါ။

၎င်းနှင့် နှစ်ခုကျော်တွင် မွေးရာပါ နှလုံး ရောဂါရှင် ပီ ဘာဂန် ရှိနေသည်။ သူသည် ခြောက်တန်းပင် မအောင်သူ ဖြစ်ပြီး အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်တွင် ကျောင်းထွက်၍ ကျပ်ပန်း အလုပ် မျိုးစုံကို လုပ်ကိုင် စားသောက်နေရသူ ဖြစ်သည်။

ဟော့ချ်က သူ့ကို ဆေးရုံ လုပ်သား အဖြစ် ခန့်ခွဲဖူးသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်မချရသောကြောင့် အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်လိုက်ရသဖြင့် ဟော့ချ် အပေါ်၌ ရန်ငြိုးထားနေသူ ဖြစ်သည်။

mgjoe.com

အစပိုင်းတွင် အရက် တစ်ခွက် သောက်ရဖို့ အတွက် ဒီလူတွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် သင့် မသင့် စဉ်းစားမိသေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အအေးဓာတ်ကို သတိ ရလာပြီး စကော့ချ် ဝီစကီ၏ အရသာကို တောင့်တမှုက သူ့ကို အခန်းထဲသို့ ဝင်ဖြစ်စေခဲ့တော့သည်။

သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဘားကောင်တာ တစ်ဖက်စွန်းသို့ လျှောက်သွားပြီး ခုံလွတ် တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မီးလင်းဖိုမှ အပူဓာတ်က သူ့ကျောပြင်ကို နွေးထွေးသွားစေခဲ့သည်။

အဆမတန် ဝဖြိုးသော အရက် ရောင်းသူ ကာလ်တန် ဟားရစ်က ဒီဝါးဝီစကီ တစ်ခွက်ကို ရေခဲ မပါဘဲ ငှဲ့ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ‘ခင်ဗျား တခြား ခုံတစ်ခုကို ရှာရင် ကောင်းလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ကာလ်တန်က နှစ်ခုကျော်မှ ဘားကောင်တာပေါ်ရှိ တစ်ဝက်ခန့် လျော့နေသော အရက် ဖန်ခွက်ကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ ကြောက်စိတ် မရှိတဲ့ ပုလိပ် အကြီးအကဲ ဝိန်း ရောဘတ်ဆန် တစ်ခွက် တစ်ဖလား မော့ဖို့ ဆိုင်ထဲကို ရောက်နေတယ်၊ သူ အခု ဆီးသွားနေတယ်’

‘ချီးမှပဲ၊ ခြောက်ယောက် အပြင် နောက်ထပ် တစ်ယောက် ရှိနေပြန်ပြီ’

ဟော့ချ်က သူ့ကိုယ်သူ ရေရွတ်လိုက်၏။ အကယ်၍ သူသည် ဘားကောင်တာ၏ အခြား တစ်ဖက်စွန်းသို့ သွားမည် ဆိုပါက ဂျန် မက်ကင်ဇီနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤနေရာ၌ပင် ဆက်နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူက ဖန်ခွက်ကို ပါးစပ်ဆီသို့ မလိုက်၏။

သူ အရက် မသောက်ရသေးခင် ကျောကုန်းကို အပုတ် ခံလိုက်ရသည်။ သူက ဖန်ခွက်ကို သွားနှင့် မထိအောင်၊ မဖိတ်စဉ်အောင် မနည်း ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

‘ကဲ ဒေါက်တာ ရမ်းကုကြီး မဟုတ်လား’

ဟော့ချ်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အရက် မူးနေသော ဝိန်း ရောဘတ်ဆန်၏ မျက်နှာကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရောဘတ်ဆန်သည် အသက် လေးဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိပြီး ထွားကျိုင်းသည်။ သူက ပုလိပ် ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံနှင့် ဖြစ်သည်။ ဟော့ချ်က

‘ဝိန်း၊ မင်း မူးနေပြီ၊ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်လိုက်ဖို့ ကောင်းပြီ’

‘ခင်ဗျား ကျေးဇူးကြောင့် အိမ်ကို ပြန်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး ဗျာ’

‘ဝိန်း၊ ဒီကိစ္စကို ပြန်မပြောပါနှင့်တော့ကွာ၊ မင်းမိန်းမက ငါ့လူနာ မဟုတ် ပါဘူး၊ မင်း မူးနေပြီ၊ အိမ်ပြန်ပါတော့’

‘ခင်ဗျားက သောက်ဆေးရုံကို အုပ်ချုပ်နေတာပဲ’

‘အဲဒါကြောင့်တော့ ငါက လူနာတိုင်း အတွက် တာဝန် ရှိတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ဖြစ်ခဲ့တာပါကွာ’

‘လူလွန်မသား’

ရောဘတ်ဆန်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒေါက်တာ ဟော့ချ်၏ အင်္ကျီ ကော် လာကို ကိုင်၍ ခွေးခြေပေါ်မှ ဆွဲမလိုက်သည်။

အရက် ရောင်းသူ ကာလ်တန် ဟားရစ်သည် ဘားကောင်တာကို ကွေ့ ပတ်၍ ထိုနေရာသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာပြီး ဟော့ချ်၏ ရုပ်အင်္ကျီကို ဆုပ် ကိုင်ထားသော ရောဘတ်ဆန်၏ လက်ချောင်းများကို တစ်ချောင်းစီ ဖြုတ်ပစ် လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ကိုယ့်နေရာနှင့် ကိုယ် ခွဲနေကြပါ၊ ဒီဆိုင်ထဲမှာ ရန်ဖြစ်တာ ခွင့်မပြုပါဘူး’

ဟော့ချ်က စိတ်တိုစွာနှင့် ရုပ်အင်္ကျီကို ပြန်လည် ပြုပြင်လိုက်ပြီး ဘား ကောင်တာ၏ ကျန်တစ်ဖက်စွန်းကို လျှောက်သွားသည်။ ဂျန် မက်ကင်ဇီ၏ နောက်ဘက်မှ ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် ‘သေပါစေ’ ဟု ရေရွတ်သံကို ကြားရ သော်လည်း ဒေါက်တာ ဟော့ချ်က မကြားဟန် ဆောင်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာ ဒဲလ်ဘတ် ကန်တာက အရက်ရောင်းသူ ကာလ်တန်ကို လှမ်း ပြောလိုက်၏။

‘ကာလ်တန်၊ မင်း ဝင်ဖျန်ဖြေဖို့ မသင့်ဘူးကွာ၊ တကယ်လို့ ရောဘတ် ဆန်က ဟော့ချ်ကို အပြတ် ရှင်းလိုက်မယ် ဆိုရင် မြို့လူထု တစ်ဝက်လောက် က ဩဘာ ပေးကြမှာကွာ’

ဒေါက်တာ ကန်တာနှင့် ဒေါက်တာ ဒါနဲလ်တို့က ဒူးခေါင်းများကို လက် နှင့် ပုတ်ပြီး ဘီယာ သီးနှင်ကုန်သည် အထိ အားပါးတရ ရယ်မောကြသည်။ အရက် ထပ်ဖြည့်ရန် ဘားကောင်တာဆီသို့ လာသော ဘာတန် ရှားဝုဒ်အား ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးရန် ကာလ်တန်က မသိဟန်ဆောင်ပြီး ဘားကောင်တာ နောက်ဘက်သို့ ပြန်ဝင်လိုက်သည်။

ရှားဝုဒ်က ဘားခန်းထဲရှိ လူတိုင်း ကြားနိုင်သော လေသံနှင့် ခပ်ကျယ်
ကျယ် ပြောလိုက်၏။

‘ဒေါက်တာ ကန်တာ ပြောတာ မှန်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဟောချိန်နှင့်
ရောဘတ်ဆန် ဆုံမိကြရင် သူ့အတိုင်း ထားလိုက်စမ်းပါ’

ကာလ်တန်က ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်လည်း ဝင်မပါကြနှင့်ဗျာ’

လူတိုင်း ကြားနိုင်သော လေသံနှင့် ရှားဝုဒ်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ဒေါက်တာ ဟောချိ အကြောင်း ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောပြမယ်၊ သူက
အိမ်နီးချင်းကောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် မြေနှစ်ကွက်ကြားထဲက ရှည်မျောမျော
မြေကွက်ကလေးကို သူက ပိုင်တယ်၊ ဒီတော့ သူက ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ၊
ခြံစည်းရိုး အမြင့်ကြီး ကာပစ်လိုက်တယ်’

ဤတွင် ငြိမ်မနေနိုင်သော ဟောချိက

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ် ခြံကာရတာက ခင်ဗျားရဲ့ သောက်မြင်းတွေ ကျုပ်
မြေပေါ်မှာ ချေးပါ မချနိုင်အောင်လို့ပဲ’

‘ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို အဲဒီမြေ မရောင်းသလဲ၊ ခင်ဗျား အတွက်
အသုံးမှ မကျတာ’

‘ကျုပ် မိန်းမ နာမည်နှင့် စာရင်း ပေါက်နေလို့ဗျ’

‘ပေါက်တတ်ကရတွေပါဗျာ၊ အဲဒီလို မိန်းမ နာမည်နှင့် ထားတာက ပေါ့
ဆစွာ ကုသမှု အတွက် တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ် ပေးခဲ့ရင် အဲဒီ ပစ္စည်းတွေ
ကို မသိမ်းဆည်းနိုင်အောင် လုပ်ထားတာလို့ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကို ပြော
ပြခဲ့တာပဲ’

‘ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျား
ကို သောက်မြင်ကတ်လို့ မရောင်းတာဗျာ၊ ဒါလေးကိုမှ နားမလည်တော့ဘူး
လား’

ရှားဝုဒ်က အားလုံးဘက်သို့ လှည့်၍

‘ခင်ဗျားတို့ အားလုံး သက်သေတွေပဲ၊ ဒေါက်တာ ဟောချိက အမြင်ကတ်
လို့ မရောင်းတာတဲ့၊ ဒါဟာ ခရစ်ယာန်တွေ ထားရမယ့် စိတ်ထား မဟုတ်ဘူး’

‘ခင်ဗျားက အိမ်တွေကို လိုက်သိမ်းနေတာကတော့ ခရစ်ယာန် ကိုယ်
ကျင့် တရားလား၊ ခင်ဗျားက မိသားစုတွေကို အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်အောင် လုပ်နေ
တာလေဗျာ’

‘အဲဒါနှင့် မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒါက လုပ်ငန်း သဘော အရ လုပ်ရတာပါ၊
ရှယ်ယာရှင်တွေရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ထားရမယ်ဗျ’

‘တော်စမ်းပါကွာ’

ထိုအခိုက်တွင် ဟာရီး ထရေနာနှင့် အစည်းအဝေး တက်သူ အားလုံး
ဘားခန်းထဲသို့ စုပြုံ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည့် အတွက်
ထရေနာ မကြည်မလင် ဖြစ်သွားကြောင်း သူ သတိ ထားမိသည်။ သို့ရာတွင်
သူက သူ့ အရက်ကို ပြန်သောက်လိုက်၏။ သို့သော် ဆိုင်ထဲ၌ ထရေနာ၊ ရှား
ဝုဒ်နှင့် ကန်တာ ဆိုသော ကြီးသုံးကြီး ရောက်နေတာကို သူ သတိပြုမိသည်။

သူက ဝီစကီ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး ခွေးခြေပေါ်မှ ဆင်း၍ ထရေနာ နောက်
ဘက်က လိုက်ပါသွားသည်။ သူက ထရေနာ့ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်၏။

‘ငါတို့ လူစုံကြပြီလေကွာ၊ အခု စကား ပြောကြမယ်လေ’

‘ချီးမှပဲ ဟော့ချ်ရာ၊ ကျုပ် ဒီကနေ့ည မဆွေးနွေးချင်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား
ကို ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ၊ ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန်ကျမှ ပြောကြမယ်’

ရှားဝုဒ်က မေးလိုက်၏။

‘သူက ဘာ အကြောင်း ဆွေးနွေးချင်တာလဲ’

‘သူ့ လူနာဟောင်း တချို့ အကြောင်းပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန်ခါ နေ့
လယ်စာ စားတဲ့ အချိန်ကျမှ ဆုံမယ်လို့ ပြောပြီးပါပြီ’

‘ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ’

ဒေါက်တာ ကန်တာကလည်း ဝင်ပါလာပြန်၏။

‘ဆေးရုံမှာ ကျုပ်တို့ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေကို ဒေါက်တာ ဟော့ချ်က သဘော
မကျဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့ နက်ဖြန်ခါကျရင် ကြားကြရမှာပါ’

ထရေနာက ဖြေလိုက်၏။ ရှားဝုဒ်က ဝင်စွက်ပြန်သည်။

‘အရင်တုန်းက ကန့်ကွက်ခဲ့တာမျိုး ဖြစ်မှာပါဗျာ၊ သူ့ လူနာတွေ ကောင်း
ကောင်း အပြုစု မခံရဘူး ဆိုတာ’

ဒေါက်တာ ဟော့ချ်က ပြန်မဖြေနိုင်ခင် ဒေါက်တာ ကန်တာက ဝင်ပြော
လိုက်၏။

‘တော်တော် ကျေးဇူး သိတတ်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့က အများပြည်သူ ကောင်း
စားရေး အတွက် ဆေးရုံကြီး ဖွင့်ထားနိုင်အောင် အချိန်ကုန်ခံပြီး ဆောင်ရွက်နေ
ကြတယ်၊ ရလာတဲ့ အကျိုးအမြတ်ကတော့ အပြစ်တင် ခံရတာချည်းပဲ’

ဟော့ချ်က နှာခေါင်း ရှုံ့လိုက်၏။

‘အများပြည်သူ ကောင်းစားရေးတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ထရေနာက ဟိတ်ကြီး ဟန်ကြီး လုပ်ချင်လို့ပါ၊ ရှားဝုဒ်ကတော့ ငွေကြေး မျက်နှာကြောင့် လုပ်နေတာပါ၊ ဒေါက်တာ ကန်တာကတော့ သိပ်ရှင်းတယ်၊ မင်းက ဆေးရုံ နှင့် စပ်တူ လုပ်ရတဲ့ ဓာတ်မှန် ဌာနကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာပါ’

‘အတိတ်က ကိစ္စတွေ ပြန်မဖော်ချင်ပါနှင့်ဗျာ’

ဒေါက်တာ ကန်တာက ပြောလိုက်၏။ ဒေါက်တာ ဟော့ချ်ကလည်း သဘော တူသည်။

‘ငါကလည်း မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ ခု ပြောချင်တဲ့ အဓိက အချက်က တော့ မင်းတို့ လုပ်ကြ ကိုင်ကြတာတွေဟာ ပရဟိတ စိတ်ထားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ငွေကြေး အတွက် လုပ်နေကြတာပဲလို့ ပြောချင်တာကွ’

ထရေနာက ခပ်ပြတ်ပြတ် ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားက ဒီစကားမျိုး မပြောထိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်က ကံ ကြွေးချ ပိုင်နက် တစ်ခု အနေနှင့် ဒီဆေးရုံကို အသုံးချခဲ့တာပဲ၊ ဒီကာလ အတွင်းမှာ ခင်ဗျား အိမ်ကို ဘယ်သူတွေက လာပြီး စောင့်ရှောက် ပေးနေကြ သလဲ’

‘မင်းက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ခုကိစ္စက ငါ့အိမ်နှင့် ဘယ်လို သက်ဆိုင် တယ် ဆိုတာ ငါ မသိဘူး’

ထရေနာက ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းရေးနှင့် အင်ဂျင်နီယာ ဌာနကြီးမှူး ဗန် ဆလိုက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ရောက်ရှိလာသော အခါ ထရေနာက မေး လိုက်၏။

‘မင်းကို ငါ မေးခွန်း တစ်ခု မေးမယ်၊ ဒေါက်တာ ဟော့ချ်ရဲ့ အိမ်နှင့် မြေကို ဘယ်သူတွေက ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နေကြသလဲ’

‘ကျုပ်တို့က စောင့်ရှောက်နေတာပါ’

‘ကျုပ်တို့ ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ တိတိကျကျ ပြောစမ်းပါကွာ’

‘ဆေးရုံ ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းရေး ဝန်ထမ်း အုပ်စုကပါ’

ထရေနာက မေးပြန်သည်။

‘ခုလို ဆောင်ရွက်ပေးနေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ’

‘ကျုပ် ဒီကို မရောက်ခင် ဟိုး အစောပိုင်းကတည်းကပါ’

‘အဲဒီ ကိစ္စကို ဒီကနေ့က စပြီး ရပ်ဆိုင်းပစ်ရမယ်၊ မင်း နားလည်တယ်

နော်’

နားလည်ပါတယ်’

‘ကဲ ကဲ ငါ ဒေါက်တာ ဟောချိနှင့် ဆက် စကား ပြောနေတုန်း မင်းလည်း ဘီယာလေး ဘာလေး သောက်ပေါ့ကွာ’

ဗန်ဆလိုက်က သူ့နေရာ သူ ပြန်သွားသည်။ ထရေနာက ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားလည်း ကြားဖူးမှာပါ၊ မှန်လှောင်အိမ်ထဲမှာ နေတဲ့ သူဟာ’

‘မင်း ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းကွာ’

ဟောချိက ငေါက်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ခုခုကို ပြောမည် ကြံပြီးမှ ပြန်နှုတ်ပိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကို ယူ၍ ဆိုင်ထဲမှ ကမူးရှူးထိုး ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။

‘မင်း တော်တော် အသုံး မကျတဲ့ လူပဲ’

ဟောချိက သူ့ကိုယ်သူ ရေရွတ်ရင်း တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ မြို့ပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ မခံချင်စိတ်ကလေး တစ်ခုကြောင့် လူနာ ပြုစုရေး ကိစ္စလမ်းကြောင်း လွဲသွားရမှု အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါပွနေသည်။ ဆေးရုံမှ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေး အဖွဲ့က သူ့အိမ်နှင့် ခြံဝင်းအား ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် ပေးခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်ပါသည်။ ထိုအဖွဲ့သည် မခေါ်ဘဲနှင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သလို သူကလည်း မလာနှင့်ဟု တစ်ခါမျှ မတားမြစ်ခဲ့ဖူးချေ။

တကယ်ကမူ ထိုကိစ္စမှာ လူနာ ပြုစုသည့် ကိစ္စနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ပါ။ သူက နေအိမ် ခြံဝင်းထဲရှိ အဝင် လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာချိန်တွင် ထိုကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ပေးမှု အတွက် သင့်တင့်သော အဖိုးအခကို ပေးချေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပို၍ လေးနက်သော ကိစ္စရပ်များ အတွက် ကန့်ကွက်နေချိန်တွင် ဤကိစ္စက သေးသိမ်အောင် နှောင့်ယှက်သည်ကို မခံလိုပါ။

ရှည်လျားသော အဝင် လမ်း၏ အလယ် ဗဟိုလောက်သို့ အရောက်တွင် သူက ရှားဝှဲ၏ မြင်းများ သူ့မြေပေါ်သို့ မဝင်ရောက်နိုင်အောင် ကာထားသော ခြံစည်းရိုးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟောချိသည် လမ်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီးနောက် ဖားကန် နံဘေးမှ ပတ်၍ လျှောက်ရသော ဖြတ်လမ်း အတိုင်း အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သူသည် အဆောက်အအုံကို ကွေ့ပတ်ပြီးနောက် စပါးကျိနှင့် အိမ်မကြီးတို့ကို ဆက်ထားသော ဘေးတံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။ သူက ဖိနပ်ပေါ်မှ ဆီးနှင်းများကို ခါချပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သည်။ မြေသား အခန်းထဲတွင် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ ချိတ်တွင် ချိတ်သည်။

သူသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်များကို မီးဖိုချောင် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့ပြီးနောက် အရက် တစ်ခွက် ငှဲ့သောက်ရန် စာဖတ်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားပြန်သည်။

တံခါးကို အဆက်မပြတ် ခေါက်နေသံက သူ့ကို ထမင်းစားခန်းအလယ်၌ ရပ်တန့်သွားစေခဲ့သည်။

ဟော့ချ်က တအံ့တဩနှင့် သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ခုလိုညဗျိုး၊ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သူများ လာတာပါလိမ့်။

သူသည် လာလမ်း အတိုင်း ပြန်လျှောက်သွားပြီး မြေသား အခန်းထဲသို့ အရောက်တွင် နှင်းရိုက်နေသော တံခါးရွက်မှ မှန်ကို ရှုပ်အင်္ကျီ လက်နှင့် ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သူ ခပ်ရေးရေးမျှသာ မြင်ရသည်။

‘ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ’

သူက ရေရွတ်ရင်း ငဲ့၍ ကန့်လန့်ကို ဖြုတ်သည်။ သူက တံခါးရွက်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

‘အားလုံးကို ခြုံပြီး စဉ်းစားလိုက်မယ် ဆိုရင် မင်း ခုလို လာတာဟာ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေတယ်၊ ခုလို အချိန်မျိုးမှာပေါ့ကွာ’

တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောသော ဧည့်သည်ကို ဟော့ချ်က စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဟော့ချ်၏ ခြေထောက် ပတ်ပတ်လည်၌ နှင်းခဲများ ကြွေကျနေသည်။

‘ကဲပါလေ၊ မင်းက ဘာကိုပဲ လိုချင် လိုချင် အထဲကိုတော့ ဝင်ပါဦး’

သူက တံခါးရွက်ကို လက်လွှတ်လိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

‘ငါ့ကို ဧည့်ဝတ် ကျော့ပွန်တဲ့ အိမ်ရှင်လို့တော့ မယူဆနှင့်ပေါ့ကွာ၊ မင်းနောက်က တံခါးကိုလည်း ပိတ်ပစ်ခဲ့ဦး’

ဟော့ချ်က မီးဖိုချောင် ကြမ်းပြင်သို့ ရောက်အောင် လှေကား တစ်ထစ်ကို နှင်းတက်လိုက်စဉ် တံခါးကို စေ့အောင် ပြန်ပိတ် မပိတ် သိရအောင် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ၎င်း၏ မျက်စိ ထောင့်စွန်းမှ နေ၍ တစ်စုံတစ်ခုက သူ ဦးခေါင်းဆီသို့ ဝှိုးခနဲ အရှိန်နှင့် လာနေကြောင်း မြင်လိုက်ရသည်။ သူက အလိုအလျောက် ရှောင်ပေးလိုက်မိ၏။

ထိုကဲ့သို့ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားမှုက ဟော့ချ်၏ အသက်ကို ကယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခပ်ပြားပြား သံချောင်း တစ်ချောင်းသည် ဦးရေပြားထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားပြီးမှ နံဘေးသို့ စဉ်ထွက်သွားသည်။ ထိုသံချောင်းသည် အရှိန်

ပြင်းစွာဖြင့် ပခုံးပေါ်သို့ ကျရောက်သွားရာ ညှပ်ရိုး ကျိုးသွားစေခဲ့သည်။ ရိုက်ချက်၏ ပြင်းထန်လှမှုက ဟောချ်ကို မီးဖိုချောင်ထဲသို့ လွင့်ထွက် သွားစေခဲ့သည်။

ဟောချ်သည် မီးဖိုချောင်မှ စားပွဲနှင့် ဝင်တိုက်မိ၏။ သူ့ လက်နှစ်ဖက်က စားပွဲစွန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသဖြင့် သူသည် မတ်တတ် ရပ်လျက်သား ရှိနေသည်။ ဦးရေပြားမှ ပန်းထွက်လာသော သွေးများက စာရွက်ပေါ်သို့ ကျလာကြသည်။ ဟောချ်က ပြန်လှည့်လိုက်ရာ ၎င်းကို ရန်မူသူက လက်ကို မြှောက်၍ ရှေ့တိုး လာနေကြောင်း အချိန်မီ တွေ့လိုက်ရသည်။ လက်အိတ် စွပ်ထားသော လက်ထဲတွင် ခပ်တိုတို သံကုလားအော် တစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ထိုလက်နက်က ဒုတိယ ရိုက်ချက် အဖြစ် အောက်ဘက်သို့ ကျဆင်းလာချိန်တွင် ဟောချ်က လွတ်နေသော လက်ဖျံကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ရိုက်ချက်လည်း အရှိန် လျော့သွားသည်။ သို့တိုင်အောင် ကုလားအော်သည် ဟောချ်၏ ဆံစပ်မှ ဦးရေပြားကို ရိုက်မိသွားပြန်သည်။ ပြတ်တောက်သွားသော သွေးကြောသစ်များမှ သွေးများ ယိုစီး ထွက်ကျလာပြန်၏။

ဟောချ်က ရန်မူသူ၏ လက်ဖျံထဲသို့ လက်သည်းများနှင့် သွေးရူး သွေးတန်း ဖျစ်ညှစ် ထားလိုက်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ် မရိုက်နိုင်အောင် သူ့အနေနှင့် ထိုလက်ကို လွတ်ပေး၍ မဖြစ်ကြောင်း သူ သိသည်။

အတန်ငယ်ကြာအောင် သူတို့ နှစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရုန်းကန်နေကြသည်။ သူတို့သည် မီးဖိုထဲတွင် ဝုန်းဒိုင်းကြို တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်နေကြသည်။

တိုက်ခိုက်နေသူသည် ဟောချ်၏ ဆုပ်ကိုင်ထားမှုမှ လွတ်အောင် သူ့လက်ကို အတင်း ရုန်းလိုက်ပြီး နာကျင်မှုကြောင့် အော်ဟစ်လိုက်၏။ သံချောင်းသည် နောက်တစ်ကြိမ် မြင့်တက်သွားပြန်ရာ ဟောချ်က လက်ဖျံနှင့် တားလိုက်သောကြောင့် လက်ဖျံရိုးများ ကျိုးကုန်တော့သည်။

သံချောင်းသည် နောက်တစ်ကြိမ် မြင့်တက်သွားပြီး ကယ်သူ မဲ့နေသော ဟောချ်၏ ဦးခေါင်းကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချလိုက်ပြန်လေ၏။

နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားရခြင်း မရှိတော့သော ဒေါက်တာ ဟောချ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လေးလံစွာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

[၂]

ဧပြီလ ၂၄ ရက်၊ စနေနေ့။

‘ရှေ့မှာ မြစ်တစ်စင်းနှင့် တွေ့ရလိမ့်မယ်ဟေ့’

ဒေးဗစ် ဝီလ်ဆင်က ၎င်း၏ နံဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လာသော ရှစ်နှစ် သမီး နစ်ကီကို ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒီ မြစ်ရဲ့ နာမည်ကို သိသလား’

နစ်ကီသည် အညိုရောင် မျက်လုံးကြီးများနှင့် သူ့ဖခင်ကို ကြည့်လိုက် ပြီးနောက် ဆံပင် တစ်ခွေကို ဘေးဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

‘သမီး သိတဲ့ မြစ်ကြီးတွေကတော့ မစ္စစ္စပီမြစ်၊ နိုင်းမြစ်နှင့် အမေရိကန် မြစ်တွေပဲ။ အဲဒီ မြစ်ကြီးတွေက နယူး အင်္ဂလန် ပြည်နယ်မှာ မရှိဘူး ဆိုတော့ သမီး မသိဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ’

ဒေးဗစ်ရော ဇနီး အင်ဂျယ်လာပါ တခွီခွီနှင့် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

‘ဘယ်ကိစ္စက ဒီလောက်တောင် ရယ်စရာ ကောင်းနေလို့လဲ’

ဒေးဗစ်သည် နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် အင်ဂျယ်လာနှင့် အချင်းချင်း သာ နားလည်သော အကြည့်ချင်း ဖလှယ် လိုက်ကြသည်။ နစ်ကီသည် မကြာ ခဏ ဆိုသလို သူ့အသက် ရှစ်နှစ်နှင့် မလိုက်အောင် ရင့်ကျက်နေတတ်ကြောင်း သူတို့ တွေးမိကြသည်။ ပြောမိကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နစ်ကီသည် ၎င်း၏ ကျန်းမာရေး ပြဿနာများကြောင့် ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်သည်ထက် ပို၍ မြန်ဆန်စွာ ကြီးရင့်လာကြောင်းကိုလည်း သဘော ပေါက်မိကြသည်။

နစ်ကီသည် ကားရှေ့ဘက် အံဖုံးထဲမှ မြေပုံကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ဒေးဗစ်က ပြောလိုက်သည်။

‘အခု တို့က ဟိုက်ဝေး ရွာ ပေါ်မှာ’

‘ဟော တွေ့ပြီ’

နစ်ကီက အားရ ဝမ်းသာစွာ အော်လိုက်၏။ သူက မြေပုံကို လှည့်၍ စာကို ဖတ်လိုက်သည်။

‘မြစ်ကလည်း ပြည်နယ်ရဲ့ နာမည် အတိုင်း ကွန်နက်တိကပ် မြစ်ပဲလေ’

‘မှန်တာပေါ့၊ အဲဒီ မြစ်က ဘာနှင့် ဘာရဲ့ နယ်ခြားမျဉ်းလဲ’

နစ်ကီက မြေပုံကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဗားမောင့်နှင့် နယူး ဟမ်းရှိုင်းယားကို ခွဲခြားထားတယ်’

‘မှန်ပြန်ပြီ၊ ဟော ရောက်ပြီဟေ့’

ငှင်းတို့၏ ဆယ့်တစ်နှစ်သား ဗော်လ်မို အပြာရောင် စတေရှင် ဝက်ဂွန် ကားက တံတားပေါ်မှာ ဖြတ်သန်းနေစဉ် သူတို့ အားလုံး ငြိမ်သက် နေကြ သည်။ တံတား တစ်ဖက်သို့ အရောက်တွင် အင်ဂျယ်လာက မေးလိုက်သည်။

‘ဘတ်တလက်ကို ရောက်အောင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထပ်သွားရဦး မှာလဲ’

‘သိပ်မသေချာဘူး၊ တစ်နာရီလောက် ကြာချင် ကြာမှာပေါ့’

နောက် တစ်နာရီနှင့် ဆယ့်ငါးမိနစ် ကြာသော အခါ ဒေးဗစ်၏ ဗော်လ်မို ကားသည် ဘတ်တလက် ကောလိပ်၏ ဇာတိမြေ ‘ဘတ်တလက်မြို့က ကြိုဆို ပါ၏’ ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ကျော်ဖြတ်မိတော့သည်။

သူတို့၏ ကားသည် ပင်မ လမ်းမကြီးဟု အမည် ပေးထားသော လမ်းမ ကျယ်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်နေကြသည်။ အစပိုင်းတွင် သုံးထပ်သားနှင့် ဆောက် ထားသော အိမ်ဖြူဖြူကလေးများကိုသာ တွေ့ရသည်။

အတန်ငယ် မောင်းနှင်မိသော အခါ အုတ်နှင့် ဆောက်ထားသော စီးပွား ရေးနှင့် လူမှုရေး အဆောက်အအုံများကို တွေ့ကြရသည်။ မြို့လယ်သို့ ရောက် သော အခါတွင်မူ အုတ်နှင့် ဆောက်ထားသော သုံးထပ်တိုက်နှင့် လေးထပ် တိုက်များကို တွေ့ကြရလေ၏။

နစ်ကီက ပြောလိုက်သည်။

‘ကြည့်ပါဦး၊ ဟိုမှာ ရုပ်ရှင်ရုံ တစ်ရုံ’

နစ်ကီက တစ်နေရာတွင် လက်ညှိုး ထိုး၍ မေးလိုက်ပြန်၏။

‘အဲဒါက ဘာလဲ၊ ဘီး မပါတဲ့ လက်တွန်းလှည်းနှင့် တူတယ်’

‘အဲဒါကို စားသောက်ဆိုင် (DINER) လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ၅၀ ပြည့်နှစ် တစ်ဝိုက်က အလွန် ခေတ်စားခဲ့ကြတာပေါ့’

သူတို့သည် မြို့လယ်ကောင်မှ ပန်းခြံသို့ ရောက်လာကြ၏။ ပန်းခြံထဲတွင် အဝါရောင် နှင်းပန်းများ၊ ဗေဒါပန်းပင်များ ကြိုကြား ကြိုကြား ရှိနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် ပန်းခြံ အလယ်ရှိ မျှော်စင် တစ်ဝိုက်တွင် ပန်းပင်များ အစီအရီ ရှိကြသည်။

ဒေးဗစ်သည် မော်တော်ကားကို လမ်း နံဘေးတွင် ကပ်၍ ရပ်လိုက်၏။ ပန်းခြံ၏ မြောက်ဘက် အစွန်တွင် ကြီးမားသော အဖြူရောင် ဘုရား ရှိခိုး ကျောင်း တစ်ကျောင်း ရှိနေသည်။

‘ကိုယ်တို့ကို လူတွေ မေးမယ့် ကိစ္စ မတိုင်မီ နှစ်နာရီကျော်ကျော် အချိန် တွေ ပိုနေတယ်၊ ဘာလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ’

ဒေးဗစ်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်ဂျယ်လာက ပြောလိုက်၏။

‘နည်းနည်းလောက် ကားလျှောက် မောင်းပြီးမှ နေ့လယ်စာ စားကြမယ် လေ’

ဒေးဗစ်က ပင်မ လမ်းမကြီး အတိုင်း ဆက်မောင်းလာသည်။ မြို့ပန်းခြံ၏ အနောက်ဘက်၌ ဘဏ် အဆောက်အအုံကဲ့သို့ပင် မီးခိုးရောင် လိပ်သည်းကျောက် နှင့် ဆောက်ထားသော စာကြည့်တိုက် ရှိနေသည်။

စာကြည့်တိုက် အလွန်တွင် မူလတန်းကျောင်း ရှိနေသည်။ နစ်ကီ ကြည့် နိုင်အောင် ဒေးဗစ်က လမ်းဘေး၌ ကပ်ပြီး ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ၂၀ ရာစုနှစ် အစပိုင်းလောက်က အုတ်နှင့် ဆောက်ထားသော သုံးထပ်တိုက် ဖြစ်ပြီး မကြာ သေးမီက တိုးချဲ့ထားသော အဆောင်သစ် တစ်ဆောင်နှင့် ဆက်ထားသည်။

‘လှသားပဲ’

နစ်ကီက မယုတ်မလွန် ဖြေသည်။ ဆက်မောင်းလာကြရာ စီးပွားရေး နယ်မြေကို လွန်မြောက် လာကြသည်။ မကြာမီ တက္ကသိုလ် နယ်မြေထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။ တက္ကသိုလ် နယ်မြေထဲတွင် လှည့်ပတ် မောင်းနှင်ပြီး နောက် မြို့လယ်ကောင်ဆီသို့ ပြန်မောင်းလာကြသည်။

မြို့ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ပန်းခြံ နံဘေးတွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် အောက် ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်ကြပြန်သည်။ ၎င်းနောက် လမ်းဘေး၌ လှည်းကလေးနှင့် ရောင်းသော ဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာ စားကြသည်။

သူတို့ မိသားစု မော်တော်ကားဆီသို့ ပြန် အလာတွင် လမ်း၌ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် အရပ်မှ ရွှေရောင် ရီထရိုက်ဗာ သင်္ဘောခွေးငယ်ကလေး တစ်ကောင် ကို ကြီးနှင့် ဆွဲလာသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့ကြရသည်။

နစ်ကီက ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်၏။

‘ဟယ် ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ’

နစ်ကီက ခွေးကလေးကို လက်နှင့် ပွတ်သပ်နိုင်ခွင့် ရအောင် ထို အမျိုးသမီးက ရပ်ပေးလိုက်သည်။

‘သူ့ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ’

‘ဆယ့်နှစ်ပတ်’

ဒေးဗစ်က မေးလိုက်၏။

‘ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံကို ဘယ်က သွားရပါသလဲ’

‘မြို့လယ်ကောင်က ပန်းခြံကို သွား၊ ညာဘက်က လမ်းက ဥပစာလမ်း၊ အဲဒီ လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားရင် ဆေးရုံ အပေါက်ဝ အထိ ရောက်သွားလိမ့်မယ်’

ထိုအမျိုးသမီးကို ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုပြီး သူတို့ ခရီး ဆက်ကြသည်။ နစ်ကီက ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒီ ခွေးလေးက ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ သမီးတို့ ဒီမှာ နေဖြစ်ရင် ခွေးကလေး တစ်ကောင် မွေးလို့ ရမလားဟင်’

အင်ဂျယ်လာက ပြောလိုက်သည်။

‘သမီး အတွက် ခွေးကလေး တစ်ကောင် မွေးနိုင်ပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် သမီး ဒီကို လာနေချင်တယ်၊ နေလို့ ရမလားဟင်’

ထိုအမေးကို အင်ဂျယ်လာက ဒေးဗစ် ဖြေမည်လား ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဒေးဗစ်က မင်းပဲ ဖြေလိုက်ပါတော့ ဆိုသည့် အမူအရာမျိုး လုပ်ပြလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အင်ဂျယ်လာက

‘မာမိတို့ ဒီကို လာဖို့ မလာဖို့ ဆိုတာ ခက်ခဲတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုပဲ၊ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ဥပမာ သူတို့က မာမိရော၊ ဒက်ဒီကိုပါ လိုချင်ကြမှ ဖြစ်မှာ’

သူတို့ မော်တော်ကားဆီသို့ ပြန်လာကြသည်။ ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံသည် ၎င်းတို့ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပိုမို ကြီးမားနေသည်။ ဆေးရုံသည် မြို့၏ မြောက်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းကလေး တစ်ခု၏ အလယ်လောက်တွင် ရှိပြီး တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည်။ ဆေးရုံမှ နေ၍ တစ်မြို့လုံးကို စီးမိုးပြီး မြင်နေရသည်။

အင်ဂျယ်လာက ဒေးဗစ်၏ လက်မောင်းကို ပုတ်လိုက်၏။

ကျွန်မတို့ အထဲကို ဝင်ကြမှ ဖြစ်မယ်၊ နောက်ဆယ်မိနစ် ဆိုရင် ကျွန်မက လူတွေ မေးခံရတော့မယ်’

ဒေးဗစ်က မော်တော်ကားကို ဆေးရုံ နောက်ဘက်သို့ မောင်းယူလာသည်။ ကားရပ်ရန် နေရာမှာ အပေါ်ဘက်နှင့် အောက်ဘက် ဟူ၍ နှစ်နေရာ ရှိပြီး ထိုနေရာ နှစ်ခု အကြားတွင် သစ်ပင်တန်း တစ်တန်း ရှိနေသည်။ ဒေးဗစ်က စဉ်းစားသည်များ အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာတွင် ကားရပ်လိုက်၏။

လမ်းညွှန် ဆိုင်းဘုတ်ကလေးများကြောင့် အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးခန်းကို အလွယ်တကူ တွေ့ကြရသည်။ ဘတ်တလက် ဆေးရုံ၏ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားရေးမှူး မိုက်ကယ် ကော့ဒ်ဝဲလ်က သူတို့ သုံးယောက်စလုံးကို သူ ရုံးခန်းထဲသို့ စိတ်ပါလက်ပါ ဖိတ်ခေါ်သည်။ သူက မိသားစု တစ်စုလုံးကို အင်တာဗျူး လုပ်မည် ဆိုပါကလည်း အင်ဂျယ်လာက သဘော ခပ်ကျကျပင် ဖြစ်သည်။ ကော့ဒ်ဝဲလ်က ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်က ခင်ဗျား လျှောက်လွှာကို ဖတ်ပြီး အတော် အထင်ကြီးနေတာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျုပ်က အမျိုးသမီး ရောဂါဒေဗ ပညာရှင်ကို မျှော်လင့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဒီဘာသာရပ်ကို အမျိုးသမီးတွေက ပိုပြီး နှစ်ခြိုက်လာတာကို ကျုပ် တွေ့ရတယ်’

‘မှန်ပါတယ်ရှင်၊ အလုပ်ချိန်ကို ပိုပြီး ခန့်မှန်းလို့ ရနိုင်တဲ့ အတွက် အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးတွေနှင့် ပိုပြီး သင့်မြတ်ပါတယ်’

‘ထောက်ခံစာတွေ အရတော့ ဘော့စတွန် မြို့တော် ဆေးရုံ၊ ရောဂါဗေဒ ဌာနမှာ အတော်ဆုံး သင်တန်းသူ တစ်ယောက်လို့ ဆိုထားတယ်၊ ကိုလံဘီယာ ဆေးကျောင်းရဲ့ ထောက်ခံစာတွေကလည်း အထင်ကြီးစရာပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံက လက်ခံပါ့မယ်၊ မင်းက ဘာများ မေးမြန်းချင်ပါသလဲ’

‘ဒေးဗစ်ကလည်း ဘတ်တလက်မှာ ရှိတဲ့ ကျန်းမာရေး ဆိုင်ရာ အကြီးဆုံး အဖွဲ့အစည်း ကွန်ပရီဟင်းဆစ် မက်ဒီကယ် ဗားမောင့်မှာ အလုပ် လျှောက်ထားပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ လျှောက်လွှာထဲမှာလည်း ကျွန်မရဲ့ လက်ခံ ဆောင်ရွက်နိုင်မှု ဟာ သူ့ကို ခန့်ထားတဲ့ ကိစ္စနှင့် ဆက်နွယ်နေကြောင်း ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်’

‘အဲဒီ အဖွဲ့အစည်းကို ကျုပ်တို့က စီအမ်ဗီလို့ပဲ အတိုကောက် ခေါ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က စီအမ်ဗီရဲ့ ဒေသဆိုင်ရာ မန်နေဂျာ ချားလ်စ် ကယ်လီနှင့် ဒေးဗစ်ရဲ့

လျှောက်လွှာ ကိစ္စကို ပြောဆို မေးမြန်းထားပြီးပါပြီ။ သူတို့ ရုံးခန်းက အဆောက် အအုံထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်။ ကျုပ် သိရသလောက်ကတော့ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိဘူး လို့ ဆိုပါတယ်’

ဒေးဗစ်က ပြောလိုက်၏။

‘ဒီ အင်တာဗျူး ပြီးရင် ကျွန်တော် မစ္စတာ ကယ်လီနှင့် သွားတွေ့ပါ့မယ်’

‘သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကဲ ဒေါက်တာ အင်ဂျယ်လာ ဝီလ်ဆင်၊ ခင်ဗျား ကို ကျုပ်တို့ ဆေးရုံက တွဲဖက် ရောဂါဗေဒ ပညာရှင် ရာထူးကို ကမ်းလှမ်း ပါတယ်။ ခင်ဗျားက အခြား အချိန်ပြည့် ရောဂါဗေဒ ပညာရှင် နှစ်ယောက် နှင့် လက်တွဲပြီး ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မယ်။ ပထမနှစ် အတွက် ရမယ့် လခက တော့ ဒေါ်လာ ရှစ်သောင်း နှစ်ထောင် ဖြစ်ပါတယ်’

ကျော့ဒဲလ်က အင်ဂျယ်လာ၏ စာတွဲ ပြန်ကြည့်နေစဉ် အင်ဂျယ်လာ နှင့် ဒေးဗစ်တို့ အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။ တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ ရှစ်သောင်း နှစ်ထောင် ဆိုသော ပမာဏမှာ အလွန်တရာ ကံကောင်း ထောက်မပူပင် ဖြစ် သည်။

ကျော့ဒဲလ်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ခင်ဗျားရဲ့ စာထဲမှာ နောက်ထပ် မေးမြန်းထားချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် စုံစမ်းထားတာလေးတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကိုတော့ သီးသန့် ဆွေးနွေး ကြရင် သင့်လျော်မလားပဲ’

‘အဲဒါက နစ်ကီရဲ့ စစ်စတစ် ဖိုင်ဘရီးဆစ် (cystic fibrosis) ရောဂါနှင့် ပတ်သက်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် သီးသန့် ဆွေးနွေးစရာ မလို ပါဘူး။ သူကိုယ်တိုင်က တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ပြီး ကုသမှု ခံယူနေတာပါ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒီဘတ်တလက်မှာလည်း နစ်ကို ရောဂါနှင့် ဆင်တူတဲ့ လူနာ တစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်။ ကယ်ရိုလင်း ဟမ်းစ်ဖိုးဒ် ဆိုတဲ့ ကိုးနှစ် သမီးကလေးပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ကယ်ရိုလင်းရဲ့ ဒေါက်တာ ဘာထရန် ပီလ်စနာနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်အောင် စီစဉ်ထားပါတယ်။ သူက စီအမ်ဗီရဲ့ ကလေး ဆရာဝန်ပါ’

အင်ဂျယ်လာက ပြောလိုက်၏။

‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ရှင်၊ ကဲ နစ်ကီက စစ်စတစ် ဖိုင်ဘရီးဆစ် ဆို တာ ဘာရောဂါလဲ ဆိုတာ ဒေါက်တာ ကျော့ဒဲလ်ကို ရှင်းပြလိုက်ပါဦး’

နစ်ကီက လေးနက် တည်ကြည်သော လေသံနှင့် ရှင်းပြလိုက်၏။

‘စစ်စတစ် ဖိုင်ဘရီးဆစ် ဆိုတာ မျိုးရိုးကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ ဝေဒနာပါ။ မိဘ နှစ်ပါးလုံးဟာ အဲဒီ မျိုးရိုး ဝီဇကို သယ်ဆောင် လာသူတွေ ဖြစ်ခဲ့ရင် သူတို့ရဲ့ ကလေးမှာ အဲဒီ ရောဂါ ဖြစ်ပွားဖို့ အခွင့်အလမ်း နှစ်ဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်း ရှိနေပါတယ်။ ကလေးငယ် နှစ်ထောင် အနက် တစ်ယောက်မှာ ဖြစ်တတ် လေ့ ရှိပါတယ်’

ရှစ်နှစ် သမီးလေးက ရောဂါ အကြောင်း ရှင်းပြသည်ကို နားထောင်နေ သော ဒေါက်တာ ကော့ဒ်ဝဲလ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ကြိုးစား၍ ပြုံးလိုက်သည်။

‘အဓိက ပြဿနာကတော့ အသက်ရှူ ခက်ခဲတဲ့ ပြဿနာပါပဲ။ အဆုတ်မှာ ရှိတဲ့ ချွဲဟာ သာမန် လူတွေရဲ့ အဆုတ်မှာ ရှိတဲ့ ချွဲထက် ပိုပြီး ပျစ်ပါတယ်။ ပိုပြီး ပျစ်တဲ့ ချွဲကို အဆုတ်က ရှင်းပစ်တဲ့ နေရာမှာ အခက်အခဲ ရှိတဲ့ အတွက် သွေးစုတာတို့ ကူးစက်တာတို့ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ နာတာရှည် အဆုတ်ပြွန် ရောင်ရမ်းနာတို့၊ အဆုတ်ရောင် ရောဂါတို့ ဖြစ်လာမှာကိုလည်း စိုးရိမ်ရတယ်။ ရောဂါ အနေအထားကတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတူကြဘူး။ တချို့ က အခြေအနေ ဆိုးရွားပါတယ်။ သမီးလို လူမျိုးကတော့ အအေး မမိအောင် နေပြီး အသက်ရှူ ကုထုံးနှင့် ကုသဖို့ လိုတာပါပဲ’

ကော့ဒ်ဝဲလ်က ပြောလိုက်၏။

‘သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ပြောပုံ ဆိုပုံကတော့ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်လိုပဲ။ မင်း ကြီးလာရင် ဆရာဝန် လုပ်သင့်တယ် ထင်တာပဲ’

နစ်ကီက ဖြေလိုက်သည်။

‘ကျွန်မလည်း ဆရာဝန်လိုင်း လိုက်ဖို့ ရည်စူးထားပါတယ်။ ကျွန်မက အသက် ရှစ်ခြင်း ဆိုင်ရာ ဆေးပညာကို လေ့လာမှာရှင့်’

ကော့ဒ်ဝဲလ်က ထိုင်ရာမှ ထပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ ဆရာဝန်များနှင့် ဆရာဝန်လောင်းတို့ ခင်ဗျား၊ ဒေါက်တာ ပီလ် စနာနှင့် သွားတွေ့ကြရအောင်’

သူတို့သည် ဗဟို အဆောက်အအုံဟောင်းထဲ၌ ရှိသော အုပ်ချုပ်ရေး ဌာန မှ ပို၍ သစ်လွင်သော ဆေးကုသဆောင် အဆောက်အအုံသို့ သိပ်ကြာကြာ လမ်း မလျှောက်လိုက်ရပါ။ အလုပ် သိပ်ရှုပ်နေသော်လည်း ဒေါက်တာ ပီလ်စနာ က ဒေါက်တာ ပီလ်ဆင် မိသားစုကို လက်ခံ တွေ့ဆုံပါသည်။

‘ကျုပ်တို့ဆီမှာ အသက်ရှူ လမ်းကြောင်း ဆိုင်ရာ ဆေးပညာရှင်ကြီး တစ် ယောက် အသင့် ရှိနေပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ဆေးရုံက ပစ္စည်း ပစ္စယလည်း စုံလင်

ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကျုပ်က ဘော့စတွန် ကလေး ဆေးရုံမှာ အသက်ရှု
ခြင်း ဆိုင်ရာ ဆေးပညာ အသင်း အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်တဲ့ အထိ လေ့လာ ဆည်းပူးခဲ့
ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့က နစ်ကိုကို ကောင်းကောင်း ကုသပေးနိုင်ပါတယ်’
အင်ဂျယ်လာက ပြောလိုက်၏။

‘ဟူး စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ နစ်ကို အတွက် အထူး ဂရုစိုက်ဖို့ လို
တယ် ဆိုတာ သိရတဲ့ အချိန်က စပြီး ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ အခါတိုင်းမှာ
အဲဒါကို အဓိက အချက် အဖြစ် ထားပြီး စဉ်းစားလေ့ ရှိပါတယ်’

ကော့ဒ်ဝဲလ်က ဝီလ်ဆင် မိသားစုကို စီအမ်ဗီ၏ ဒေသဆိုင်ရာ ရုံးချုပ်
သို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပြီး အပြန်တွင် သူ့ထံသို့ ဝင်ခဲ့ကြရန် မှာသွားသေးသည်။

ဒေသဆိုင်ရာ မန်နေဂျာ ချားလ်စ် ကယ်လီကလည်း ၎င်းတို့ကို ချက်ချင်း
လက်ခံ တွေ့ဆုံသည်။

‘ဒေးဗစ်ရေ၊ ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောရရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ရဲ့ အဖွဲ့ဝင်
တစ်ယောက် အဖြစ် လိုချင်တယ်။ စီအမ်ဗီက ဒီ ဗားမောင့် ဒေသမှာ လုပ်ငန်း
တွေကို လျင်မြန်စွာ တိုးချဲ့နေပါတယ်။ အခု ကျုပ်တို့က ကုတ်အင်္ကျီ အင်္ကျီ
ချိတ် ကုမ္ပဏီ၊ ကောလိပ်၊ ကွန်ပျူတာ ဆော့ဖ်ဝဲယား ကုမ္ပဏီတို့ အပြင် ပြည်
နယ် ဝန်ထမ်း အားလုံးနှင့် မြူနီစီပယ် ဝန်ထမ်းတွေနှင့်ပါ စာချုပ် ချုပ်ဆို
ထားပါတယ်’

ဒေးဗစ်က ဟာသ နှောလိုက်၏။

‘လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားသလိုပဲပေါ့နော်’

‘အဲဒါက ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြုစု ကုပေးမှု အရည်အသွေးနှင့် စရိတ်စက သက်
သာအောင် ပြုလုပ်ပေးတာတွေနှင့် သက်ဆိုင်တယ်လို့ပဲ ဆိုပါရစေ’
ချားလ်စ် ကယ်လီ၏ စကားကို ဒေးဗစ်က လက်ခံလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ’

‘ခင်ဗျား ရမယ့် လစာကတော့ ပထမနှစ်မှာ ဒေါ်လာ လေးသောင်း
တစ်ထောင် ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဒေးဗစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူ့လခသည် ဇနီးဖြစ်သူ၏ လခထက်
နည်းလိမ့်မည် ဆိုသော အချက်ကို ကြိုသိထားသော်လည်း ဇနီး၏ လစာက သူ
နှစ်ဆ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်မိခဲ့ချေ။

ချားလ်စ် ကယ်လီက ဒေးဗစ် ထိုင်ရမည့် ရုံးခန်းကိုပါ လိုက်လံ ပြသခဲ့
သည်။

‘ခင်ဗျားက ဒီရုံးခန်းကို ဒေါက်တာ ရန်းဒေါ ပို့တလန်နှင့် တွဲထိုင်ရ လိမ့်မယ်၊ သူက အရိုးကု ဆရာဝန်ပါ၊ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဧည့်ကြိုနှင့် သူနာပြု ဆရာမတွေကို ပူးတွဲပြီး အသုံး ပြုကြတာဟာ အရင်းအမြစ်တွေကို အကျိုး ရှိအောင် အသုံး ပြုတာပဲလို့ ကျုပ်တို့က ယူဆပါတယ်၊ သူက အခန်း အပြင် ထွက်လာပြီး နှုတ်ဆက်နိုင်အောင် အား မအား မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

‘အားလုံးကို နှုတ်ဆက်တယ်ဗျို့’

အသက် ငယ်ပုံ ရသော်လည်း စိတ် ပင်ပန်းနေပုံ ရသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ် ယောက်က ၎င်းတို့ကို လာရောက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာ ရန်းဒေါ ပို့တလန်ပင်တည်း။

မိတ်ဆက် ပြီးကြသော အခါ ရန်းဒေါက ‘ကျုပ်ကို ရန်ဒီလို့ ခေါ်ပါဗျာ’ ဟု ပြောရှာသည်။ ရန်ဒီက ဒေးဗစ်ကို မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ဘတ်စကက်ဘော ကစားတတ်သလား’

‘တစ်ခါတစ်ရံတော့ ကစားပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ဘတ်တလက်ကို လာစေချင်တယ်ဗျာ၊ အားကစားသမားတွေ ဒီမှာ လိုအပ်နေတယ်ဗျာ’

သူက နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ကယ်လီက ရှင်းပြလိုက်၏။

‘သူက သိပ် အလုပ် များပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ အရိုးကု ဆရာဝန် နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ တကယ်ကတော့ သုံးယောက် လိုအပ်တာဗျ’ ထို့နောက် ချားလ်စ် ကယ်လီက မေးလိုက်သည်။

‘ကဲ ခင်ဗျား သဘောထားက ဘယ်လိုလဲ’

‘ကျုပ်တို့ကတော့ အရမ်းကို အထင်ကြီးပါတယ်ဗျာ’

ဒေးဗစ်က အင်ဂျယ်လာဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ကျွန်မတို့က ဒီဂီစီကို အင်မတန် အလေးထားပြီး စဉ်းစားကြမှာပါ’ ချားလ်စ် ကယ်လီထံမှ အပြန်တွင် ကော့ဒ်ဝဲလ်၏ ရုံးခန်းသို့ ပြန်ဝင် ကြသည်။ ချားလ်စ် ကယ်လီက ဆေးရုံ တစ်ခွင်ကို လိုက်လံ ပြသသည်။

ပထမဦးဆုံး အင်ဂျယ်လာ အလုပ် လုပ်ရမည့် နေရာကို ပြသည်။ ပစ္စည်း ကိရိယာများမှာ အားလုံး နောက်ဆုံးပေါ်တွေချည်း ဖြစ်သည်။

ချားလ်စ် ကယ်လီက အင်ဂျယ်လာကို ရောဂါဗေဒ ဌာန၏ အကြီးအကဲ ဒေါက်တာ ဘင်ဂျမင် ဝက်ဒလီနှင့် တွေ့ဆုံပေးသည်။

ထို့နောက် အရေးပေါ်ခန်းမှ တစ်ဆင့် ဓာတ်မှန်ဌာနသို့ ရောက်လာသည်။ စက်ပစ္စည်း ကိရိယာများမှာ ဘော့စတွန် မြို့တော်ဆေးရုံမှ ပစ္စည်းများထက် ပင် ပိုကောင်းနေသည်။ ထို့နောက် ဓာတ်ရောင်ခြည်နှင့် ကုသော ဌာနသို့ လိုက်ပြသည်။ ထိုမှ ပင်မ ဆေးရုံကြီးသို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီး မွေးစ ကလေးငယ်များကို ထားရှိသော အဆောင်သို့ လိုက်ပြသည်။ ဒေးဗစ်က ဝန်ခံလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကတော့ ဘာပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ’

အင်ဂျယ်လာကလည်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီ ဆေးရုံမှာ ပစ္စည်းတွေ စုံတယ်လို့ ကြားမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ထင်ထားတာထက် အများကြီး ပိုကောင်းနေတယ်’

ကော့ဒ်ဝဲလ်က ပြောလိုက်၏။

‘ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က စီအမ်ဗီရဲ့ စာချုပ်ကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်အောင် ဒီဆေးရုံကို ထူးထူးခြားခြား အဆင့် မြှင့်ထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေနှင့် အဆင့် မြှင့်တဲ့ ကိစ္စက သိပ်ပြီး ငွေကုန်ကြေးကျ များမှာပေါ့ဗျာ’

ဒေးဗစ်က ပြောလိုက်၏။ ကော့ဒ်ဝဲလ်ကလည်း သဘောတူသည်။

‘ခုခေတ်မှာတော့ ဆေးရုံ တစ်ရုံကို အုပ်ချုပ်ရတာ မလွယ်ပါဘူးဗျာ၊ ကုန်ကျ စရိတ်က တက်လာပြီး ဝင်ငွေက လျော့ကျလာတယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်နိုင်အောင် သိပ်ကြိုးစားရတယ်ဗျာ၊ ကဲ ဟောဒါကတော့ ဒီဆေးရုံနှင့် သက်ဆိုင်တဲ့ အချက်အလက်တွေပဲ၊ အဲဒါတွေက ခင်ဗျားတို့ကို ဒီမှာ လာပြီး အလုပ် လုပ်ချင်အောင် ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ’

ယခုမှ သတိရဟန်နှင့် အင်ဂျယ်လာက မေးလိုက်၏။

‘နေရေး ထိုင်ရေးကရော ဘယ်လိုပါလဲရှင်’

‘ဒီလို မေးတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဂရင်းမောင်တိန် နေရှင်နယ်ဘဏ် ဥက္ကဋ္ဌ ဘာတန် ရှားဂျစ်နှင့် သွားတွေ့ပါလို့ ပြောတော့မလို့ပဲ၊ သူက ဆေးရုံ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ရဲ့ ဒုတိယ ချယ်ယာမင်ပါ၊ ဒီမြို့က ဒီဆေးရုံကို ဘယ်လောက် အထိ ပံ့ပိုးပေးတယ် ဆိုတာ သူက ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်’

ဘဏ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘာတန် ရှားဂျစ်က သူတို့ကို ချက်ချင်း လက်ခံ တွေ့ဆုံသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အလုပ် လျှောက်လွှာတွေကို ဆေးရုံ ဘုတ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးမှာ လိုလိုလားလား ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘတ်တလက်ကို

လာကြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဒီကို လာချင်အောင် အားပေးတဲ့ အနေနှင့် ခင်ဗျားတို့ အိမ်ဝယ်နိုင်အောင် ပထမ အကြိမ် ချေးငွေ နှင့် ဒုတိယ အကြိမ် ချေးငွေတွေကို ဘဏ်က တစ်ခါတည်း ထုတ်ချေးပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲလို့ ပြောချင်ပါတယ်’

ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြက်သေ သေသွားကြ သည်။ သူတို့ထံတွင် ကိုယ်ပိုင်ငွေ အလွန် နည်းနေသည့် အပြင် အကြွေးက လည်း ဒေါ်လာ တစ်သိန်းခွဲ ကျော်နေသဖြင့် အိမ်ဝယ်ရန် မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ပါ။

ရှားဝုဒ်က အသေးစိတ် အချက်အလက်များကို ဆက် ရှင်းပြ နေသော် လည်း သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး မကြားကြတော့ပါ။ ကားထဲ ပြန်ရောက်မှပင် စကား ပြောဖြစ်ကြတော့သည်။ ဒေးဗစ်က ပြောလိုက်၏။

- ‘ကိုယ်ကတော့ မယုံနိုင်တော့ဘူးကွာ’
- ‘ယုံရမှာ သိပ်ကောင်းလွန်းနေတယ်’
- ‘ဒါဆိုရင် သမီးတို့ ဘတ်တလက်ကို ပြောင်းလာကြတော့မှာလား’
- နစ်ကီ၏ အမေးကို အင်ဂျယ်လာက ဖြေလိုက်သည်။
- ‘ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ သမီးရယ်’

အပြန်တွင် အင်ဂျယ်လာက ကားမောင်းပေးသဖြင့် ဒေးဗစ်က ကော့ဒ်ဝဲလ် ပေးလိုက်သော စာအိတ်ကို ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

ဒေးဗစ်က ပြောလိုက်၏။

‘ဟောဒါက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ ဟောဒီမှာ ဒီဒေသက ထုတ် ဝေတဲ့ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းကလေးလည်း ပါလာတယ်။ အဲဒါကတော့ ဘတ် တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံနှင့် စီအမ်ဗီတို့ စာချုပ် ချုပ်တဲ့ သတင်းပဲ။ ဟာရီး ထရေနာ ခေါင်းဆောင်တဲ့ ဆေးရုံ ဘုတ်အဖွဲ့က ငွေကြေး ပမာဏကို ဖော်ပြ မထားတဲ့ လစဉ်ကြေး ထည့်ဝင်သူများကို ဆေးရုံတင်ပြီး ကုသ ပေးရမည် ဆိုတဲ့ စီအမ်ဗီရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံလိုက်ချိန်မှာ နှစ်ဦး နှစ်ဖက် စာ ချုပ် ချုပ်ဆို ဖြစ်ခဲ့ကြကြောင်း၊ အဲဒီ နည်းစနစ်ဟာ ကုန်ကျစရိတ်ကို ထိန်း ချုပ်တဲ့ နည်းဖြစ်ပြီး ကျန်းမာရေး ထိန်းသိမ်းမှု အဖွဲ့အစည်းများက နှစ်ခြိုက် ကြသလို အစိုးရကလည်း အားပေးတဲ့ စနစ် ဖြစ်တယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်’

အင်ဂျယ်လာက ပြောလိုက်၏။

‘ဒါဆိုရင် ဆေးရုံတွေနှင့် ဆရာဝန်တွေဘက်က အလျှော့ ပေးရတဲ့ နမူနာ ကောင်း တစ်ခုပဲ’

‘မင်း ပြောတာ မှန်တယ်၊ အဲဒီ လစဉ်ကြေးကို လက်ခံတဲ့ ဆေးရုံဟာ အာမခံ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုနှင့် တူသွားပြန်တယ်၊ ဆေးရုံက စီအမ်ပီ အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ ကျန်းမာရေး ကိစ္စရပ်တွေကို လောင်းကြေး ထပ်ရတဲ့ သဘောပဲ’
နစ်ကီက မေးလိုက်၏။

‘လစဉ်ကြေး ထည့်ဝင်တယ် ဆိုတာက ဘာလဲ’

‘အဲဒါကတော့ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုက အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးစီ အတွက် လစဉ် ထည့်ဝင်ငွေကို ဆိုလိုတာပဲ၊ ဥပမာ စီအမ်ပီက ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံကို လူတစ်ယောက် အတွက် ဒေါ်လာ တစ်ထောင်နှုန်းနှင့် လစဉ် ထည့်ဝင်ထားတယ် ဆိုပါစို့၊ အဲဒီလမှာ ဘာကိစ္စနှင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက် ယောက်ကို ဆေးရုံ တင်ရမယ် ဆိုရင် စီအမ်ပီက နောက်ထပ် ပေးစရာ မလို တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလမှာ တစ်ယောက်မှ မကျန်းမမာ မဖြစ်ကြဘူး ဆိုရင် တော့ ထည့်ဝင်ငွေ အားလုံးကို ဆေးရုံက လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် ရလိုက်တာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်း နေထိုင် မကောင်း ဖြစ်ကုန်ကြမယ် ဆိုရင် ဆေးရုံက ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲ’

‘ဆေးရုံ မွဲသွားမှာပေါ့ ဒက်ဒီရာ’

ဒေးဗစ်က ကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်ပြီး ‘ဒါမှ ဒက်ဒီ သမီးကွ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

နောက် နှစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ သူတို့သည် သူတို့၏ အိမ်ခန်းနှင့် နီးနီးနားနားတွင် မော်တော်ကား ရပ်ရန် နေရာကို ကံကောင်း ထောက်မစွာ တွေ့ရသောကြောင့် ရပ်ထားခဲ့ပြီး ခြေကျင် လျှောက်၍ လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ခန်းသို့ ရောက်သော အခါ ‘ဟောတော့’ ဟု အင်ဂျယ်လာက အော်လိုက်၏။

အိမ်ရှေ့ တံခါးကို ကုလားအော်နှင့် ကန့်လန့်ထားသည်။ တံခါးကို တွန်းကြည့်လိုက်ရာ အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားတော့သည်။ သော့ခလောက် သုံးလုံး စလုံး ကျိုးပဲ့နေကြသည်။

ဒေးဗစ်က အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး မီးဖွင့်လိုက်၏။ ပစ္စည်း အားလုံး ပြောင်းဆန်နေသည်။ နစ်ကီ၏ ပစ္စည်းများမှ လွဲ၍ တီဗီနှင့် အင်ဂျယ်လာ၏ လက်ဝတ် ရတနာများကို သူခိုးများက ခိုးယူသွားကြသည်။

ဒေးဗစ်က ၉၁၁ ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်၍ တိုင်လိုက်သည်။ အင်ဂျယ်လာသည် သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်အောင် မနည်း ကြိုးစား၍ ထိန်းနေရရှာသည်။

အင်ဂျယ်လာက မျက်ရည်စများကို အင်္ကျီလက်နှင့် သုတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ဝင်အခိုးခံရတော့ ဘတ်တလက်ကို ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ကိစ္စက ပိုပြီး လိုလားစရာ ဖြစ်လာတယ်၊ ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်မက မြို့ပေါ်က ဒုက္ခတွေကို ရှောင်ထွက်ပြေးချင်ပြီ’

ဒေါက်တာ ရန်းဒေါ ပို့တလန်က ဇနီး ဖြစ်သူ အာလင်းကို ညစာ စားသော စားပွဲမှ ပြန်အထတွင် ပြောလိုက်၏။

‘ကိုယ်က သူ့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အရ ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရုံးခန်းကို ကိုယ်တွင်း ရောဂါကု ဆရာဝန် တစ်ယောက်နှင့် တွဲမထိုင်ချင်ဘူး’

အာလင်းက သားနှစ်ယောက် ဖြစ်သော မတ်နှင့် အယ်လင်တို့ကို စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များအား ကူညီပြီး ရှင်းပေးကြရန် လက်ဟန် ခြေဟန်နှင့် ခိုင်းလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်’

‘ကိုယ်က ခွဲစိတ် ကုသ ပေးထားပြီး နာလန်ထစ ပြုလာတဲ့ လူနာတွေကို အခြား ရောဂါသည်တွေနှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တွဲမထိုင်စေချင်ဘူး၊ ကိုယ်က ကိုယ့် လူနာတွေ နံဘေးမှာ ရောဂါ ကူးစက်နိုင်တဲ့ လူနာတွေ မရှိစေချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို အယူးသီးတယ်ပဲ ပြောပြော ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူနာတွေမှာ ရောဂါ ဆင့်ပွားမှုတွေ ဖြစ်ဖြစ်နေလို့ ကိုယ် စိတ်ဓာတ် ကျနေတယ်’

အသက် ခုနစ်နှစ်နှင့် ခြောက်နှစ်သာ ရှိကြသေးသော မတ်နှင့် အယ်လင်တို့က တိမိ ကြည့်ခွင့် တောင်းသဖြင့် အာလင်းက နာရီဝက် ကြည့်ရန် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ အရောက်တွင် အာလင်းက ပြောလိုက်၏။

‘ရှင် ပြောတဲ့ လေသံကို ကျွန်မ သဘော မကျလှဘူး၊ ဘာလဲ၊ ရှင်က ဆမ် ဖလင်းမင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဓာတ် ကျနေတုန်းပဲလား’

သူက စိတ်ခပ်တိုတိုနှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ကိုယ်က ဆမ် ဖလင်းမင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဓာတ် ကျတာပေါ့ကွ၊ ဆေးရုံမှာ သင်တန်း ဆင်းနေတုန်းက ကိုယ့်လူနာ တစ်ယောက်မှ မသေခဲ့ဘူး၊ အခုဆိုရင် သေတာ သုံးယောက်တောင် ရှိနေပြီ’

‘ရှင် မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေလည်း ရှိဦးမှာပေါ့ရှင်’

ရန်းဒေါက ပြောလိုက်၏။

‘ကိုယ့် လူနာတွေက တစ်ယောက်မှ မသေသင့်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က အရိုးကု ဆရာဝန်ပဲ ဥစ္စာ’

‘ရှင့် စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ ရောဂါ ပြန်ကောင်းသွားပြီလို့ ကျွန်မ ထင်နေတာ’

‘ကိုယ် အိပ်မပျော်ပြန်ဘူးကွာ’

‘ဒါဆိုရင် ရှင် ဒေါက်တာ ဖလက်ချာနှင့် ထပ်တိုင်ပင်သင့်တယ်’

ဒေါက်တာ ရန်းဒေါ ပို့တလန်က ပြန်မပြောနိုင်ခင် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသောကြောင့် အာလင်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ အာလင်းက တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်၏။

ဆေးရုံမှ သူနာပြု ဆရာမ တစ်ဦးက ဒေါက်တာ ပို့တလန်နှင့် စကားပြောလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အာလင်းက ဖုန်းခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဒေါက်တာ ပို့တလန်က ချက်ချင်း နားထောင်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ဖြူဖွေးသွားတော့သည်။ သူက အာလင်းကို မော့ကြည့်ရင်း တယ်လီဖုန်းကို ပြန်တင်လိုက်၏။

‘ကိုယ် မနက်က ဒူးခေါင်းကို ခွဲစိတ် ကုသပေးခဲ့တဲ့ ဝီလီယံ ရှာပီရို ကိစ္စပဲ၊ သူ့ အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်တော့ ယုံကို မယုံနိုင်တော့ဘူး၊ အဖျား ဝင်ပြီး အာရုံတွေ မှားနေတယ်တဲ့၊ အဆုတ်ရောင်တာ ဖြစ်နိုင်ပုံပဲ’

‘ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး’

အာလင်းက သူ့ခင်ပွန်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သိုင်း၍ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

ဒေါက်တာ ပို့တလန်က ချက်ချင်း တုံ့ပြန်မှု မရှိပါ။ သို့ရာတွင် သူ လှုပ်ရှားလာချိန်၌ အာလင်း၏ လက်များကို ဆွဲဖြေပစ်လိုက်ပြီး စကား မပြောဘဲ နောက်ဘက် တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ သူ့ ကားလမ်းမပေါ် ရောက်သွားသည် အထိ အာလင်းက မီးဖိုချောင် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ အာလင်းက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

သူ့ခင်ပွန်း အတွက် စိတ်ပူမိသော်လည်း ဘာလုပ်ရမည်ကို သူ မသိပါချေ။

[၃]

မေလ ၃ ရက်၊ တနင်္လာနေ့။

ဟာရီး ထရေနာသည် ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံ စာကြည့်တိုက် စားပွဲ ထိပ်တွင် မတ်တတ် ရပ်လျက် ရှိနေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဆေးရုံ စည်းဝေးခန်းမ အတွက် သူ့စိတ်ကြိုက် ပြုလုပ်ထားသော စကားပြောစင် ရှိနေသည်။ ထရေနာ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ညနေ ခြောက်နာရီ တိတိ ရှိလေပြီ။ သူက တင်းပုတ်ငယ်ကလေးကို ကောက်ယူ၍ ထုလိုက်၏။

‘ယခု အချိန်က စတင်ပြီး ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံ အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီ အစည်းအဝေး စတင်ကြောင်း ကြေညာပါတယ်’

အရပ် ငါးပေ ခုနစ် လက်မသာ ရှိသော ဟာရီး ထရေနာသည် အကောင်းဆုံး ကွမ်းရိုးစင်း ဝတ်စုံနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေသည်။

ထရေနာသည် ဘုတ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးများ အတွက် ဆွေးနွေးရမည့် ကိစ္စရပ်များကို သာမက အပြင်ပန်းအားဖြင့်လည်း ပြယုဂ် ကောင်းအောင် အချိန်ယူ၍ ကြိုတင် ပြင်ဆင်လေ့ ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ယနေ့တွင် သူသည် မွန်ပီလီယာ မြို့သို့ သွားရောက်ခဲ့ပြီး အပြန်တွင် အချိန် မရတော့သောကြောင့် ရုံးခန်းသို့ မဝင်ဘဲ အိမ်သို့ တန်းပြန်လာပြီး ရေချိုးသည်။ ဟာရီး ထရေနာသည် ဘတ်တလက်မြို့တွင် အိမ်ရာမြေ စီမံကိန်းနှင့် အခွန် ကိစ္စရပ်များကို အထူးတလည် လက်ခံ ဆောင်ရွက်ပေးသော ရှေ့နေကြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သလို မြို့ပေါ်ရှိ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း အတော်များများတွင် ပါဝင် ပတ်သက်နေသည်။

သူ့ ရှေ့တွင် ထိုင်နေသူများမှာ ဒုတိယ ချယ်ယာမင် ဘာတန် ရှားဒုဒ်၊ ဆေးရုံ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အမှုဆောင် အရာရှိချုပ် ဟယ်လင် ဘီတန်၊ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားရေးမှူး မိုက်ကယ် ကော့ဒ်ဝဲလ်၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူး

mgyoe.com

ရစ်ချတ် အန်းစ်ဝပ်သ်၊ အတွင်းရေးမှူး ကလိုက် ရိုဘီဆန်၊ လက်ရှိ ဝန်ထမ်း အကြီးအကဲ ဒေါက်တာ ဒဲလ်ဘတ် ကန်တာတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သူက ကလိုက် ရိုဘီဆန်အား ယခင် အစည်းအဝေး မှတ်တမ်းကို ဖတ် ပြခိုင်းလိုက်သည်။

ယခင် အစည်းအဝေး မှတ်တမ်းကို အတည်ပြုပြီးသော အခါ ထရေနာက မိန့်ခွန်း ပြောရန် ချောင်းဟန်လိုက်၏။ သူက အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်များ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေခြင်း ရှိ မရှိ တစ်ယောက်ချင်းကို လိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ လက်သည်များထဲမှ ကြေးညှော်များကို ကလော် ထုတ်နေသော ဒေါက်တာ ကန်တာက လွဲ၍ အားလုံးက အာရုံ စိုက်နေကြကြောင်း သူ တွေ့ ရသည်။

‘ကျုပ်တို့ဟာ ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံမှာ ထူးခြားတဲ့ ပြောင်း လဲမှုတွေနှင့် ရင်ဆိုင် နေကြရတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဆေးရုံဟာ ဆေးရုံငယ်ကလေး တွေလောက် ငွေကြေး ကိစ္စ အချို့မှာ ဒုက္ခ မရောက်ပေမဲ့ ကျန်ကိစ္စတွေနှင့် တော့ ရင်ဆိုင်နေရဆဲပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဆိုးထဲက အကောင်းလေးတွေလည်း ရှိပါ တယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမှုသည် တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဝီလီယံ ဂျာပီရိုဟာ ဒူးခေါင်း ကို ခွဲစိတ် ကုသမှု ခံယူရင်း အဆုတ်ရောင် ရောဂါနှင့် ကွယ်လွန် ခဲ့ရရှာတယ်၊ သူ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အတွက် ကျုပ်တို့ ဝမ်းနည်းရပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီဆေးရုံ တစ်ခုတည်းကို အကျိုး ခံစားခွင့် ပေးထားတဲ့ ဒေါ်လာ သုံးသန်းတန် အသက် အာမခံ ပေါ်လစီ တစ်ခုကို ထားရစ်ခဲ့ကြောင်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာ ကြေညာအပ်ပါတယ်’

ကျေနပ်သော အသံများ တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ပေါ်ထွက်လာသည်။
ထရေနာက တိတ်တိတ်နေကြရန် လက်မြှောက်၍ အချက်ပြလိုက်၏။

‘အခုလို စေတနာ ထားမှုဟာ ကျုပ်တို့ အတွက် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်း ထဲကျ ဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်၊ အရုံး ပြန်နေတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ စာရင်းတွေကို အကြာကြီး မဟုတ်ရင်တောင်မှ ခေတ္တ ခဏတော့ ထိန်းပေး ထားနိုင်ပါလိမ့် မယ်၊ လိုသုံး မြှုပ်ငွေ အတွက် ငွေစု စာချုပ်တွေ တီထွင်ပြီး အကြီးအကျယ် ထုတ်ရောင်းတဲ့ ကိစ္စဟာ ထင်သလောက် ဝင်ငွေ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီ ရန်ပုံငွေထဲကို အခု ရတဲ့ ဒေါ်လာ သုံးသန်းထဲက တော်တော် ခပ်များများကို ထည့်ပေးရပါလိမ့်မယ်၊ အခု မစွတာ ဂျာပီရိုရဲ့ သေတမ်းစာကြောင့် လိုသုံးမြှုပ် ငွေ ဒုက္ခ ဖြစ်မှုဟာ နာလန် မထူလောက်တဲ့ အထိ ဖြစ်မသွားနိုင်တော့ပါဘူး။’

ဒါပေမဲ့ အခုလို လိုငွေပြုမှုကို ပြင်ပ စာရင်းစစ်တွေ အသိ မခံနိုင်ဘူး၊ ငွေစု စာချုပ်တွေ ဈေးကျတာကို မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါနှင့် ဆက်စပ်ပြီးတော့ ကား ရပ်နား တဲ့ အဆောက်အအုံ ဆောက်ဖို့ အတွက် ငွေစုစာချုပ် အသစ်တွေ ထုတ်ရောင်းဖို့ ကိစ္စကို လိုသုံး မြှုပ်ငွေ ကိစ္စ ပြေလည်သည် အထိ ရွှေ့ဆိုင်းထားရပါလိမ့်မယ်’
ထရေနာက ဆက်ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘လောလောဆယ်မှာတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ သူနာပြု ဆရာမတွေ အပေါ် ရန်မူ နေတဲ့ ကိစ္စကို ယာယီ ကြိုတင် ကာကွယ်တဲ့ အနေနှင့် ကား ရပ်တဲ့ နေရာမှာ မီးထွန်းပေးဖို့ အမှုဆောင် အရာရှိချုပ် ဟယ်လင် ဘီတန်ကို ညွှန်ကြား ထား ပါတယ်’

ထရေနာက အခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို လျှောက်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုကိစ္စမှာ တစ်ဦးက အဆိုတင်ပြီး တစ်ဦးက ထောက်ခံ၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချရမည့် ကိစ္စ ဖြစ်သော်လည်း မည်သူကမျှ သတိ မထားမိကြပါ။ ထရေနာက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘နောက်ဆုံး အချက်ကတော့ ဒေါက်တာ ဒင်းနစ် ဟော့ချ် ကိစ္စပါပဲ၊ သူ လွန်ခဲ့တဲ့ မတ်လက ပျောက်ဆုံးသွားပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ကလည်း ပုလိပ် အကြီးအကဲ ဝိန်း ရောဘတ်ဆန်နှင့် ကျုပ် ဆွေးနွေးခဲ့ပါသေးတယ်၊ သူ ဘယ် မှာ ရှိနေတယ် ဆိုတဲ့ သဲလွန်စတွေကို မရသေးပါဘူး၊ ဒေါက်တာ ဟော့ချ်ဟာ မသမာသူတွေနှင့် တွေ့ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အထောက်အထားကိုလည်း မတွေ့ရပါ ဘူး၊ ဝိန်း ရောဘတ်ဆန်ကတော့ သူ ပျောက်ဆုံးနေတာ ကြာလေလေ အသက် ရှင်လျက်သား ရှိဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်လေလေပဲလို့ ယူဆပါတယ်တဲ့’

ဒေါက်တာ ကန်တာက ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ် အထင်ကတော့ ဒီငတိကြီး ဖလော်ရီဒါလို နေရာမျိုးမှာ ရှိနေပြီး ကျုပ်တို့ကို ရယ်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်’

ထရေနာက တင်းပုတ်ကလေးနှင့် ထုလိုက်ပြန်၏။

‘စည်းကမ်း ရှိကြစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ဒေါက်တာ ဟော့ချ် အပေါ်မှာ ဘယ်လိုပဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ခံစားမှုတွေ ရှိနေပါစေ၊ သူဟာ ဒီဆေးရုံ သမိုင်းမှာတော့ အရေးကြီးတဲ့ ကဏ္ဍက ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ကြောင့်သာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ဒီ ဆေးရုံဟာ တောလက် ဒေသက ဆေးရုံငယ်ကလေး တစ်ခုပဲ ဖြစ်နေဦးမှာပါပဲ၊ ကျုပ်က အုပ်ချုပ်မှု အဖွဲ့ကို အသိပေးလိုတာကတော့ ဒေါက်တာ ဟော့ချ်နှင့် ကွဲနေတဲ့ ဇနီးက ဘော့စတွန်ကို ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ပြီး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတွက်

သူက ဘတ်တလက်မှာ ရှိတဲ့ နေအိမ်ကို ရောင်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ဆို တဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ ဒီလို တင်ပြ ထားရတာကလည်း မကြာတော့မယ့် အနာဂတ် ကာလမှာ ဘုတ်အဖွဲ့က ဒေါက်တာ ဟောချ်နှင့် ထိုက်တန်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင် တစ်ခုခု စိုက်ထူချင်တဲ့ ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်လို့ပါပဲ’

ထရော့ အပြီးတွင် ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အမှုဆောင် အရာရှိချုပ်ဖြစ်သူ ဟယ်လင် ဘီတန်က ဆက်လက် တင်ပြသည်။

ဟယ်လင် ဘီတန်က သူသည် လူမှုရေး အဖွဲ့အစည်းများနှင့် စကား ပြောဆိုခွင့် ရသည့် အခါတိုင်း ဆေးရုံတွင် ငွေကြေး ကျပ်တည်းမှု ရှိနေပုံ၊ အကယ်၍ ဆေးရုံကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရမည် ဆိုပါက ဤဒေသရှိ လုပ်ငန်းများ နှင့် ကုန်သည် အားလုံး နစ်နာကြလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်ဟု ဦး စွာ တင်ပြသည်။

‘ဧပြီလမှာ ဆေးရုံတက်တဲ့ လူဦးရေဟာ ခန့်မှန်းထားတာထက် ဆယ့်နှစ် ရာခိုင်နှုန်း ပိုများလာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဆေးရုံကို နေ့စဉ် လာတဲ့ လူနာ ဦးရေကလည်း မတ်လထက် ရှစ် ရာခိုင်နှုန်း ပိုများလာပြီး ဆေးရုံမှာ လူနာ တွေကို ကြာမြင့်စွာ ထားရတဲ့ ကာလက ခြောက် ရာခိုင်နှုန်း မြင့်တက်လာပါ တယ်။ ဒီကိစ္စရပ်တွေက အလေးအနက် ထားရမယ့် လမ်းကြောင်းပေါ် ဦးတည် နေကြောင်း ညွှန်ပြနေပါတယ်။ အဲဒါကို ဘဏ္ဍာရေးမှူး ရစ်ချတ် အန်းစံဝပ်သ်က အစီရင် ခံပါလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံး အစီရင် ခံချင်တဲ့ အချက်ကတော့ အရေး ပေါ်ခန်းကို အသုံးပြုမှု လျော့နည်း ကျဆင်းလာခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အရေး ပေါ်ခန်းဟာ စီအမ်ဗီက လစဉ်ကြေး ပေးတဲ့ သဘော တူညီချက်ထဲမှာ မပါ ဝင်ကြောင်း လူကြီးမင်းတွေ သိကြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ပိုဆိုးတာကတော့ အရေး ပေါ်ခန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့ ငွေတောင်းခံလွှာတွေကို မပေးဘူးလို့ စီအမ်ဗီက ငြင်းဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့က လူနာတွေဆီကို ငွေတောင်း ခံလွှာ ပို့ပြန်တော့လည်း လူနာတွေက စီအမ်ဗီကိုပဲ တောင်းပါ။ မပေးနိုင်ဘူး လို့ ငြင်းကြပြန်တယ်။

‘တခြား အသုံးပြုမှု လျော့နည်းလာတဲ့ နေရာ နှစ်ခုကတော့ မွေးစ ကလေး အသည်းအသန် ပြုစု စောင့်ရှောက်ခန်းနှင့် ဓာတ်ရောင်ခြည်နှင့် ကုသရာမှာ သုံးတဲ့ အလျားလိုက် အရှိန်တိုးစက် (Linear Accelerator) အခန်းတို့ပါပဲ။ ဧပြီ လတုန်းက ကျွန်မ စီအမ်ဗီနှင့် ဆွေးနွေးစဉ်က အဲဒီ ယူနစ်တွေကို ထိန်းသိမ်း ရတဲ့ ပုံသေ ကုန်ကျစရိတ်ဟာ အလွန် မြင့်မားကြောင်း တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ပြီး

mgyoe.com

တော့လည်း ဒီလုပ်ငန်းတွေ ရှိကို ရှိရမယ်လို့ စီအမ်ဗီက တောင်းဆိုတဲ့ အကြောင်း ကျွန်မ အလေးအနက် ပြောခဲ့ပါတယ်။ စီအမ်ဗီကလည်း အဲဒီလို ဆေးကုသ ပေးတဲ့ ဌာနမျိုး မရှိတဲ့ ဒေသတွေက လူနာတွေကို ဒီပို့ပေးမယ့် အပြင် ဆေးကုသတဲ့ စရိတ်ကိုလည်း ထုတ်ပေးဦးမယ်လို့ ပြောပါတယ်’

ထရေနာက ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒါနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် သတိ ရလာတာ တစ်ချက် ရှိတယ်။ အလျားလိုက် အရှိန်တိုးစက်က ဝင် နေရာ ယူလိုက်တဲ့ အရင် ကိုဘော့ ၆၀ စက် အဟောင်းကြီးရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ၊ အဲဒါနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြည်နယ် လိုင်စင် ထုတ်ပေးရေး ဌာန၊ ဒါမှမဟုတ် နျူကလီးယား ထိန်းသိမ်းရေး ကော် မရှင်တွေက မေးမြန်း စုံစမ်းတာတွေ ရှိသေးသလား’

ဘီတန်က ဖြေလိုက်၏။

‘တစ်ခွန်းမှ မမေးကြဘူး၊ ကျွန်မတို့က အဲဒီ စက် အဟောင်းကြီးကို ပါရာဂွေး နိုင်ငံက အစိုးရ ဆေးရုံ တစ်ရုံ အတွက် ရောင်းချဖို့ လုပ်နေကြောင်း၊ ဟိုက ပို့ပေးမယ့် ငွေကို စောင့်နေကြောင်း သတင်း ပို့ထားပါတယ်’

ထရေနာက သတိ ပေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကတော့ ဗျူရိုကရက်တွေနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မဖြစ်ချင်ဘူး’

ဘီတန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူက နောက်ဆုံး စာရွက်ကို လှန် လိုက်၏။

‘နောက်ဆုံး တင်ပြလိုတဲ့ အချက်ကတော့ နောက်ထပ် သတင်းဆိုး တစ်ခု ပါပဲ။ ညတုန်းက သန်းခေါင်ယံ မတိုင်မီ မော်တော်ကား ရပ်နားတဲ့ နေရာမှာ အခမ္မ ပြုကျင့်ဖို့ ကြိုးစားမှု တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်’

ထရေနာက ထအော်လိုက်သည်။

‘ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကိစ္စကို အသိ မပေးကြတာလဲ’ ဘီတန်က ရှင်းပြသည်။

‘ကျွန်မလည်း အဲဒီကိစ္စကို ဒီကနေ့ မနက်ကမှ ကြားရတာပါ။ ကျွန်မ သိသိချင်း ရှင့်ကို ဆက်သွယ်ခဲ့ပေမဲ့ ရှင် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မဆီကို ပြန် ဆက် သွယ်ပါလို့ မှာခဲ့တော့လည်း ရှင်က ပြန်မဆက်သွယ်ဘူး’

‘ကျုပ်က မွန်ပီလီယာမြို့မှာ တစ်နေကုန်ခဲ့တာ၊ ဒီကိစ္စကို တားဆီးနိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဟို မီးထွန်းတဲ့ ကိစ္စကို ခပ်မြန်မြန် ဆောင်ရွက်စေချင်တယ်၊ ကြားလား’

ထို့နောက် ဘဏ္ဍာရေးမှူးက အစီရင်ခံသည်။ ဝင်ငွေထက် ထွက်ငွေက များကြောင်း တင်ပြသည်။ ထို့နောက် ဝန်ထမ်း အကြီးအကဲ ဒေါက်တာ ကန် တာက ဝန်ထမ်းရေးရာ အခြေအနေကို တင်ပြသည်။ ဘက်ပေါင်းစုံ ချွေတာ ရေး လုပ်ငန်းများကို ကြီးကြပ်ပေးမည့် မန်နေဂျာ အဖြစ် ဒေါက်တာ ပီတာ ချောင်ကို ရွေးချယ်ထားကြောင်း တင်ပြသည်။

‘နောက်ဆုံး တင်ပြရမယ့် ကိစ္စကတော့ ဆေး ဝန်ထမ်း အမ်ဒီ ၉၁ နှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ တစ်လလုံးလုံး အရက် မသောက်ခဲ့ဘူး လို့ သတင်း ရထားပါတယ်’ ဟု ထရေနာက ပြောလိုက်၏။

‘သူ့ကို စောင့်ကြည့်ဆဲ အနေအထားမှာပဲ ဆက်ထားပါ။ ကျုပ်တို့က အရဲ မစွန့်ချင်ဘူး။ သူဟာ အရင်ကလည်း အရက် ပြန်သောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရာဇဝင် ရှိ ပါတယ်’

ဒေါက်တာ ကန်တာက ပြန်ထိုင်သွားသည်။ အထွေထွေပိုင်း၌ ဆွေးနွေး ရန် မရှိသဖြင့် ချယ်ယာမင် ထရေနာက တင်းပုတ်ငယ်လေးနှင့် ထု၍ အစည်း အဝေးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

အစည်းအဝေး တက်ရောက်လာသူများက စာရွက် စာတမ်းများကို သိမ်း ဆည်း၍ သံမဏိမြင်း စားသောက်ဆိုင်သို့ ချီတက်သွားကြချိန်တွင် ထရေနာနှင့် ဘီတန်တို့က စာရွက်စာတမ်းများကို ဖြည်းဆေးစွာ သိမ်းဆည်းနေကြသည်။

အပြင်ဘက် တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသံကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် အစည်းအဝေးခန်းထဲမှ လက်တွဲ၍ ထွက်သွားကြပြီး ဘီတန်၏ ရုံးခန်းထဲမှ ဆိုဖာကြီးဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားကြတော့သည်။

သူတို့သည် အုပ်ချုပ်ရေး အစည်းအဝေး ပြီးသည့် အခါတိုင်း ဤဆိုဖာ ကြီးပေါ်၌ ရင်းရင်းနှီးနှီး တိတ်တခိုး တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ လေပြီ။

ထရေနာက အဝတ်အစားများ ပြန်ဝတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီအစည်းအဝေးက မဆိုးလှပါဘူး’

ဘီတန်က မီးလုံး တစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ရင်း နံရံပေါ်မှ မှန်ဆီသို့ လျှောက် သွားခဲ့သည်။ သူက မိတ်ကပ် ပြန်လိမ်းရင်း ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ငွေရေး ကြေးရေး အခြေအနေကို စိတ်ပူနေမိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က အရုံး မပေါ်အောင် မနည်း ကြိုးစားခဲ့ရတာ’ ဟု ပြောလိုက်၏။

ထရေနာက သက်ပြင်း တစ်ချက် ချပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘မင်း ပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဟိုစီအမ်ဗီက လူကြီးတွေ လည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ် ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ အခု စီအမ်ဗီနှင့် စာချုပ် ချုပ်ထားရတာ ကျုပ်တို့ဘက်က အရှုံးချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့က လစဉ်ကြေးနှင့် စာချုပ် မချုပ်ခဲ့ဘူး ဆိုရင်လည်း တောင်ကြား ဆေးရုံလို ပိတ်ပစ်လိုက်ရမှာ သေချာ နေတယ်၊ အခု ကျုပ်တို့က လစဉ်ကြေးကို လက်ခံပြီး သဘော တူလိုက်တာ တောင် ဆေးရုံကို ပိတ်ပစ်ရတာမျိုး ဖြစ်နိုင်သေးတယ်’

ဘီတန်က ပြောလိုက်၏။

‘ဆေးရုံတိုင်း ဒုက္ခ တွေ့နေကြတာချည်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အနေနှင့် ကော့ဒ်ဝဲလ်တို့ စဉ်းစားလို့ ရတဲ့ အစီအစဉ် တစ်ခုကတော့ သိသိသာသာကြီး ကို ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

ဘီတန်က ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး ထရေနာ ရှေ့၌ ထိုင်ချလိုက် ၏။ ထရေနာက ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုယ်တို့ စားသောက်ဆိုင်ကို လိုက်သွားကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင် တယ်၊ ဒီမြို့က မြို့ငယ်ကလေး ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အပေါ် ယုန်ထင်ကြောင်ထင် မဖြစ်စေချင်ဘူး’

‘ခုကိစ္စက ကြာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မနှင့် ကော့ဒ်ဝဲလ်တို့ စဉ်းစားလို့ ရတဲ့ အစီအစဉ်ကတော့ ဆရာဝန်တွေက လူနာတွေကို ခပ်လွယ်လွယ် ဆေးရုံ မတင်အောင် မက်လုံး ပေးတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ အဲဒါကို လုပ်သားပြည်သူတွေက နား မလည်ကြပါဘူးလေ’

‘ဘာလဲ၊ ဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေကို ဆုကြေးငွေ ထုတ်ပေးရမှာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်တဲ့ ရှင်၊ ဆရာဝန် တစ်ယောက်က ဆေးရုံတင်တဲ့ လူနာ ဦးရေ လျော့ပစ်နိုင်လေလေ သူ ရမယ့် ဆုကြေးက ပိုများလေလေပဲ၊ အဲဒါက ဆုကြေးနှင့် လာဘ်ထိုးတဲ့ နည်းလေ၊ ဒါပေမဲ့ အစပိုင်းမှာတော့ အဲဒါ အတွက် ရန်ပုံငွေ သီးခြား ခွင့်ပြုပေးဖို့ လိုတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှ ငွေကြေး လည်ပတ်လာပြီ ဆိုရင် ဆေးရုံ တင်တဲ့ ဦးရေ နည်းလာတာနှင့် အဲဒီ ရန်ပုံငွေက သူ့ဘာသာသူ လည်ပတ်သွားတော့မှာပဲ’

‘ကြားရတာကတော့ တော်တော် နိပ်တာပဲ၊ အဲဒီ အစီအစဉ်ကို ဘက် ပေါင်းစုံ သိသိသာသာ မြို့ခြံ ချွေတာရေး အစီအစဉ်နှင့် ပေါင်းလိုက်မယ် ဆိုရင် ရှုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

mg y o e . c o m SAMPLE BOOK
'အဲဒီ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးဖို့ ချားလစ် ကယ်လီနှင့် ဆုံနိုင်အောင် ကျွန်မ စီစဉ်လိုက်မယ်'

ဘီတန်က ကုတ်အင်္ကျီကို လှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် ဆေးရုံမှ ထွက်၍ အောက်ဘက် မော်တော်ကား ရပ်နားသော နေရာဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ယှဉ်၍ ရပ်ထားသော ကားများ ဆီသို့ ရောက်လာကြ၏။

ထရေနာက မော်တော်ကားထဲသို့ မဝင်ခင် အပေါ်ဘက် ကားရပ်သည့် နေရာနှင့် အောက်ဘက် ကားရပ်သည့် နေရာတို့ကို ကန့်ထားသည့် သစ်ပင် တန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူက ဘီတန်ထံ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'အဲဒီ နေရာက ကိုယ် သိထားတာထက် ပိုပြီး မှောင်နေတယ်၊ ကိုယ်တို့က အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်နေသလိုပဲ၊ ကိုယ်တို့ အတွက် အလင်းရောင် ထပ်လိုတယ်'

'ကျွန်မ ချက်ချင်း လုပ်လိုက်ပါ့မယ်'

'ညတုန်းက ဘယ်လို ဖြစ်တာတုံး'

'ညသန်းခေါင်က ဖြစ်တာပါ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူနာပြု ဆရာမ မဟုတ်ဘဲ လုပ်အား ပေးနေတဲ့ မာဂျော်ရီ ကလီဘာ ဖြစ်နေတယ်'

'ကျောင်းဆရာမလား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'မုဒိမ်းကောင်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကရော'

'အရင် အတိုင်းပါပဲ၊ အရပ် ခြောက်ပေခန့်၊ နှင်းလျှောစီး မျက်မှန်ကို တပ်ထားတယ်၊ မစ္စ ကလီဘာ ပြောတာကတော့ သူ့မှာ လက်ထိတ်တောင် ပါလာတယ် ဆိုပဲ'

'တယ်ဟုတ်ပါလား၊ သူက ဘယ်လို လုပ်ပြီး လွတ်သွားတာလဲ'

'သူ သိပ် ကံကောင်းသွားတယ်၊ ညစောင့်က ဆေးရုံကို လှည့်ပတ်ပြီး ကင်းလှည့်တဲ့ အချိန်နှင့် တိုးနေတာကိုး'

'ကျုပ်တို့ လုံခြုံရေး အစောင့်တွေကို လူဦးရေ ထပ်တိုးရင် ကောင်းလိမ့် မယ် ထင်တယ်'

'အဲဒီ အတွက် ငွေမှ မရှိတာ၊ ကျွန်မက ပုလိပ် အကြီးအကဲ ဝိန်း ရော ဘတ်ဆန်ကိုတောင် အကူအညီ တောင်းပြီးပြီ၊ သူ့မှာလည်း ညတိုင်း ဒီကို လွှတ်နိုင်အောင် လူ မရှိဘူးတဲ့'

‘ဟော့ချီက မုဒိမ်းကောင် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကို သိတယ် ဆိုတာ ဟုတ် နေမလားပဲ’

‘သူ ပျောက်ဆုံးနေတာဟာ သူ သံသယ ဖြစ်တယ် ဆိုတာနှင့် ဆက်စပ် နေတယ်လို့ ရှင် ထင်သလား’

‘ကျုပ် အဲဒါကို မတွေးမိဘူး၊ ဖြစ်တော့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူက သူ သိတာကို မြဲထားနိုင်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲပါလေ ကျုပ်တို့ သံမဏိမြင်း စား သောက်ဆိုင်မှာ ဆုံကြစို့’

ထရေနာက ကားကို မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

[၄]

မလ ၂၀ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့။

‘ကျွန်မက ကလေးကို သွားကြိုဖို့ အပြင်ကို ထွက်ရဦးမယ်’
အင်ဂျယ်လာက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အလုပ်သင် ဆရာဝန် မတ်ခဲ ဒန်ဖို့
ကို ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်’
‘ဒီဆလိုက်ကလေးတွေကို ကြည့်ပေးမယ် ဆိုရင် ရှင့် ကျေးဇူးတွေကို
ကျွန်မ ဆပ်လို့ ကုန်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး’
‘ရပါတယ်’

မတ်ခဲက အင်ဂျယ်လာ၏ ဆလိုက် ငါးခုကို သူ့ဆလိုက်များနှင့် အတူ
ရောထည့်လိုက်သည်။

အင်ဂျယ်လာက ၎င်း၏ အဏုကြည့် ကိရိယာကို ဖုံးအုပ်လိုက်ပြီးနောက်
သူ့ပစ္စည်းကလေးများကို ဆွဲယူပြီး ဆေးရုံထဲမှ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။
အင်ဂျယ်လာ၏ မော်တော်ကားသည် ယာဉ်ကြောထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့်
ဘော့စတွန် မြို့၏ ရုံးဆင်းချိန် ယာဉ်ကြောထဲတွင် ပိတ်မိသွားတော့သည်။

သူ စာသင်ကျောင်းသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် နစ်ကီသည် ရှေ့ဘက် လှေ
ကားထစ်များပေါ်၌ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုင်နေလေသည်။

‘မာမီ နောက်ကျသွားတဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွယ်’
နစ်ကီက ကားပေါ် အရောက်တွင် ပြန်ပြောလိုက်၏။
‘ရပါတယ် မာမီ၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ သမီး ကြောက်သွားမိတယ်၊
ခြောက်တန်း ကျောင်းသား တစ်ယောက်က သေနတ်နှင့် ပစ်လို့ အဖမ်း ခံရ
တယ်လေ’

‘သူက ဘာဖြစ်လို့ သေနတ် ယူလာတာလဲ’

mgyoe.com

‘သူက မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းတယ်လေ’

အင်ဂျယ်လာသည် မော်တော်ကား လက်ကိုင်ဘီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်မိသွားတော့သည်။ နစ်ကိုအား အစိုးရကျောင်း၌ ထားရန် ဆိုသော ကိစ္စမှာ ဒေးဗစ်၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုပင် ဖြစ်သည်။ ယခု အင်ဂျယ်လာ စိတ်ပျက် သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် နစ်ကိုသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သာမန် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပမာ သဘော ထားနေသည်ကို တွေ့နေရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

နစ်ကိုက ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မတို့ အတန်းမှာ ဒီကနေ့ ဆရာမ တစ်ယောက် အစား ဝင်တယ်၊ သူက သမီးကို နေ့လယ်စာ စားအပြီးမှာ အဆုတ်ထဲက ချွဲတွေကို စုပ်ထုပ်ခွင့် မပြုဘူး’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် သမီးရယ်၊ အခု ရင်ထဲမှာ ကျပ်နေတယ်လို့ ခံစားရ သလား’

‘နည်းနည်းပါ၊ ကျောင်း အပြင်ဘက် ရောက်တုန်းကတော့ အသက်ရှူ ကျပ်သေးတယ်၊ အခုတော့ ပျောက်သွားပါပြီ’

‘မာမိတို့ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း လုပ်ကြတာပေါ့ကွယ်၊ ကျောင်းကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ဖုန်းဆက်ပေးပါဦးမယ်’

အင်ဂျယ်လာသည် နစ်ကို အတွက် အသက်ရှူသော ကုထုံးနှင့် ကုသပေး ရန် လိုအပ်ကြောင်း နှစ်လ တစ်ခါလောက် ကျောင်းသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောရ လေ့ ရှိသည်။

နစ်ကိုက ကားထဲ၌ စောင့်နေစဉ် အင်ဂျယ်လာက ကားကို နှစ်ထပ် ရပ် ထားခဲ့ပြီးနောက် ကုန်စုံဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး ညစာ ချက်ထားရန် ကမန်း ကတန်း ဝယ်လိုက်သည်။ သူ ပြန်ထွက်လာသော အခါ ဒဏ်ဆောင် ရက်ချိန်း ဆိုသော စာရွက်ကလေးကို ရှေ့မှန် ရေသုတ်တံ အောက်၌ တွေ့ရသည်။

အင်ဂျယ်လာက စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက်၏။ သူတို့သည် နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့် ကြာအောင် ကားကို လျှောက်မောင်းရင်း ကားရပ်ရန် နေရာကို ရှာကြပြန်သည်။

အင်ဂျယ်လာက သူ ဝယ်လာသော စားသောက်ဖွယ်များကို ရေခဲသေတ္တာ ထဲတွင် ထည့်လိုက်ပြီး နစ်ကို အတွက် အသက်ရှူ ရူပကုထုံးကို ပြုလုပ်ပေးရ လေ၏။ ထုံးစံအားဖြင့် သူတို့သည် ထိုကုထုံးကို နံနက်ခင်း၌သာ ပြုလုပ်လေ့

ရှိသော်လည်း အချို့သော နေ့များ၊ အထူးသဖြင့် လေထု ညစ်ညမ်းသော နေ့များတွင် မကြာခဏ ဆိုသလို အကြိမ် ပိုမို၍ ပြုလုပ်ကြရလေသည်။

ပထမဦးဆုံး လုပ်ငန်း အဖြစ် နစ်ကီအား အဆုတ်ပြန်ကို ချဲ့ပေးသော ဆေးကို တိုက်ကျွေးရန် လိုအပ်ခြင်း ရှိ မရှိ အင်ဂျယ်လာက နစ်ကီ၏ ရင်ဘတ်ကို နားကြပ်နှင့် ထောက်၍ နားထောင်ရသည်။ ထို့နောက် အဟောင်းဆိုင်မှ ဝယ်ယူလာသော ပက်လက် ကုလားထိုင်ကြီးကို အသုံးချကြရသည်။

နစ်ကီက အဆုတ်၏ နေရာ တစ်နေရာစီမှ ခွဲများကို ကမ္ဘာမြေ၏ ဆွဲငင်အားကို အသုံးပြု၍ အပြင်သို့ ထွက်ကျလာစေမည့် ကိုယ်နေဟန်ထား ကိုးမျိုးကို တစ်လှည့်စီ ပြုလုပ်ပေးရသည်။

နစ်ကီက ထိုကဲ့သို့ ကိုယ်နေဟန်ထား အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ပေးစဉ် အင်ဂျယ်လာက နစ်ကီ၏ အဆုတ်ပေါ်၌ ခွက်ထားသော လက်ဖဝါးနှင့် ခေါက်ပေးရသည်။ ကိုယ်နေဟန်ထား တစ်မျိုးစီ အတွက် နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်ခန့် ကြာမြင့်ပါသည်။ ထိုကိစ္စသည် မိနစ် နှစ်ဆယ် အတွင်း ပြီးစီးသွားတော့သည်။

အသက်ရှူမှု ဆိုင်ရာ ရူပ ကုထုံးနှင့် ကုသမှု ပြီးစီးသွားသော အခါ နစ်ကီက အိမ်စာများကို ကျက်မှတ်နေသလို အင်ဂျယ်လာကလည်း ညစာအတွက် ချက်ရ ပြုတ်ရတော့သည်။ နောက် နာရီဝက် ကြာသော အခါ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေသော ဒေးဗစ် ပြန်ရောက်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ အလုပ် လုပ်ခဲ့ရသောကြောင့် သူ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေသည်။

သူက အင်ဂျယ်လာနှင့် စကားပြောရန် ကြိုးပမ်းရာမှ သူတို့ နှစ်ဦး စကားများကြတော့သည်။

‘ကျွန်မ အလုပ်တွေ အတွက် သူတစ်ပါးကို အားကိုး နေရတာ ကျွန်မ သဘော မကျဘူး၊ ပြီးတော့လည်း နစ်ကီဆီက စိတ်ချောက်ချားစရာ သတင်းတွေကို ဒီကနေ့ ကြားလာရတယ်’

‘ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ’

‘သူ့ကို မေးကြည့်ပေါ့’

နစ်ကီက ကျောင်း၌ ကြုံတွေ့ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်သည်။

‘ရှင်က ခြောက်တန်းမှာ သေနတ်တွေ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေ အကြောင်း ကြားသိနေရတာတောင် နစ်ကီကို အစိုးရကျောင်းမှာ ဆက်ထားဖို့ ထောက်ခံနေတုန်းပဲလား’

‘ထောက်ခံရမှာပေါ့၊ ကိုယ် ငယ်ငယ်တုန်းက အစိုးရကျောင်းမှာ နေခဲ့ရ တာပဲ’

‘ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မကတော့ နစ်ကီရဲ့ လုံခြုံမှုနှင့် ပတ်သက်လာရင် သိပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ် မဆန်ချင်ဘူး’

သူတို့ နှစ်ဦးသည် ညစာကို တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေကြသည်။ နစ်ကီကမူ မိဘများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့စာကိုသာ ဆက်ဖတ်နေသည်။

အင်ဂျယ်လာသည် သက်ပြင်းကို အသံ ကျယ်လောင်စွာ မကြာခဏ ချ လျက် ရှိပြီး လက်ချောင်းများကို သူ့ဆံပင်ထဲသို့ ထိုးသွင်းနေသည်။ အင်ဂျယ် လာ ငိုတော့မလို ဖြစ်လာသည်။ ဒေးဗစ်ကလည်း ဒေါပွနေသည်။ သူသည် လွန်ခဲ့သော သုံးဆယ့် ခြောက်နာရီ အတွင်းက ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ် လုပ်ခဲ့ရ ပါလျက် သူ့အား ယခုလို ဆက်ဆံနေသည်ကို သူ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ သည်။

အင်ဂျယ်လာသည် ကုလားထိုင်ကို နောက်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် တွန်းပစ် လိုက်ပြီးနောက် ပန်းကန်ပြားကို ပန်းကန် ဆေးသည့် ကြွေခွက်ထဲသို့ ပစ်ချ လိုက်ရာ ကွဲသွားလေ၏။ ဒေးဗစ်နှင့် နစ်ကီ နှစ်ဦးစလုံး ထိတ်လန့်သွားကြ သည်။

ဒေးဗစ်က အသံကို ကြိုးစား၍ ထိန်းရင်း ပြောလိုက်၏။

‘အင်ဂျယ်လာ၊ မင်းက လိုတာထက် ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကိုး၊ နစ်ကီ ကို ကျောင်းက ဘယ်လို ကြိုကြမလဲ ဆိုတာ ဆွေးနွေးကြရအောင်၊ နောက် နည်းလမ်း တစ်ခုခုတော့ ရှိရမှာပေါ့ကွာ’

အင်ဂျယ်လာသည် ပန်းကန် ဆေးသော ကြွေခွက်မှ နောက်သို့ ပြန်လှည့် လိုက်၏။

‘ရှင် သိပါတယ်၊ တကယ့် ပြဿနာက ဇူလိုင်လ တစ်ရက်နေ့ကျရင် ဘာလုပ်မလဲ ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းနေတဲ့ ကိစ္စပဲ’

‘ကိုယ်တို့ သိပ် ပင်ပန်း နေကြတယ်ကွာ၊ ခုအချိန်ဟာ အဲဒီ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးဖို့ အချိန်ကောင်း မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ်’

‘ရှင်ကတော့ စဉ်းစားသင့်တဲ့ အချိန်လို့ မထင်ဘူး၊ တကယ့် ပြဿနာက တော့ အချိန် သိပ်မကျန်တော့ဘူး ဆိုတာပဲ၊ ဇူလိုင်လဆန်း တစ်ရက် ဆိုတာက လည်း တစ်လခွဲတောင် မကြာတော့ဘူးလေ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ်က စာရွက်တွေ သွားယူလိုက်ဦးမယ်’

‘စာရွက်တွေ ဘာတွေ ယူစရာ မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ အတွက် ရွေးစရာ နည်းလမ်း သုံးမျိုး ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မတို့က နယူးယောက်က အကြောင်း ပြန်မယ့် ကိစ္စကို စောင့်နေကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က အကြောင်း ပြန်ကြားလာပြီလေ၊ ကျွန်မတို့ ရွေးနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို အကျဉ်း ချုံးပြီး ပြောရမယ် ဆိုရင် ကျွန်မတို့က နယူးယောက်ကို သွားကြပြီး ကျွန်မက မှုခင်း ဆေးပညာကို လေ့လာနိုင်တယ်၊ ရှင်က အသက်ရှုမှုဆိုင်ရာ ဆေးပညာကို ဆက်လေ့လာနိုင်တယ်၊ နောက်တစ်နည်းကတော့ ကျွန်မတို့က ဒီဘော့စတွန်မှာ ဆက်နေပြီး ကျွန်မက မှုခင်း ဆေးပညာကို ဆက်လေ့လာမယ်၊ ရှင်က ဟားဘတ် တက္ကသိုလ်က ပြည်သူ့ ကျန်းမာရေး ဆေးကျောင်းကို ဆက်တက်နိုင်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်မတို့က ဘတ်တလက်ကို သွားပြီး အလုပ် စလုပ်ကြရုံပဲ’

နောက်ဆုံးတွင် ဒေးဗစ်က ပြောလိုက်၏။

‘ပညာ သင်ကြားမှု နယ်ပယ်ထဲက ထွက်ရမယ့် ကိစ္စကတော့ နည်းနည်း ထိတ်လန့်စရာပဲ’

‘ကျွန်မတို့က ကျောင်းသား ဘဝမှာ နေခဲ့တာ ကြာပြီ ဆိုတော့ တခြား ဘဝကို မနှစ်ခြိုက်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်၊ တကယ့် အဖြစ်မှန်က တော့ ကျွန်မတို့ ဘော့စတွန်မှာ ဆက်နေမယ် ဆိုရင် ဒီအခန်းကျဉ်းကလေးမှာပဲ ဆက်နေကြရလိမ့်မယ်၊ ကြွေးတွေကလည်း သိပ်များနေတော့ တခြား စဉ်းစားစရာ နည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလေ’

‘ကိုယ်တို့ နယူးယောက်ကို သွားမယ် ဆိုရင်လည်း အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေ မှာပဲ’

အင်ဂျယ်လာက ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ မိဘတွေဆီက အထောက်အပံ့ကို ယူတယ် ဆိုရင်တော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့လေ’

‘ကိုယ်တို့က အဲဒါကို အရင်ကတည်းက ရှောင်ခဲ့ကြတာပါ၊ သူတို့ရဲ့ အထောက်အပံ့က နှောင်ကြီးတွေ သိပ်ပါလွန်းတယ်’

‘ကျွန်မ သဘော တူပါတယ်၊ နောက် တစ်ချက်ကတော့ ကျွန်မတို့က နစ်ကိုရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ထည့်စဉ်းစားရလိမ့်မယ်’

နစ်ကီက ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မကတော့ ခွေးကလေး တစ်ကောင် လိုချင်တယ်’

‘နစ်ကို အခြေအနေက ကောင်းပါတယ်ကွာ’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီမှာနှင့် နယူးယောက်မှာက လေထုက အရမ်း ညစ်ညမ်းလွန်း
တယ်၊ အဲဒါက ဒုက္ခပေးမှာ အမှန်ပဲ၊ ပြီးတော့လည်း မြို့ကြီး ပြကြီးတွေက
ရာဇဝတ်မှုတွေကို ကျွန်မ စိတ်ကုန်လှပြီ’

‘ဒါဖြင့် မင်းက ဘတ်တလက်ကို သွားချင်တယ်ပေါ့’

‘အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ထောင့်စုံအောင် စဉ်းစားနေတာ
ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခြောက်တန်းမှာ သေနတ် ယူလာတာတွေ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်း
ဝယ်တာတွေ အဲဒီ အကြောင်းတွေကို ကြားလာရတော့ ဘတ်တလက်ကို
ကြားရတာက ပိုပိုပြီး ကောင်းလာသလိုလိုပဲ’

‘ကိုယ်တို့က နေရာ နည်းနည်းပဲ ရောက်ခဲ့ဖူးသေးတယ် ဆိုတော့ သိပ်
အထင်ကြီးရာများ ကျနေသလားလို့’

အင်ဂျယ်လာက ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒါကို သိအောင် လုပ်တဲ့နည်း တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်’

နစ်ကီက အော်ပြောလိုက်၏။

‘သမီးတို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားကြရအောင်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒီနေ့က ကြာသပတေးနေ့ ဆိုတော့ စနေနေ့ ဆိုရင်
ဘယ်လိုလဲ’

အင်ဂျယ်လာက ‘ကျွန်မကတော့ ကြိုက်ပါတယ်’ ဟု ဖြေလိုက်၏။

နစ်ကီကလည်း ‘ဟုတ်ပြီကွ’ ဟု အော်လိုက်တော့သည်။

[၅]

မေလ ၂၁ ရက်၊ သောကြာနေ့။

ထရေနာသည် နံနက်က သူ နှုတ်တိုက် ချပေးခဲ့သော စာများကို လက်မှတ် ရေးထိုးပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်၏။ သူ အပြင်ဘက် အခန်းထဲသို့ ရောက် နေစဉ် အတွင်းရေးမှူး ကော်လက်က သူ့အား တွမ် ဘာရင်ဂါထံမှ ဖုန်းကို လက်ခံ စကားပြောရန် ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။

သံမဏိမြင်း စားသောက်ဆိုင်သို့ နေ့လယ်စာ စားရန် ထွက်ခွာတော့မည့် ထရေနာသည် အရေးပါသော အမှုသည် တစ်ဦး ဖြစ်သည့် တွမ် ဘာရင်ဂါကို လက်ခံ၍ စကား ပြောရပေလိမ့်မည်။ တွမ် ဘာရင်ဂါက ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်က အရေးပေါ် အခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာ ပို့တလန် အလာကို စောင့် နေရတယ်ဗျို့’

‘မြတ်စွာဘုရား၊ ဘာဖြစ်တာလဲဗျ’

တွမ် ဘာရင်ဂါက ဝန်ခံလိုက်သည်။

‘မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ရေတံလျှောက်ထဲက အမှိုက်တွေကို တက်ရှင်းတုန်း လှေကား လဲပြီး လိမ့်ကျလို့ တင်ပါးဆုံရိုး ကျိုး သွားတယ်လေ’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ’

‘အေးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဒီကနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ချိန်းထားတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ကျုပ် လာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါထက် ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ သြဇာကို သုံးပြီး ကျုပ်ကို အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ် ပြုစု စောင့်ရှောက်ခံရအောင် ပြော ပေး ပါလားဗျာ’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အမှုဆောင် အရာရှိချုပ်ကို ဒီကနေ့ နေ့ လယ်စာ စားရင်း ပြောလိုက်ပါ့မယ်’

‘အချိန်ကိုက်ပဲဗျာ’

သူက အတွင်းရေးမှူးအား တွမ် ဘာရင်ဂါနှင့် ချိန်းထားမှုကို ပြန်ဖျက်ရန် ပြောလိုက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သူသည် နေ့လယ်စာ စားရင်း ဆွေးနွေးကြမည့် ပွဲသို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်ရှိလာသူ ဖြစ်သည်။ အကောင်းဆုံး စားပွဲတွင် သူ့ကို နေရာ ပေးထားသည်။ သူနှင့် ပြိုင်ဘက်ဟောင်း ဖြစ်သူ ဂျက်ဘ် ဝစ်ဂင်းစ်ကမူ ချောင်ကျသော နေရာတွင် ထိုင်နေရကြောင်း တွေ့ရသည့် အတွက် သူ ပို၍ ပီတိ ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ချိန်က ထရေနာ၏ ဖခင်သည် ကုတ်အင်္ကျီချိတ် ပြုလုပ်သော ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ် လုပ်ခဲ့ရသည်။ ထို ကုမ္ပဏီမှာ ဝစ်ဂင်းစ် မိသားစု၏ လုပ်ငန်း တစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ထရေနာကို ဂျက်ဘ် ဝစ်ဂင်းစ်က အပေါ်စီးမှ အမြဲတမ်း ဆက်ဆံလေ့ ရှိခဲ့သည်။ ယခု အခြေအနေမှာ ပြောင်းပြန် ဖြစ်နေလေပြီ။ ထရေနာက ဤမြို့ပေါ်တွင် အကြီးဆုံး လုပ်ငန်းကို အုပ်ချုပ်နေသူ ဖြစ်နေသည်။

ဟယ်လင် ဘီတန်နှင့် ဘာတန် ရှားဝုဒ်တို့ အတူတူ ရောက်လာကြသည်။ ဟယ်လင် ဘီတန်က စပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မမှာ သတင်းကောင်းတွေ ပါတယ်၊ ကျွန်မ ချားလ်စ် ကယ်လီနှင့် ဒီကနေ့ မနက်က တွေ့ပြီးပါပြီ၊ စီအမ်ဗီက ဆရာဝန်တွေ အတွက် ဆုကြေး အစီအစဉ်ကို စီအမ်ဗီက အကုန်အကျ မရှိဘူး ဆိုရင် ပြဿနာ မရှိဘူးလို့ ပြောပါတယ်၊ သူက ဒီကိစ္စကို သူ့ဆရာသမားတွေဆီ ထပ် တင်ပြ ရဦးမယ် လို့လည်း ပြောပါတယ်၊ သူနှင့် ကျွန်မ တနင်္လာနေ့မှာ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားပါတယ်၊ ရှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ရင် လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်’

‘မဖြစ် ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့’

ဘီတန်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘အခု ကျွန်မတို့ အတွက် လိုအပ်လာတာက မတည် ရန်ပုံငွေ ကိစ္စပဲ၊ ဓာတ်ရောင်ခြည် ကုထုံး အဆောက်အအုံကို ဆောက်တုန်းက ကျွန်မတို့ ကန် ထရိုက်ဆီက ဝေစု ပြန်ရထားတဲ့ ငွေတွေနှင့် စုထားတဲ့ လျှို့ဝှက် ရန်ပုံငွေကို ရှင် မှတ်မိမှာပါ၊ အဲဒီ ငွေတွေကို ကျွန်မက ဘဟားမားစ်မှာ အပ်ထားတယ်၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်မလဲ ဆိုရင် လိုအပ်တဲ့ ငွေကို အဲဒီ ငွေထဲက နည်းနည်းစီ ပြန် နုတ်ယူမယ်၊ ပြီးတော့လည်း အဲဒီ ငွေထဲက တချို့တစ်ဝက်ကို ဘဟားမားစ်မှာ အနားယူ အပန်းဖြေတဲ့ ကိစ္စ အတွက် သုံးစွဲနိုင်တယ်၊ အဲဒါ အလွယ်ဆုံးပဲ’

ဘီတန်က ထပ်ရှင်းလိုက်ပြန်၏။

‘ဘဟားမားစ်ကို အလည် သွားခွင့် ရတာကို ကျွန်မတို့က အကြီးဆုံးဆု အဖြစ် သတ်မှတ်မယ်၊ အဲဒီ ဆုကိုတော့ တစ်နှစ် အတွင်းမှာ ဆေးရုံ တင်တဲ့ လူနာ အနည်းဆုံး ဆရာဝန်ကို ချီးမြှင့်ရမှာပဲ’

ထရေနာက ပြောလိုက်၏။

‘သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒီစိတ်ကူးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို ပိုပြီး ကောင်း လာတယ်’

ဘီတန်က ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့က ဒါကို ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်မှ ဖြစ် တော့မယ်၊ မေလရဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေက ဧပြီလထက် ပိုဆိုးနေတယ်၊ ဆေးရုံ တင်တဲ့ လူနာတွေ ပိုများလာပြီး ငွေကလည်း အချိုးကျ ပိုရှုံးလာတယ်’

ဘာတန် ရှားဝုဒ်က ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကလည်း သတင်းကောင်း ပြောဖို့ ရှိပါတယ်၊ လိုသုံးမြှုပ်ငွေ ရန် ပုံငွေကို အသက် အာမခံက ရတဲ့ငွေ ထည့်လိုက်တဲ့ အတွက် အခြေအနေ ပြန် ကောင်းနေပါပြီ’

‘အေးဗျာ၊ အရေးပေါ် ကိစ္စတွေကတော့ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေ တော့တာပဲ’

ထရေနာက ရှားဝုဒ် ဖန်တီးသော ပြဿနာကို သူ့ဘာသာသူ ပြန်လည် ပြုပြင်နိုင်မှု အတွက် ရှားဝုဒ်အား ချီးမွမ်းလိုခြင်း မရှိပါ။

ရှားဝုဒ်က မေးလိုက်၏။

‘မော်တော်ကား ရပ်နားတဲ့ အဆောက်အအုံ ဆောက်ဖို့ အတွက် ငွေစု လက်မှတ် ထုတ်ရောင်းတဲ့ ကိစ္စကို စလုပ်ရတော့မလား’

ထရေနာက ဖြေသည်။

‘ကျုပ်တို့က လုပ်လို့ မရသေးဘူး၊ ကျုပ်တို့က ဆောက်လုပ်ရေး ဘုတ် အဖွဲ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တင်ပြရဦးမယ်၊ ဒီပရိုဂျက်ကို မစခင် အဲဒီ ဘုတ်အဖွဲ့ရဲ့ သဘော တူညီချက်ကို ရဖို့ လိုအပ်တယ်’

ထရေနာက အနီးအနားရှိ စားပွဲဆီသို့ ခေါင်းငဲ့၍ ပြလိုက်၏။

‘အဲဒီ ဘုတ်အဖွဲ့ရဲ့ ချယ်ယာမင် ဂျက်ဘ် ဝစ်ဂင်းစ်က ကျုပ်တို့က အဲဒီ အဆောက်အအုံကို နွေရာသီမှာ ဆောက်မယ် ဆိုရင် အလည်အပတ် လာတဲ့ ခရီးသည်တွေ အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့’

‘တော်တော် ဆိုးတာပဲ’

ကော်ဖီ သောက်ပြီးချိန်တွင် ထရေနာက တွမ် ဘာရင်ဂါ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည့် ကိစ္စကို သတိ ရလာတော့သည်။ ဘီတန်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘မစ္စတာ ဘာရင်ဂါ ဆေးရုံ တက်ရတာကို ကျွန်မ သတိပြုမိပါတယ်။ အဲဒီလို လူနာမျိုးတွေ ဆေးရုံ ရောက်လာရင် ကျွန်မကို ချက်ချင်း အသိပေးဖို့ ကွန်ပျူတာထဲမှာ ပရိုဂရမ် ထည့်ပြီး စီစဉ်ထားပါတယ်။ ကျွန်မက ဆေးဘက် ဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားရေးမှူး ကော့ဒ်ဝဲလ်ကို မစ္စတာ ဘာရင်ဂါကို အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ် အနေနှင့် ပြုစုပေးဖို့ ပြောပြီးပါပြီ။ သူ့ ရန်ပုံငွေက ဘယ်လောက်ပါလိမ့်’ ထရေနာက ဖြေသည်။

‘ဒေါ်လာ တစ်သန်းပါ။ သိပ်မများလှပေမဲ့ နှာခေါင်း ရှုံ့ရမယ့် ပမာဏ လည်း မဟုတ်ဘူး’

နေ့လယ်စာ စားပြီးကြသောအခါ ကြည်လင် တောက်ပသော နေရောင် ခြည်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထရေနာက မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ကားရပ်တဲ့ နေရာမှာ မီးထွန်းတဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ’

‘ဆောင်ရွက်ပြီးတာ တစ်ပတ်လောက် ရှိသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အောက် ဘက်က ကား ရပ်တဲ့ နေရာမှာပဲ မီးထွန်းဖို့ ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အပေါ် ကား ရပ်တဲ့ နေရာကို နေ့ခင်းပိုင်းမှာပဲ သုံးကြတာ၊ အဲဒီလို အောက် ဘက်ကိုသာ မီးထွန်းလိုက်တဲ့ အတွက် ငွေ အကုန်အကျလည်း အတော် သက်သာသွားတယ်’

‘ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်လေ’

ဂရင်း မောင်တိန် နေရှင်နယ်ဘဏ် အနီးသို့ အရောက်တွင် ပုလိပ် အကြီးအကဲ ဝိန်း ရောဘတ်ဆန်နှင့် ဆုံမိကြသည်။ ထရေနာက မေးလိုက်၏။

‘ဟော့ချ် အမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားချက်တွေ ပေါ်ထွက်လာသေး သလား’

‘မတွေ့ရပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့က အဲဒီ အမှုကို ပိတ်ပစ်ဖို့တောင် စဉ်းစား နေတာ’

‘ကျုပ်ကတော့ သိပ်မလောစေချင်ဘူး၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မထင်မှတ်တဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ပြန်ပေါ်လာတတ်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ’

ထို့နောက် သူတို့ လေးယောက် လူစု ခွဲလိုက်ကြသည်။ ဘီတန်က ဆေးရုံ ဆီသို့ ပြန်မောင်းလာစဉ် သူနှင့် ထရေနာတို့၏ ဆက်ဆံမှု အနေအထားကို ပြန်

စဉ်းစားနေမိသည်။ ထရေနာနှင့် တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ခန့် ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် တွေဆုံနေရမှုကို သူ မလိုလားပါ။ သူ မပျော်ပိုက်ပါ။

ဘီတန်နှင့် ထရေနာတို့သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်က ဘော့စတွန် တွင် ဆုံခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထရေနာက ဥပဒေ ဉာဏ်သစ်လောင်း သင်တန်း တက်ရန် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး ဘီတန်က ဟားဘတ် တက္ကသိုလ်မှ ဆေးရုံ တစ် ရုံတွင် လက်ထောက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေခိုက် ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦး မြင်မြင်ချင်း အပြန်အလှန် သဘောကျခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ပတ်လုံးလုံး အချစ်မိုးကြီး စွေခဲ့ကြသလို မကြာခဏလည်း တွေ့ဆုံခဲ့ကြ သည်။

ထို့နောက် ထရေနာက ဘီတန်အား ဘတ်တလက်ရှိ ဆေးရုံကို အုပ် ချုပ်ရန် စည်းရုံး၍ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထရေနာက သူ့ဇနီးနှင့် ကွာရှင်း ပြတ်စဲရေးမှာ မကြာတော့ဟု ဆိုခဲ့ သော်လည်း ထိုကိစ္စမှာ ဖြစ်မလာခဲ့သလို ထရေနာနှင့် ဘီတန် အတူတူ နေရေး ကိစ္စမှာလည်း အကောင်အထည် ပေါ်မလာခဲ့ချေ။ ဘီတန်က ထိုအခြေအနေ ကို ပြင်ဆင်ရန် တစ်ခုခု လုပ်သင့်သည်ဟု ယူဆသော်လည်း ဘာလုပ်ရမည် ကို သူ မသိပါ။

ဆေးရုံသို့ ရောက်သည်နှင့် ဘီတန်က အခန်း နံပါတ် ၂၀၄ သို့ တန်း၍ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ထိုအခန်းတွင် တွမ် ဘာရင်ဂါကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သော်လည်း အဲလစ် နော်တင်ဟန် ဆိုသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးကိုသာ တွေ့ရသည်။

ဘီတန်က အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး ပထမထပ်သို့ ဆင်း၍ ကော့ဒ်ဝဲလ်၏ ရုံး ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားတော့သည်။ ဘီတန်က ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်၏။

- ‘ဘာရင်ဂါ ဘယ်မှာလဲ’
- ‘အခန်း ၂၀၄ မှာလေ’
- ‘အဲလစ် နော်တင်ဟန် ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲ ရှိနေတယ်’
- ‘တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ’

ကော့ဒ်ဝဲလ်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး လူနာ လက်ခံရာ ဌာနမှ ဂျားနစ် စပါလင်ကို လိုက်ရှာလိုက်သည်။ သူက တွမ် ဘာရင်ဂါ ဘယ် မှာလဲ ဟု မေးသည်။ ဂျားနစ်က ဖြေလိုက်၏။

‘ကျွန်မက သူ့ကို အခန်း ၂၀၉ မှာ ထားပါတယ်’

‘သူ့ကို အခန်း ၂၀၄ မှာ ထားပါလို့ ကျုပ် ပြောခဲ့သားပဲ’

‘ကျွန်မ သိပါတယ်၊ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ အခန်း ၂၀၉ က အားလပ်လာ ပါတယ်၊ အဲဒီ အခန်းက ပိုပြီး ကျယ်ဝန်းပါတယ်၊ မစ္စတာ ဘာရင်ဂါဟာ အထူး လူနာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆရာပဲ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ သူက အခန်း ၂၀၉ ကို ပိုပြီး ကြိုက် နှစ်သက်မယ် ထင်လို့ပါ’

‘အခန်း ၂၀၄ က မြင်ကွင်း ပိုကောင်းတယ်၊ အရိုး ရောဂါ အတွက် ခုတင် အသစ်လည်း ရှိနေတယ်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က တင်ပါးဆုံရိုး ကျိုးနေတာ၊ ဒီတော့ အခန်းကို ပြန်လဲချင် လဲ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခုတင်ကို လဲပေး’

‘ကောင်းပြီလေ’

ဂျားနစ်က မျက်လုံးကြီး ကလယ် ကလယ်နှင့် ဖြေလိုက်၏။

လူအလို နတ် မလိုက်နိုင် ဆိုသလိုပါပဲလား။

ကျောဒ်ဝဲလ်သည် ဘီတန်၏ ရုံးခန်းသို့ သွားရောက်ပြီး တံခါးပေါက်မှ အတွင်းသို့ ခေါင်းပြု၍ ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒီ ကိစ္စကို ကိုယ်တိုင် လိုက်မကြည့်မိတဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို တစ်နာရီ အတွင်း ပြုပြင်ပေးပါ့မယ်လို့ ကျုပ် ကတိ ပေးပါ တယ်’

ဘီတန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလေတော့သည်။

[၆]

မေလ ၂၂ ရက်၊ စနေနေ့။

ဒေးဗစ် ဝီလ်ဆန်သည် နံနက် ကိုးနာရီ မတိုင်မီ ဆေးရုံမှ ပြန်လာပြီး ပြောလိုက်၏။

‘ဟေ့၊ မြန်မြန် လုပ်ကြလေကွာ၊ ကိုယ်က မင်းတို့ကို တစ်နေ့လုံးလုံး စောင့်မနေနိုင်ဘူးကွ’

နစ်ကီ တံခါးပေါက်မှ ထွက်လာသည်။

‘ဒါ မတရားဘူး၊ ကျွန်မတို့က ဒက်ဒီကို စောင့်နေကြတာ’

‘တို့က နောက်ပြောင်ပြီး ပြောတာပါကွာ’

မကြာမီ သူတို့ ဘော့စတွန်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ မြောက်ဘက်သို့ ရောက်လာလေလေ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းက ပို၍ သာယာလာလေလေပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့ ဘတ်တလက်သို့ ရောက်ကြသော အခါ ဒေးဗစ်က ကားကို ဖြည်းဖြည်းစွာ မောင်းနှင်ပြီး ရှုခင်းများကို အရသာခံ၍ ကြည့်နေကြသည်။

အင်ဂျယ်လာက ပြောလိုက်၏။

‘ရှုခင်းတွေက ကျွန်မ မှတ်မိခဲ့တာထက် ပိုပြီး လှပနေတယ်’

နစ်ကီက လမ်း၏ တစ်ဖက်သို့ လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး အော်လိုက်ပြန်၏။

‘ဟောဟိုမှာ အရင် ခွေးကလေးကို တွေ့ရပြန်ပြီ၊ သမီးတို့ ခဏ ရပ်လို့ ရမလား ဟင်’

ဒေးဗစ်က ကားကို ရပ်ပေးပြီး လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးလိုက်ကြသည်။ နစ်ကီက ချဉ်းကပ်သွားချိန်တွင် ထိုအမျိုးသမီးက ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

နစ်ကီက ခေါင်းငုံ့လိုက်ချိန်တွင် ထိုခွေးကလေးက နစ်ကီ၏ မျက်နှာကို လျှာနှင့် လျက်လိုက်သည်။ အံ့ဩသွားသော နစ်ကီက ရယ်လိုက်၏။

mgyoe.com

ထိုအမျိုးသမီးက မစ္စတာ စတာလီ၏ ရီထရိုက်ဗာ ခွေးမကြီး မော်လီ သားပေါက်နေကြောင်း သတင်းကောင်း ပေးလိုက်သဖြင့် သူတို့ ထိုနေရာသို့ ဆက်သွားခဲ့ကြသည်။

ခွေးပေါက်စကလေးများကို မြင်သောအခါ နစ်ကီက ကောက်ယူ၍ မချီဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူ ချီလိုက်သော ခွေးကလေးက နစ်ကီ၏ ပါးကို သူ့ဦးခေါင်းကလေးနှင့် တိုးဝှေ့ပြီး နှာခေါင်းကို လျှာနှင့် လျက်လိုက်၏။ နစ်ကီက ပြောလိုက်သည်။

‘သမီး သူ့ကို ချစ်တယ်၊ သမီး သူ့ကို မွေးချင်တယ်၊ မွေးလို့ ရမလားဟင်၊ သမီး သူ့ကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်’

ဒေးဗစ်သည် ရုတ်တရက် မျက်ရည် လည်လာသဖြင့် မျက်ရည် မကျ အောင် ကြိုးစား၍ ထိန်းလိုက်ရ၏။ ဒေးဗစ်က အင်ဂျယ်လာကို လှမ်းကြည့် လိုက်ရာ အင်ဂျယ်လာကလည်း မျက်စိကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် တို့ရင်း သူ့ခင်ပွန်း ကို ပြန်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် လုံးဝ နားလည်မှု ရရှိသွား ကြသည်။ နစ်ကီ၏ အလွန်အကျွံ မဟုတ်သော တောင်းဆိုမှုက သူတို့ နှစ် ယောက်ကို စိတ် ထိခိုက်စေခဲ့သည်။ နစ်ကီလို ဝေဒနာရှင် တစ်ဦး အဖို့ အခြား တောင်းဆိုစရာလည်း သိပ် မရှိလှပါ။

‘ကိုယ် တွေးတောနေတဲ့ ကိစ္စကို မင်းလည်း တွေးနေသလား’
အင်ဂျယ်လာက မျက်ရည်စများ အကြားမှ ပြုံးပြလိုက်၏။

‘တွေးနေတယ် ထင်တာပဲ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်နိုင်ကြ လိမ့်မယ်’

‘ရာဇဝတ်မှုတွေနှင့် လေထု ညစ်ညမ်းမှုတွေကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ကွာ’
သူက နစ်ကီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ သမီး ခွေးလေး တစ်ကောင် မွေးနိုင်တယ်၊ ကိုယ်တို့ ဘတ်တလက်ကို ပြောင်းလာကြမယ်’

နစ်ကီ၏ မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ ဒေးဗစ်က ခွေးပိုင်ရှင် မစ္စတာ စတာလီနှင့် ဆွေးနွေးပြီး နှစ်ဖက် ညှိ၍ ဈေးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

မစ္စတာ စတာလီက ပြောလိုက်၏။
‘သူတို့က နောက် လေးပတ် ကြာမှ နို့ဖြတ်လို့ ရမှာ’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ဒီလကုန်မှ ဘတ်တလက်ကို ပြောင်း လာကြမှာပါ’

သူတို့သည် သံမဏိမြင်း စားသောက်ဆိုင်သို့ သွားပြီး နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ အင်ဂျယ်လာက မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်မတို့ရဲ့ နှစ်ဦးပေါင်း လစာဟာ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ တစ်သိန်း နှစ်သောင်းကျော် ရလိမ့်မယ် ဆိုတာ ရှင် ယုံရဲ့လား’

‘ကိုယ်တို့ သူဌေးဖြစ်ပြီပဲ’

နှစ်ကီကလည်း ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘သမီးကတော့ ခွေးကလေးကို ရပ်စတီလို့ ခေါ်မယ်’

ဒေးဗစ်က ‘သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

အင်ဂျယ်လာက ဒေးဗစ်ကို မထိတထိ စပြန်သည်။

‘ကျွန်မ ရှင့်ထက် နှစ်ဆ ပိုပြီး လခ ရတာကို ရှင် ဘယ်လို ထင်သလဲ၊ ရှင့် ပုရိသ သိက္ခာကို ထိခိုက်သွားလေမလားပဲ’

‘နည်းနည်းလေးတောင် မထိခိုက်ပါဘူးကွာ၊ ပြီးတော့လည်း ကိုယ်တို့ လင်မယား ကွာရှင်း ပြတ်စဲကြမယ် ဆိုရင် ကိုယ်က မယား စရိတ် မပေးရဘဲ ယောက်ျား စရိတ် ပြန်ရမယ် ဆိုတာကို သိရတာ သိပ်နိပ်တာပဲ’

အင်ဂျယ်လာက စားပွဲပေါ်မှ ကျော်၍ ဒေးဗစ်၏ နံရိုးကို လက်နှင့် လှမ်းထိုးရန် ရွယ်လိုက်မှုကို ဒေးဗစ်က ရှောင်လိုက်ဟန် ပြုလိုက်သည်။

နေ့လယ်စာ စားပြီးသော အခါ သူတို့သည် ဆေးရုံသို့ တန်းသွားပြီး ၎င်းတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကော့ဒ်ဝဲလ်အား ပြောပြလိုက်၏။

ဝမ်းသာသွားသော ကော့ဒ်ဝဲလ်က စီအမ်ဗီမှ ချားလ်စ် ကယ်လီပါ သိသွားအောင် သူတို့ကို ခေါ်သွားပြန်သည်။

ချားလ်စ် ကယ်လီကလည်း ကော့ဒ်ဝဲလ် နည်းတူ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူက ဒေးဗစ်ကို မည်သည့် အချိန်တွင် အလုပ် စတင်နိုင်မည်နည်းဟု မေးလိုက်၏။

အလုပ်သင်ကာလ ပြီးဆုံးပြီး နောက်တစ်ရက် ဖြစ်သော ဇူလိုင်လ ၁ ရက် နေ့တွင် ဝင်ရောက် ဆောင်ရွက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားလိုက်၏။ ထို့နောက် ဒေးဗစ်က ၎င်း ထိုင်ရမည့် ရုံးခန်းကို ဒုတိယ အကြိမ် သွားရောက်ကြည့်ရှုခွင့် ပြုရန် မေတ္တာရပ်ခံရာ ချားလ်စ် ကယ်လီက သူတို့အားလုံးကို ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ဒေးဗစ်သည် လူနာ စောင့်ဆိုင်းခန်း၏ အပြင်ဘက်တွင် ရပ်တန့်၍ ဒေါက်တာ ရန်းဒေါ ပို့တလန်၏ ဆိုင်းဘုတ် အောက်မှ လစ်လပ်နေသော

နေရာတွင် သူ့နာမည် ဆိုင်းဘုတ်ကို တပ်လိုက်မည် ဆိုပါက မည်သို့ မည်ပုံ ရှိနိုင်ကြောင်း စိတ်ကူးယဉ် ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေးဗစ်သည် တံခါးကို ဖွင့်၍ အထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ လူတစ်ယောက် သည် လူနာ စောင့်ဆိုင်းခန်းထဲရှိ ခုံတန်းလျားရှည်ပေါ်မှ ခုန်ထလိုက်သဖြင့် ဒေးဗစ်၏ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ကလေး ပျက်စီး သွားရလေတော့သည်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်က ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်၏။

‘ဒါက ဘာသဘောလဲကွ’

ဒေးဗစ်က အတန်ငယ်ကြာမှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒေါက်တာ ပို့တလန် ဖြစ် ကြောင်း မှတ်မိသွားတော့သည်။ ဒေါက်တာ ပို့တလန်သည် အတော်ကလေး ပိန်ချုံးသွားသလို မျက်တွင်းများလည်း ဟောက်ပက် ဖြစ်နေသည်။ ပါးရိုးများ ကလည်း ငေါထွက်နေသည်။

ချားလ်စ် ကယ်လီက ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာပြီး ပြန် မိတ်ဆက်ပေးလိုက် သဖြင့် ဒေါက်တာ ပို့တလန်၏ ဒေါသ အနည်းငယ် ပြေလျော့သွားတော့သည်။ ဒေးဗစ်က နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားရသည့် အတွက် တောင်းပန်လိုက်၏။ ဒေါက်တာ ပို့တလန်က ဖြေလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ဒီကနေ့ မနက်က ခွဲစိတ်မှု တစ်ခု ပြုခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပင် ပန်းသွားပြီး ခဏလောက် အိပ်နေမိလို့ပါဗျာ’

ကော့ဒ်ဝဲလ်က မေးလိုက်၏။

‘တွမ် ဘာရင်ဂါလား’

ဒေါက်တာ ပို့တလန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကော့ဒ်ဝဲလ်က ပြောလိုက် ပြန်၏။

‘ခွဲစိတ်မှု အဆင်ပြေတယ်နှင့် တူတယ်’

‘ခွဲစိတ်မှုကတော့ အဆင်ပြေပါတယ်ဗျာ၊ ခွဲစိတ်ပြီး နောက်ပိုင်း ကာလ အတွက် ရင်တမမနှင့် စောင့်ရဦးတော့မှာပေါ့’

ဒေးဗစ်က နောက်တစ်ကြိမ် တောင်းပန်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက် လာခဲ့ကြသည်။ ဒေးဗစ်က မေးလိုက်၏။

‘သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ သူ့ကြည့်ရတာ နေကောင်းပုံ မရဘူး’

အင်ဂျယ်လာကလည်း ‘သူ့ ကြည့်ရတာ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းနေပုံ ရတယ်’ ဟု မှတ်ချက် ချသည်။ ချားလ်စ် ကယ်လီက ဝန်ခံလိုက်၏။

‘သူက အလုပ် သိပ်များပါတယ်၊ သူ့ အလုပ် ပိနေတာပါဗျာ’

ချားလ်စ် ကယ်လီ၏ ရုံးခန်း ရှေ့သို့ ပြန်ရောက်ကြသော အခါ ရပ် တန့်ပြီး ချားလ်စ် ကယ်လီက မေးလိုက်ပြန်၏။

‘အခု ခင်ဗျားတို့ ဒီကို ပြောင်းလာကြမယ် ဆိုတာ သိရတော့ ကျုပ် တို့က ဘာများ ကူညီနိုင်ပါသလဲ’

အင်ဂျယ်လာက ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မတို့က အိမ် နှစ်အိမ် သုံးအိမ်လောက်တော့ လိုက်ကြည့်ရတော့ မှာပဲ၊ ကျွန်မတို့က ဘယ်သူနှင့် ဆက်သွယ်ရင် ကောင်းမလဲ’

ကော့ဒ်ဝဲလ်က ပြောလိုက်၏။

‘ဒေါ်ရသီ ဝေးမောက်’

‘သူ ပြောတာ မှန်တယ်’ ဟု ချားလ်စ် ကယ်လီကလည်း ထောက်ခံ သည်။

နောက် နာရီဝက် ကြာသော အခါ သူတို့သည် ဒေါ်ရသီ ဝေးမောက်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

‘ကျွန်မက ရှင်တို့ အကြိုက်ကို မသိသေးတဲ့ အတွက် ရှင်တို့က ကျွန်မ ကို ကူညီရလိမ့်မယ်၊ ရှင်တို့က မြို့ထဲက သစ်သားအိမ် ဖြူဖြူကလေးမျိုးကို ကြိုက်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် သီးသီးသန့်သန့် ရှိနေတဲ့ ကျောက်တုံးနှင့် ဆောက် ထားတဲ့ ယာတဲ အိမ်မျိုးကို သဘော ကျသလား၊ အိမ် အရွယ်အစားကရော၊ ပြီးတော့လည်း ရှင်တို့က ကလေး နောက်ထပ် ယူဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိသလား’

ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာ တစ်ယောက် မျက်နှာကို တစ်ယောက်က ကြည့် လိုက်ကြသည်။ နစ်ကိုကို မမွေးခင်က သူတို့သည် စစ်စတစ် ဖိုင်ဘရီးဆစ် ရောဂါ၏ မျိုးဗီဇကို သယ်ဆောင်လာသူများ ဖြစ်ကြောင်း မသိခဲ့ကြချေ။

ဒေါ်ရသီက နေအိမ် ဓာတ်ပုံများကို တစ်ပုံပြီး တစ်ပုံ ချပြနေသည်။

‘ဟောဒီ အိမ်ကတော့ အခုမှ ဈေးကွက်ထဲကို ရောက်လာတဲ့ ချစ်စရာ အိမ်ကလေးပဲ’

အင်ဂျယ်လာ အသက်ရှူ မှားသွားသည်။ သူက ဓာတ်ပုံကို ကောက်ယူ လိုက်၏။ နစ်ကိုက ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မ ဒီအိမ်ကို သဘောကျတယ်’

အင်ဂျယ်လာက ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ဒေးဗစ်ထံ လှမ်းပေးလိုက်၏။ ထို အိမ်မှာ ဂျော်ဂျီယန် နောက်ပိုင်း ကာလ သို့မဟုတ် ဖက်ဒရယ် ကာလ အစော ပိုင်းက ဆောက်ခဲ့သော အုတ်နှင့် ဆောက်ထားသည့် တိုက် ဖြစ်သည်။

‘အဲဒါကတော့ အုတ်တိုက်တွေထဲမှာ သက်တမ်း အရင့်ဆုံး တိုက်ပဲ၊ ၁၈၂၀ ပြည့်နှစ်လောက်က ဆောက်ခဲ့တာ’

‘ဟောဒီ နောက်ဘက်ကဟာက ဘာလဲ’

‘အဲဒါက တိရစ္ဆာန် အစာ သိုလှောင်တဲ့ နေရာပဲ၊ အိမ်နောက်ဘက်မှာ အိမ်နှင့် ဆက်နေတာက စပါးကျို၊ အဲဒီအိမ်ဟာ နွားမွေးမြူရေးခြံပဲ၊ တစ်ချိန် တုန်းက တော်တော် စီးပွားဖြစ်ခဲ့တယ်’

‘ဒီအိမ်က ကောင်းလွန်းပါတယ်လေ၊ ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး’

‘ဘာတန် ရှားဝုဒ်ရဲ့ အဆိုအရ ရှင်တို့ တတ်နိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မက အိမ်ပိုင်ရှင် ကလာရာ ဟော့ချ်နှင့် သိတယ်၊ သူကလည်း သိပ်ကို ရောင်းချင်နေတယ်၊ ကျွန်မက ဈေးတည့်အောင် ညှိပေးလို့ ရပါတယ်၊ တခြား လေး ငါးအိမ်ကိုလည်း လိုက်ကြည့်ကြဦးပေါ့’

ဒေါ်ရသီ၏ လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ စီစဉ်မှုကြောင့် သူတို့သည် ထိုအိမ်သို့ နောက် ဆုံးတွင်မှ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအိမ်သည် မြို့၏ တောင်ဘက်တွင် ရှိပြီး မြို့ လယ်ကောင်မှ နှစ်မိုင်ခွဲခန့် အကွာ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်တွင် ရှိသည်။ သူတို့ အိမ် အဝင် လမ်းပေါ်၌ ရပ်တန့်လိုက်သည်နှင့် နစ်ကီက ဖားကန် ကလေးကို တွေ့သွားလေရာ ချက်ချင်းပင် သဘော ကျသွားလေတော့သည်။

ဒေါ်ရသီက ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ဒီဖားကန်ကလေးက လှရုံတင် မကဘူး၊ ဆောင်းတွင်းကျရင် စကိတ် စီးလို့လည်း ရတယ်’

အင်ဂျယ်လာနှင့် ဒေးဗစ်တို့ ထိုအိမ်ကို သဘော ကျနေကြသည်။ ထို အိမ်သည် မူလက ထင်ခဲ့သလို နှစ်ထပ်တိုက် မဟုတ်ဘဲ သုံးထပ်တိုက် ဖြစ်နေ ကြောင်း သတိ ပြုမိကြတော့သည်။

သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်၍ အနံ့အပြား လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ လိပ် သည်းကျောက် လှေကားမှ တစ်ဆင့် မြေအောက်ခန်းထဲသို့ပင် ဆင်းကြည့်ကြ သည်။ မြေအောက်ခန်းမှာ စိုထိုင်းပြီး မှိုနဲ့ ရနေသည်။ ဒေးဗစ်က ပြောလိုက်၏။

‘အနံ့က တစ်မျိုးပဲ၊ ဒီအောက်ဘက်မှာ ရေဝပ် ရေစိမ့်တဲ့ ပြဿနာများ ရှိဖူးသလား’

‘ကျွန်မ ကြားရသလောက်တော့ မရှိပါဘူး၊ အင်မတန် ကောင်းပြီး ကျယ် ဝန်းတဲ့ မြေအောက်ခန်းပါ၊ တကယ်လို့ လက်သမား အလုပ်မှာ လက်ရာ မြောက် တဲ့လူ ဆိုရင် ဒီအောက်ထပ်မှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်လို့တောင် ရနိုင်ပါတယ်’

ဒေးဗစ်သည် ကျွမ်းနေသော မီးလုံးကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ပြန်၍ လဲလှယ် တပ်ဆင်နိုင်သူ မဟုတ်ဟု အင်ဂျယ်လာက ပြောပြီး မရယ်မိအောင် မနည်းကို ချုပ်တီးထားလိုက်ရသည်။

မြေအောက်ခန်း ကြမ်းပြင်မှာ ထိုခေတ်က ပုံစံ အတိုင်း မြေသားကို မာကျောနေအောင် ထုထောင်းထားသည်။ ဒေါ်ရသီက ပြောလိုက်၏။

‘ဒီမြေအောက်ခန်းဟာ ၁၉ ရာစုနှစ်က နေအိမ်တွေရဲ့ ပုံစံ အတိုင်း ပါရှိရမယ့် အင်္ဂါရပ်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါရှိပါတယ်’

သူက ကြီးမားသော သစ်သား တံခါးကြီး တစ်ချပ်ကို ဆွဲဖွင့်ပြလိုက်၏။

‘ဒါက ရှေးဟောင်း အအေးခန်းလေ’

အထဲတွင် သစ်သီးဝလံများကို တင်ထားရန် အတွက် စင်များ၊ အာလူးနှင့် ပန်းသီးများ ထည့်ရန် ပုံးများ ရှိနေသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် မီးလုံးငယ် တစ်လုံးကိုသာ ထွန်းထားသောကြောင့် ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေသည်။

နစ်ကီက ပြောလိုက်၏။

‘ကြောက်စရာကြီးပဲ၊ အချုပ်ခန်းနှင့်တောင် တူနေတယ်’

ထို့နောက် ဒေါ်ရသီက မြေအောက်ခန်း၏ အခြား ထောင့် တစ်ထောင့်သို့ ခေါ်သွားပြီး ကြီးမားသော အအေး သေတ္တာကြီး တစ်လုံးကို ပြလိုက်ပြန်၏။

‘ဒီအိမ်မှာ စားစရာ သောက်စရာတွေကို သိုလှောင်ထားဖို့ ရှေးဟောင်းနည်းရော ခေတ်သစ် နည်းစနစ်ပါ အစုံအလင် ရှိနေပါတယ်’

သူတို့ မြေအောက်ခန်းထဲက အပေါ်သို့ ပြန် မတက်ကြမီ ဒေါ်ရသီက ဒုတိယ တံခါး တစ်ပေါက်ကို ဖွင့်ပြလိုက်ပြန်၏။ တံခါး၏ နောက်ဘက်တွင် ဒုတိယ လိပ်သည်းကျောက် လှေကား တစ်စင်း ရှိနေပြီး လှေကား၏ အပေါ်ဘက်တွင် အံဖုံး တံခါး တစ်ချပ် ရှိနေပြန်သည်။

‘အဲဒီ လှေကားက တက်သွားရင် နောက်ဖေးဘက် ခြံဝင်းထဲကို ရောက်သွားမယ်၊ ဒါကြောင့် ထင်းတွေကို ဒီနေရာမှာ ထားတာပဲ ဖြစ်တယ်’

ဒေါ်ရသီက နံရံနှင့် ကပ်၍ သေသေသပ်သပ် စီပြီး ပုံထားသော ထင်းပုံကြီးကို ပြလိုက်သည်။

မြေအောက်ခန်းထဲမှ နောက်ဆုံး သတိ ပြုမိစေမည့် ပစ္စည်းမှာ အလွန်ကြီးမားသော မီးဖိုကြီး တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ထိုမီးဖိုကြီးသည် ရှေးဟောင်း ရေနွေးငွေ့သုံး မီးရထား စက်ခေါင်းကြီးနှင့်ပင် တူနေသေးတော့သည်။

mgjoe.com

‘အရင်တုန်းကတော့ ကျောက်မီးသွေးသုံး မီးဖိုပါပဲ၊ အခုတော့ လောင် စာဆီနှင့် သုံးလို့ ရအောင် ပြုပြင်ထားပါတယ်’

ဒေါ်ရသီက အအေး သေတ္တာကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းထောင့် တွင် ရှိနေသော ဆီတိုင်ကို ပြလိုက်ပြန်၏။ ဒေးဗစ်ကလည်း မီးဖိုတွေ အကြောင်း နားလည်သည့် ဟန်ပန်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

မီးဖိုချောင်ဆီသို့ ပြန် အတက်တွင် ဒေးဗစ်က မှိုနဲ့ကို ရှုလိုက်ရပြန်သော ကြောင့် မိလ္လာကန် စနစ်ကို မေးလိုက်သည်။

‘မိလ္လာကန် စနစ်က ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒါကိုလည်း ကြည့်ရှု စစ်ဆေး ပြီးပါပြီ၊ အဲဒါက အိမ်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ရှိပါတယ်၊ ရေစစ်ကန်ကို ကျွန်မ လိုက်ပြနိုင်ပါတယ်’

‘ကြည့်ရှု စစ်ဆေးပြီးပြီ ဆိုရင် ပြီးတာပဲပေါ့ဗျာ’

ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာတို့သည် ထိုအိမ်မှ အပြန်တွင် ဂရင်း မောင်တိန် နေရှင်နယ် ဘဏ်၌ ဆင်းနေရစ်ခဲ့ကြသည်။

ဘာတန် ရှားဝုဒ်ကလည်း လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုပါသည်။ ဒေးဗစ်က ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့ ကြိုက်တဲ့ အိမ်ကို တွေ့ခဲ့ပါပြီ၊ ကလာရာ ဟော့ချ်ရဲ့ အိမ်ပဲ၊ ခေါ်ဈေးက ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းခွဲ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကို ဘဏ်က ဘယ်လို သဘော ထားပါသလဲ’

‘အဲဒီ အိမ် အကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အိမ် နှင့် ကပ်လျက်ပါပဲ၊ နေရာကလည်း သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဈေးကတော့ ကျုပ် အထင် ပြောရရင် သိပ်ကို အချောင် ရလိုက်တာပဲ’

သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဘဏ်မှ ဒေါ်ရသီ၏ ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ ပြီး ဈေးဆစ်ကြရာ ဒေါ်လာ နှစ်သိန်း တစ်သောင်းနှင့် ဈေးတည့် သွားကြတော့ သည်။ သူတို့သည် ဒေါ်ရသီ၏ ရုံးခန်းနှင့် ဘဏ်သို့ အခေါက်ခေါက် အခါခါ ကူးသန်းရင်း နောက်ဆုံးတွင် အိမ် အရောင်းအဝယ်နှင့် သက်ဆိုင်သော စာချုပ် စာတမ်းများပေါ်၌ လက်မှတ် ရေးထိုးနိုင်ခဲ့ကြတော့သည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် အိမ်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်လာကြသော်လည်း စိုးရိမ်စိတ်ကလေးကတော့ ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ အကြွေး ပမာဏမှာ ဒေါ်လာ သုံးသိန်းခွဲထက်ပင် ကျော် လွန်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လက်မှတ် ရေးထိုးပြီးချိန်တွင် ဒေါ်ရသီက ပြောလိုက်၏။

‘အိမ်ပြင်ဖို့ လက်တို လက်တောင်း ကိစ္စလေးတွေ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ တို့က ပိ ဘာဂန်ကို သုံးကြတယ်၊ ဆေးသုတ် လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ရင်တော့ ကျွန်မက ဂျွန် မာရေးကို သုံးလေ့ ရှိတယ်’

ဒေးဗစ်က ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လိပ်စာနှင့် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်များကို ရေး မှတ်ယူလိုက်သည်။

‘နစ်ကီ အတွက် ကလေးထိန်း လိုချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အစ်မ ကြီး အဲလစ် ဒိုဟာတီက ဆောင်ရွက် ပေးပါလိမ့်မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က သူ ခင်ပွန်း ဆုံးသွားရှာတယ်၊ ပြီးတော့ သူက ရှင်တို့ ဘက်မှာပဲ နေပါတယ်’

သူတို့သည် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ၎င်းတို့ အိမ်သစ်၌ လက်သမား ဆရာနှင့် ဆေးသုတ်သူတို့ကို လက်ခံ တွေ့ဆုံပြီး ပြုပြင်ရန်နှင့် ဆေးကြော သုတ်သင်ရန်၊ ရာသီဥတု ဒဏ်ကို ခံနိုင်အောင် ဆေးသုတ်ရန်တို့ကို မှာကြားခဲ့သည်။

ဘော့စတွန်သို့ အပြန် ခရီးတွင် အင်ဂျယ်လာက တစ်လှည့် ကားမောင်း ပေးသော်လည်း ဒေးဗစ်နှင့် နစ်ကီတို့သည် အိပ်မငိုက်ကြချေ။ အနာဂတ် ကာလ အတွက် အတွေး ကိုယ်စီနှင့် ကြည်နူးနေကြသည်။

အတန်ငယ် ကြာသော အခါ ဒေးဗစ်က စမေးလိုက်၏။

‘မင်းက ဒေါက်တာ ပို့တလန်ကို ဘယ်လို ထင်သလဲ၊ ဒီလူက ရန်လိုနေ သလိုပဲ’

‘ကျွန်မတို့က သူ့ကို သွားနှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားလို့နှင့် တူပါတယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ အဲဒီလောက် စိတ် မတိုတတ်ကြပါဘူး၊ ပြီးတော့ လည်း သူက တစ်လ အတွင်း အရမ်းကို ပြောင်းလဲသွားတယ်’

‘ကျွန်မကတော့ သူ စိတ်ဓာတ် ကျနေတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်’

သူတို့သည် လမ်းတွင် ညစာ ဝင်စားကြပြီးနောက် ဘော့စတွန်သို့ မှောင်မှ ရောက်လာကြသည်။

ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာတို့က မိဘများထံ သတင်းကောင်း ပြောကြား ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ဒေးဗစ်၏ မိဘများက ဝမ်းသာကြသည်။ သူတို့ သည် အလုပ်မှ အနား ယူပြီးနောက် နယူးဟမ်ရှိုင်းယားရှိ အမ်းဟတ်စ်တွင် လာ ရောက် နေထိုင်နေကြသောကြောင့် ဘတ်တလက်ကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်ဟု သဘော ထားကြသည်။ ‘မင်းတို့နှင့် မကြာခဏ တွေ့ရတော့မှာပေါ့ကွာ’ ဟု ဆိုကြသည်။ အင်ဂျယ်လာ၏ မိဘများကမူ ကွဲလွဲစွာ တုံ့ပြန်ကြသည်။

ဖခင် ဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ဝေါလ်တာ ခရစ်စတိုဖာက ပြောလိုက်၏။

‘အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ပညာရှင် အသိုင်းအဝိုင်းက ထွက်လိုက်တယ် ဆိုတာ လွယ်ကူပေမဲ့ ပြန်ဝင်ဖို့ ခက်တယ်ကွ၊ မင်းတို့က ခုလို မိုက်မိုက်ကန်း ကန်း မဆုံးဖြတ်ခင် ငါ့ သဘောထားကို မေးဖို့ ကောင်းတယ်၊ ရော့ မာမီနှင့် ပြောဦး’

အင်ဂျယ်လာ၏ မိခင်ကလည်း အင်ဂျယ်လာနှင့် ဒေးဗစ် နယူးယောက် သို့ မလာကြသည့် အတွက် စိတ်ပျက်ကြောင်း ပြောကြားသည်။

အင်ဂျယ်လာက စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချိတ်လိုက်ပြီးနောက် ဒေးဗစ်ကို ပြောလိုက်လေ၏။

‘သူတို့က ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မတို့ကို လိုလိုလားလား မရှိခဲ့ကြတာ၊ ခုမှ စိတ်ပြောင်းလာဖို့ မျှော်လင့်လို့ မရနိုင်တော့ပါဘူးလေ’

[၇]

မေလ ၂၄ ရက်၊ တနင်္လာနေ့။

ထရေနာသည် မွန်းလွဲပိုင်း အစည်းအဝေး အတွက် အချိန် စော၍ ရောက်ရှိ လာသည်။ သူက ဟယ်လင် ဘီတန်၏ ရုံးခန်းသို့ တန်းသွားမည့် အစား ဒုတိယ ထပ်ရှိ အခန်းနံပါတ် ၂၀၉ သို့ သွားခဲ့သည်။

ထရေနာက တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး မှောင်နေသော အခန်းထဲရှိ အရိုး ရောဂါကု ခုတင်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ထရေနာက မည်သည့် ပစ္စည်းနှင့်မျှ မထိရလေအောင် သတိထားပြီး ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်း၍ တွမ် ဘာရင်ဂါကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လေ၏။

တွမ် ဘာရင်ဂါ၏ မျက်နှာမှာ ပြာနှမ်းပြီး အသက်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှုနေရရှာသည်။ သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ ပလတ်စတစ် ပိုက်ကို ထိုးသွင်းထားပြီး အောက်ဆီဂျင် သွင်းပေးထားရသည်။ သူ့မျက်စိများကို တိပ်နှင့် ကပ်၍ ပိတ် ထားပြီး မျက်ခွံများ အောက်ဘက်မှ လိမ်းဆေးများသည် အပြင်သို့ စီးထွက် နေကြသည်။ ‘တွမ်’ ဟု ထရေနာက ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်၏။ တွမ် ဘာရင် ဂါထံမှ တုံ့ပြန်မှု မရရှိသော အခါ သူက ခပ်ကျယ်ကျယ် ထပ်ခေါ်လိုက်ပြန် သည်။ သို့ရာတွင် တွမ် ဘာရင်ဂါထံမှ တုံ့ပြန်မှု မရရှိပါ။

‘သူက မတုံ့ပြန်နိုင်တော့တဲ့ အဆင့်ကို ရောက်နေပြီ’

ထရေနာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးဆုတ်သွားတော့ သည်။ သူက ဒီအခန်းထဲ၌ တွမ်နှင့် သူသာ ရှိသည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

‘သူ့ အဆုတ်ရောင် ရောဂါက ဆေးကုတာကို လက်မခံတော့ဘူး’

ထရေနာ မသိသော လူစိမ်းက ဒေါပွပွနှင့် ပြောလိုက်၏။ ထိုသူသည် အခန်းထောင့်၌ ထိုင်နေပြီး မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ရောက်နေသဖြင့် သူ့ မျက်နှာကို ထရေနာ မမြင်ရချေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ထပ်ပြောပြန်သည်။

‘သူလည်း တခြား လူတွေလို သေလုမြောပါး ဖြစ်နေပြီ’

ထရေနာက နဖူးပေါ်မှ ချက်ချင်း ထွက်လာသော ချွေးများကို သုတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်က မစ္စတာ ဘာရင်ဂါရဲ့ ဆရာဝန်၊ ဒေါက်တာ ရန်းဒေါ ပို့တလန်ပါ’
သူသည် ခုတင်၏ ဟိုဘက်သို့ တိုးကပ်လာပြီး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသော သူ့ လူနာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျုပ် သူ့ကို ခွဲစိတ် ကုသတုန်းက အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက သူ့အတွက် မရဏ ကုထုံး ဖြစ်သွားတယ်၊ သူ ဒီက အသက် ရှင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဒေါက်တာ ပို့တလန်က ထရေနာကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

‘ဒီဆေးရုံမှာ တစ်ခုခုတော့ ချွတ်ယွင်းနေပြီ၊ ကျုပ် အပေါ် အပြစ် ပုံချတာ ကျုပ် မခံနိုင်ဘူး’

ထရေနာက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောလိုက်၏။

‘ဒေါက်တာ ပို့တလန်၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ နေကောင်းပုံ မရဘူး၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ဆရာဝန် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပြလိုက်ပါလားဗျာ’

ဒေါက်တာ ပို့တလန်က ဦးခေါင်းကို နောက်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ ပြန်မော့လိုက်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

‘မင်ဗျား ပြောတာ မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် အဲဒီလို လုပ်ကောင်း လုပ်ရလိမ့်မယ်’

ဒေါက်တာ ပို့တလန်သည် ချာခနဲ လှည့်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ထရေနာ ကြက်သေ သေသွားသည်။ ထရေနာက တွမ် ဘာရင်ဂါ အား နောက်တစ်ကြိမ် ခေါ်ကြည့်သေးသော်လည်း မရသဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားတော့သည်။ သူက ဒေါက်တာ ပို့တလန်ကို လိုက်ရှာသေးသော်လည်း ရှာမတွေ့သဖြင့် ဘီတန်၏ ရုံးခန်းသို့ တန်းသွားလိုက်လေ၏။ ကော့ဒ်ဝဲလ်နှင့် ချားလ်စ် ကယ်လီတို့ ရောက်နှင့် နေကြလေပြီ။

ထရေနာက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်မိသည်နှင့် သူက ‘ဒေါက်တာ ပို့တလန်ကို သိသလား’ ဟု မေးလိုက်၏။ အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။

ချားလ်စ် ကယ်လီက ဖြေလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့ဆီက အရိုးကု ဆရာဝန်ပဲ’

ဤတွင် ထရေနာက သူနှင့် ဒေါက်တာ ပို့တလန် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို ပြန် ပြောပြလိုက်သည်။

‘သူက တွမ် ဘာရင်ဂါရဲ့ ကျန်းမာရေး အနေအထားကြောင့် သိပ် စိတ် မကောင်း ဖြစ်နေရှာတာပဲလို့ ကျုပ် ယူဆပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့အပေါ် အပြစ်တွေ ပုံချတာ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီဆေးရုံမှာ တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်းနေပြီလို့ ပြောခဲ့တယ်’

‘ကျုပ် သူနှင့် ဆွေးနွေးပါ့မယ်။ သူ နည်းနည်းလောက် အနား ယူသင့် တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ခဏတော့ လူစား ထိုးရမှာပေါ့လေ’

‘ကဲ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးပွဲကို စကြရအောင်’

ထရေနာက ပြောလိုက်သော်လည်း ချားလ်စ် ကယ်လီက ဖြတ်ပြောလိုက် သည်။

‘အစည်းအဝေး မစခင် ကျုပ် ပြောစရာ စကားလေးတွေ ရှိပါတယ်။ နှလုံး ခွဲစိတ် ကုသခွင့်ကို ဒီဆေးရုံမှာ ဆောင်ရွက်ခွင့် မရတဲ့ အတွက် ကျုပ် ဆရာသမားတွေ အတော်ကလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရပါတယ်’

ထရေနာက စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒီ ကိစ္စ အတွက် ကျုပ်တို့လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရပါတယ်။ ကျုပ်တို့က ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြုစုပြီး အထက်ကို တင်ပြခဲ့ပေမဲ့ မွန်ပီလီယာ မြို့မှာ ရှိတဲ့ အကြီးအကဲတွေက ပယ်ချလိုက်ကြတာပါ။ ကျုပ်တို့ မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ ပါ’

ချားလ်စ် ကယ်လီက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘စီအမ်ဗီကတော့ နှလုံးကို ခွဲစိတ် ကုသတဲ့ အစီအစဉ်ဟာ အခုချိန်မှာ ဖြစ်မြောက် နေသင့်ပြီလို့ ယူဆထားပါတယ်။ စာချုပ် ချုပ်တဲ့ အထဲမှာ အဲဒီ ကိစ္စလည်း ပါဝင်ပါတယ်’

‘ကျုပ်တို့က နှလုံးခွဲစိတ် ကုသခွင့် ရပါမှ စာချုပ် အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်ရွက်ခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ် တို့က လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာ မှန်သမျှကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အရင် တုန်းက အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ကိုဘော့ ၆၀ စက်ကြီးကိုတောင် နောက်ဆုံးပေါ် အလျား လိုက် အရှိန်တိုးစက်နှင့် အစား ထိုးခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျုပ်တို့ ဆေးရုံက အရုံး ပြုနေတဲ့ အချိန်မှာတောင် ဒီကိစ္စကို တကယ့် သဘောထား အမှန်အကန်နှင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတာပါ’

ချားလ်စ် ကယ်လီက ပြော၏။

‘ဆေးရုံက ရှုံးတာ မြတ်တာ စီအမ်ဗီနှင့် မဆိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့လည်း အခုလို ဖြစ်ရတာဟာ ဆေးရုံကို အုပ်ချုပ်တဲ့ နေရာမှာ မနိုင်မနင်း မကျွမ်း ကျင်မှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ’

‘ခင်ဗျား မှားနေပြီ ထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ အရှုံး ပေါ်နေရင် စီအမ်ဗီက စိတ်ပူ ရမှာပါ၊ တကယ်လို့ အခြေအနေ သိပ် ဆိုးရွားတဲ့ အတွက် ဆေးရုံကို ပိတ်လိုက်ရတယ် ဆိုရင် အားလုံး နစ်နာကုန်ကြမှာပေါ့ဗျာ’

‘ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံကို ပိတ်လိုက်ရရင်လည်း စီအမ်ဗီက တခြား ဆေးရုံ တစ်ရုံနှင့် ဆက်လုပ်မှာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်လို့ လိုအပ်လာမယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ လူနာတွေကို ရတ်တလန် ဆေးရုံကို ဖယ်ရီနှင့် ပို့ပေးမှာ ပေါ့ဗျာ’

ထရော့ ရင်ထဲ၌ စိုးရိမ်စိတ်ကလေး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ချားလ်စ် ကယ်လီကပင် ဆက်၍

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နှင့် တွဲပြီး အလုပ် မလုပ်ချင်ဘူးလို့တော့ မယူဆ ပါနှင့်ဗျာ၊ ပြည်သူတွေ ကျန်းမာရမည် ဆိုတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကတော့ ခင်ဗျားတို့နှင့် အတူတူပါပဲ’

‘ပြဿနာကတော့ ကျုပ်တို့ကို လက်ရှိ ပေးနေတဲ့ လစဉ်ကြေး နှုန်းက သိပ် နည်းလွန်းနေတယ်၊ အဲဒါကို ပြန်ပြီး ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းဖို့ လိုလိမ့်မယ်’ ဟု ထရော့က ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချလိုက်လေ၏။

ချားလ်စ် ကယ်လီကလည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘လစဉ်ကြေး နှုန်းထားကတော့ စာချုပ် သက်တမ်း ကုန်မှပဲ ပြန် ဆွေး နွေးနိုင်မယ်၊ ကျုပ် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ကိစ္စကတော့ အရင် စာချုပ် ချုပ်တုန်းက ပါမသွားခဲ့တဲ့ အရေးပေါ်ခန်းက လူနာတွေ အတွက် လစဉ်ကြေး နှုန်းထားကို တော့ ဆွေးနွေး ပေးနိုင်ပါတယ်’

‘အဲဒါကို ခု လောလောဆယ်မှာတော့ မလုပ်ချင်သေးဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အရှုံး ပြနေတာကို ပြန်ပြီး အဖတ် ဆယ်ရဦးမယ်’

ဤတွင် ဟယ်လင် ဘီတန်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒီ ကိစ္စ အတွက် အခု အစည်းအဝေးကို ခေါ်ခဲ့တာပါ’

ထို့နောက် ဟယ်လင် ဘီတန်က စီအမ်ဗီမှ ဆရာဝန်များအား ဆုကြေး ပေးမည့် အစီအစဉ်ကို ရှင်းလင်း တင်ပြသည်။

ချားလ်စ် ကယ်လီက ထိုကိစ္စတွင် စီအမ်ဗီဘက်မှ ကုန်ကျရန် မရှိပါက ပြဿနာ မရှိကြောင်းနှင့် ထိုကိစ္စကို ယနေ့ပင် အထက်လူကြီးများထံ တင် ပြပြီး မနက်ဖြန်တွင် အဖြေ ပေးမည်ဟု ကတိ ပေးလိုက်သည်။

ချားလ်စ် ကယ်လီ ပြန်သွားသောအခါ ဟယ်လင် ဘီတန်က ပြောလိုက် ၏။

‘ခုကိစ္စမှာ ကျွန်မ မကြိုက်တဲ့ အချက်ကတော့ ရတ်တလန် ဆေးရုံကို လူနာတွေ ပို့မယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ အဲဒါ အတွက် ကျွန်မ စိတ်ပူမိတယ်၊ အပေး အယူ လုပ်ကြတဲ့ အခါ ကျွန်မတို့ဘက်က သိပ်ကို အားနည်းသွားပြီ’

ကော့ဒ်ဝဲလ်က မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ဒေါက်တာ ပို့တလန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ’

‘ကျွန်မတို့ကတော့ စီအမ်ဗီက ဘာလုပ်မလဲ ဆိုတာကို စောင့်ကြည့် ရ မှာပဲ’

ဤတွင် မဆက်သွယ်ရန် ညွှန်ကြားထားသော အင်တာကွန်က အသံမြည် လာသဖြင့် သူတို့ အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။ ဘီတန်က နားထောင် လိုက်ပြီးနောက် စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချရင်း ပြောလိုက်၏။

‘သတင်းကတော့ သတင်းဆိုး တစ်ခုပဲ၊ တွမ် ဘာရင်ဂါ ဆုံးသွားပါပြီ တဲ့’

သုံးယောက်စလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထရေနာက စမေးလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့ ဆေးရုံရဲ့ လူနာ သေနှုန်းက ဘယ်လို အနေအထားမှာ ရှိသလဲ’ ဘီတန်က ဖြေသည်။

‘ကျွန်မတို့က အလယ် အလတ်တန်းမှာ ရှိနေပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ကျုပ် နည်းနည်းတော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီ’

‘စိတ်ညစ်စရာ စကားတွေ တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်က သတင်းကောင်း ပြောပါရစေ’

ကော့ဒ်ဝဲလ်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကပင် ဆက်လက်၍

‘စီအမ်ဗီက တက်တက်ကြွကြွ စည်းရုံး သိမ်းသွင်းနေတဲ့ ဟိုဆရာဝန် လင်မယား ဒီကို ရောက်လာကြတော့မယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ အတွက် အတွေ့ အကြုံ ရှိပြီးသား ရောဂါဗေဒ ပညာရှင် တစ်ဦးကို ရတော့မှာပေါ့ဗျာ’

‘ကြားရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ’

ကော့ဒ်ဝဲလ်က ထပ်မံ ဖြည့်စွက်လိုက်၏။

‘သူတို့က ဟောချ် ဇနီး မောင်နှံရဲ့ အိမ်အိုကြီးကိုလည်း ဝယ်လိုက်ကြ တယ်’

ထရေနာက ပြောလိုက်သည်။

‘တကယ် ပြောတာလား၊ အဲဒါကိုတော့ ကျုပ် သိပ်သဘောကျတယ်ဗျို့’

ချားလ်စ် ကယ်လီသည် ၎င်း၏ နှစ်ယောက်စီး ဖယ်ရေရီ ကားကလေးကို စက် နှိုးပြီး လီဗာကို တို့လိုက်၏။ ထိုကားကလေးသည် ကားရပ်ထားသည့် နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ထွက်သွားတော့သည်။

သူသည် ဘတ်တလက် ဆေးရုံမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆွေးနွေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စီအမ်ဗီ အမှုဆောင် အရာရှိချုပ် ဖြစ်သူ ဒန်ကင် မစ်ချယ်ထံ ဖုန်း ဆက်လိုက်သည်။ စီအမ်ဗီ ရုံးချုပ်သည် ဒန်ကင် မစ်ချယ်၏ ယာတော တစ်ခု ရှိနေသော ဗားမောင့်တွင် အဆင်ပြေစွာ ရှိနေသည်။ အမှုဆောင် အရာရှိချုပ် သည် ဝါရှင်တန်သို့ သွားရန် ပြင်ဆင်နေသော်လည်း ချားလ်စ် ကယ်လီအား ဘာလင်တန် လေဆိပ်ရှိ အဆောက်အအုံ ရှေ့တွင် တွေ့ဆုံရန် လက်ခံလိုက်သည်။

စီအမ်ဗီ၏ လီယာ ဂျက်လေယာဉ်အား ဆီဖြည့်နေစဉ် ဒန်ကင် မစ်ချယ် က ချားလ်စ် ကယ်လီအား သူ၏ ကား နောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်ထိုင်ရန် ဖိတ် ခေါ်လိုက်သည်။ ချားလ်စ်က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက် ပေးလိုက်၏။ သူသည် ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံကို ဗဟိုပြု၍ ရုံးထိုင်သော စီအမ်ဗီ၏ ဒေသ ဆိုင်ရာ မန်နေဂျာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် မစ်ချယ်က ကယ်လီ၏ ရာထူးကို သိနှင့်နေပါသည်။

ဒန်ကင် မစ်ချယ်က ပြောလိုက်၏။

‘နောက်ဆုံးကျရင် ကျုပ်တို့က အဲဒီ ဆေးရုံကို ဝယ်လိုက်ဖို့တောင် စိတ် ကူး ရှိတယ်’

‘ကျွန်တော်ကလည်း အရမ်း သဘောတူပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ကဲ မင်း ပြောချင်တဲ့ ကိစ္စတွေက ဘာတွေလဲ’

‘အချက် နှစ်ချက် တင်ပြဖို့ ရှိပါတယ်၊ ပထမ တစ်ချက်ကတော့ ကျွန် တော်တို့ရဲ့ ဆေးရုံတွေမှာ ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ဆုကြေး စနစ်နှင့် အလားတူ ဆု ကြေး စနစ် တစ်မျိုးကို သူတို့က ဆောင်ရွက်ချင်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ၊ သူတို့က ဆေးရုံ တင်တဲ့ လူနာ အရေအတွက်ကို လျှော့ချချင်ကြတယ်’

‘နောက်တစ်ချက်ကရော’

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စီအမ်ဗီ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဟာ သူ့လူနာတွေ ခွဲစိတ်မှု ခံယူပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဆင့်ပွား ရောဂါတွေ ဖြစ်လာတဲ့ အတွက် ကိုးရိုးကားရား စကားတွေကို ပြောဆိုနေတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ သူက သူ့မှာ အပြစ် မရှိဘူး။ ဆေးရုံမှာ တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်းနေပြီ ဆိုတာမျိုးတွေကို ပြောဆိုနေပါတယ်’

‘သူ့မှာ အရင်က စိတ်ရောဂါနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရာဇဝင် ရှိခဲ့ဖူးသလား’

‘ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက်တော့ မရှိပါဘူး’

‘ပထမ အချက်နှင့် ပတ်သက်ရင်တော့ သူတို့ လုပ်ချင်တဲ့ ဆုကြေး အစီအစဉ်ကို လုပ်ကြပါစေကွာ။ ခုအချိန်မှာတော့ သူတို့ရဲ့ အရုံးအမြတ် ရှင်းတမ်းက သိပ် အရေး မပါလှပါဘူး’

‘ဆရာဝန်နှင့် ပတ်သက်ရင်ကောဗျာ’

မစ်ချယ်က ပြောလိုက်၏။

‘မင်းက တစ်ခုခု လုပ်ရတော့မှာ သေချာတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီလို အပြုအမူ မျိုးကို ဆက်ပြီး လက်ခံထားလို့ မဖြစ်ဘူးကွ’

‘အကြံပြုချက်ကလေးများ ရှိပါသလား ခင်ဗျား’

‘မင်း လုပ်သင့်တယ် ထင်တာကို လုပ်ပါကွာ။ အသေးစိတ်ကိုတော့ မင်းကိုပဲ လွှဲလိုက်ပါ့မယ်။ ငါတို့လို အလွန် ကြီးမားတဲ့ အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခုကို အုပ်ချုပ်တဲ့ စွမ်းရည်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်မှာ တာဝန်ကို လွှဲပြောင်း ခွဲဝေပေးရမယ် ဆိုတာကို သိဖို့ ဆိုတာလည်း ပါတယ်။ အခု ဒီအချိန်ဟာ အဲဒီလို အချိန်မျိုးပဲ’

‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ် မစ္စတာ မစ်ချယ်’

ချားလ်စ် ကယ်လီ ကျေနပ်သွားသည်။ သူ့ကို မစ္စတာ မစ်ချယ်က ယုံကြည်သဖြင့် ပုံအပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိသာ ထင်ရှားပါသည်။

ပီတိ ဖြစ်သွားသော ကယ်လီသည် မစ်ချယ်၏ ကားကြီးထဲမှ ပြန်ထွက်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ ဖယ်ရေရီ ကားကလေးပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်၏။ သူလေဆိပ် ဝင်းထဲမှ မောင်းထွက်လာစဉ် ၎င်း၏ ကားကြီးဆီမှ စီအမ်ဗီပိုင် လီယာ ဂျက်လေယာဉ်ဆီသို့ လျှောက်သွားနေသော ဒန်ကင် မစ်ချယ်ကို ရိပ်ခနဲ တွေ့မြင် လိုက်ရသည်။

ချားလ်စ် ကယ်လီက သူ့ကိုယ်သူ အဓိဋ္ဌာန် ပြုလိုက်လေ၏။

‘တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီ လေယာဉ်ကို စီးတဲ့ လူဟာ ငါပဲ ဖြစ်ရမယ်’

[၈]

ဇွန်လ ၃၀ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့။

ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာတို့သည် မိမိတို့၏ ဒီပလိုမာများကို လက်ခံ ရရှိပြီး သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညနေပိုင်းတွင် မိမိတို့ ဌာန အသီးသီး၌ ကျင်းပတော့မည့် ဧည့်ခံပွဲများသို့ မတက်ကြတော့ဘဲ ၎င်းတို့၏ နေအိမ် တိုက်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

သူတို့သည် ၎င်းထားသော ကုန်တင်ကားကြီးပေါ်သို့ ပစ္စည်းများကို တင်လိုက်ကြပြီး ကားနှစ်စီးနှင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ နယူး ဟမ်ရှိုင်းယား နယ်စပ်သို့ မရောက်မီကလေးတွင် ခေတ္တ ရပ်တန့်ပြီး နေ့လယ်စာ စားခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် မြောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်လာကြရာ ရာသီဥတုက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုကောင်းမွန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သော အခါ ၎င်းတို့ထံ စာတိုက်မှ ကြိုတင် ပေးပို့လိုက်သော သော့နှင့် တံခါးကို ဖွင့်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ပရိဘောဂများ မရှိတော့ဘဲ ရှင်းလင်းနေသော အတွင်းပိုင်းသည် ယခင် မြင်ကွင်းနှင့် မတူဘဲ ကွဲလွဲနေသည်။

ဝီလ်ဆန် ဇနီး မောင်နှံသည် အခန်းငယ်ကလေးကို ကျော်ဖြတ်၍ ဗဟိုခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ကြီးမားလှသော လှေကားကြီး၏ ရှေ့ဘက်တွင် မျက်နှာကြက်မှ ခမ်းနားသော မီးပန်းဆိုင်းကြီး တစ်ခုက ချိတ်ဆွဲလျက်သား ရှိနေသည်။ ထိုခန်းမကြီး၏ ဘယ်ဘက်တွင် စာဖတ်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းတို့ ရှိနေကြပြီး ညာဘက်တွင် ကြီးမား ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းကြီး ရှိနေသည်။ အလယ် စင်္ကြံလမ်းမှ တစ်ဆင့် ကျယ်ဝန်းသော ကျေးလက်ဒေသ မီးဖိုချောင်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ပြန်သည်။ ထိုမီးဖိုချောင်က အိမ်၏ နောက်ဘက်တွင် အပြည့်နေရာ ယူထားသည်။

မီးဖိုချောင်၏ နောက်ဘက်တွင် စပါးကျီနှင့် ဆက်ထားသော နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံ တစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုအဆောက်အအုံထဲတွင် ရွံ့သန့်စင်ခန်း၊ စတိုခန်း၊ သုံးလေးခန်းနှင့် တိုက်အိမ်၏ ဒုတိယ အဆင့်သို့ တက်နိုင်သော လှေကား တစ်စင်း ရှိနေသည်။

သူတို့သည် အိမ်ရှေ့ ဗဟိုခန်းမထဲရှိ လှေကားကြီးဆီသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့က ဒုတိယထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအထပ်တွင် ရေချိုးခန်းနှင့် ဆက်ထားသော အိပ်ခန်း နှစ်ခန်း ရှိနေသည်။ အိမ်၏ နောက်ဘက် မီးဖိုခန်း၏ အပေါ်ဘက် တည့်တည့်တွင် ပင်မ အိပ်ခန်းမကြီး ရှိနေသည်။

ပင်မ အိပ်ခန်းမကြီး နံဘေးရှိ စင်္ကြံလမ်းမှ တံခါးပေါက်ကို ဖွင့်၍ သူတို့သည် တတိယထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအထပ်တွင် အပူဓာတ် မရသော အခန်း လေးခန်း ရှိနေပြန်သည်။ ဒေးဗစ်က နောက်ပြောင်၍ ပြောဆိုလိုက်၏။

‘ပစ္စည်း သိုလှောင်ဖို့ အခန်းတွေကတော့ အများကြီးပဲဟေ့’

‘သမီးရဲ့ အိပ်ခန်း အဖြစ် ဘယ်အခန်းကို ရမလဲ’

အင်ဂျယ်လာက ပြောလိုက်သည်။

‘သမီး ကြိုက်တဲ့ အခန်းကို ယူပါ’

‘ဖားကန်ကို လှမ်းမြင်ရတဲ့ အခန်းကို ယူမယ်’

သူတို့သည် ပစ္စည်းများကို ကားပေါ်မှ ချ၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ ဒေးဗစ်နှင့် နစ်ကီတို့က ခွေးကလေး ရပ်စတီကို သွားခေါ်နေကြစဉ် အင်ဂျယ်လာက ညနေစာ အတွက် စီစဉ် ချက်ပြုတ်ရန် နေရစ်ခဲ့သည်။

နစ်ကီသည် ချစ်စရာ ကောင်းသော ခွေးငယ်ကလေးကို ပွေ့ပိုက်ရင်း ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုခွေးကလေး၏ ခြေထောက်များသည် နစ်ကီ၏ လက်သီးဆုပ်လောက်ပင် ရှိနေကြလေပြီ။

ညပိုင်းတွင် မောပန်းလာကြသော နစ်ကီနှင့် ရပ်စတီတို့ စောစောစီးစီး အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာတို့ကမူ ထမင်းစား စားပွဲ၏ တစ်ဖက် တစ်ချက်စီတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ရင်း ညစာကို ကြည်ကြည်နူးနူး စားသောက် ခဲ့ကြလေသည်။

မနက် မိုးလင်းချိန်တွင်မူ အားလုံး အလုပ် ရှုပ်ကြတော့သည်။ ပစ္စည်းများကို ရှာမရသောကြောင့် အင်ဂျယ်လာ စိတ်တိုရလေပြီ။

ဤတွင် ဒေးဗစ်က ဒေါ်ရသီ ဝေးမောက်၏ အစ်မ ဖြစ်သူ အဲလစ် ဒိုဟာ တီကို သွားရောက် ခေါ်ငင်ရတော့သည်။ အင်ဂျယ်လာက ဇူလိုင်လ ၁ ရက် နေ့၌ အလုပ် ဝင်မည်ဟု ပြောခဲ့မိသည်ကို နောင်တ ရမိလေ၏။

အဲလစ် ဒိုဟာတီကမူ သိကြား မသလိုပင် အကူအညီ ရသူ ဖြစ်သည်။ နွေးထွေးပြီး ကရုဏာ တရား ပြည့်ဝပုံ ရသော မျက်နှာ၊ တောက်ပသော မျက်လုံး၊ ဖွေးဖွေး ဖြူနေသော ဆံပင်တို့ကြောင့် အဘွား တစ်ယောက်နှင့် တူလှသည်။ အသက် ခုနစ်ဆယ့် ကိုးနှစ် ရှိနေသည့် တိုင်အောင် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဖျတ်လတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

အင်ဂျယ်လာ ပထမဦးဆုံး ဆောင်ရွက်ရသော အလုပ်မှာ နစ်ကီ၏ အသက်ရှု ကုထုံးအား မည်သို့ မည်ပုံ ဆောင်ရွက် ပေးရကြောင်း သင်ကြား ပြသပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံသို့ သွားကြသော အခါတွင်မူ အင်ဂျယ်လာက ဖော်လံမို ကားကို မောင်းနှင်သည်။ ဒေးဗစ်ကမူ ဘိုင်စကယ်နှင့် ရုံး သွားမည်ဟု ဆိုသည်။

အင်ဂျယ်လာသည် ပထမဦးဆုံး မိုက်ကယ် ကော့ဒ်ဝဲလ်၏ ရုံးခန်းသို့ သွားရောက်၍ သတင်း ပို့သည်။ ကော့ဒ်ဝဲလ်က အင်ဂျယ်လာအား ချက်ချင်းပင် ဆေးရုံ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သူ ဟယ်လင် ဘီတန်ထံ လိုက်ပို့ပြန်၏။

ဟယ်လင် ဘီတန်သည် ဒေါက်တာ ဒဲလ်ဘတ် ကန်တာနှင့် ဆွေးနွေးနေသော်လည်း အင်ဂျယ်လာအား ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်၍ ချက်ချင်းပင် လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။ ဒေါက်တာ ကန်တာက အင်ဂျယ်လာအား အရှက် အကြောက် ကင်းမဲ့စွာ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်နေသည်။

‘မင်းက ကိုယ်တို့ရဲ့ ဘတ်တလက် ဆေးရုံ မိသားစုနှင့် လာရောက် ပူးပေါင်းတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်’

ဘီတန်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အင်ဂျယ်လာအား ရုံးခန်း တံခါးပေါက်ဝသို့ ပြန်လိုက်ပို့သည်။

ထို့နောက် ကော့ဒ်ဝဲလ်က အင်ဂျယ်လာအား ဓာတ်ခွဲခန်းဆီသို့ လိုက်ပို့ပြန်သည်။ ဒေါက်တာ ဝက်ဒလီသည် အင်ဂျယ်လာကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းပမာ ဖက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘မင်း အဖွဲ့ထဲ ရောက်လာတာကို ကြိုဆိုပါတယ်ကွာ၊ ကျုပ်က ဒီအချိန်ကို အပတ်ပေါင်း များစွာ စောင့်နေခဲ့ရတာကွ’

ကော့ဒ်ဝဲလ်က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတော့သည်။

‘ကဲ မင်းကို ပထမဦးဆုံး မင်း ရုံးခန်းကို ပြရဦးမယ်’

သူက သူ့ ရုံးခန်းမှ တံခါး တစ်ချပ်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့ ရုံးခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေသော တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။ ထိုအခန်း ထဲတွင် နံရံမှ စ၍ ပစ္စည်း အားလုံးကို အဖြူရောင် သုတ်ထားသည်။

ဝက်ဒလီက ‘ကြိုက်ရဲ့လား’ ဟု မေးလိုက်၏။

‘သိပ်ကောင်းပါတယ်ရှင်’

ဝက်ဒလီက အခန်း နှစ်ခန်းကို ဆက်ထားသော တံခါးရွက်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်ပြန်၏။

‘အဲဒီ တံခါးကလည်း အမြဲတမ်း ပွင့်နေလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပါတယ်ရှင်’

‘ကဲ ဓာတ်ခွဲခန်းကို လျှောက်ကြည့်ကြရအောင်’

နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ် အတွင်း အင်ဂျယ်လာသည် သူ့ မမှတ်မိနိုင်အောင် များပြားသော လူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ အဏုဇီဝဗေဒ ဌာနခွဲ နံဘေး ရှိ ပြတင်းပေါက် မရှိသော ရုံးခန်းထဲမှ ဒေါက်တာ ပေါလ် ဒါနဲလ်နှင့်လည်း တွေ့ဆုံရသည်။ သူသည် အင်ဂျယ်လာနှင့် တွဲရမည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်သည်။

လှည့်လည် ကြည့်ရှုမှု ပြီးစီးသွားသော အခါ ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာကြပြီး အင်ဂျယ်လာ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန် ဝတ္တရားများကို ဝက်ဒလီက ရှင်းပြ လိုက်သည်။

‘ကျုပ်က မင်းကို ဒီနိုင်ငံမှာ အတော်ဆုံး ရောဂါဗေဒ ပညာရှင် ဖြစ်လာ အောင် လုပ်ပေးမယ်’ ဟု ဝက်ဒလီက ဆရာ တစ်ယောက်၏ စိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝနှင့် ပြောချလိုက်သည်။

ဒေးဗစ် ဝီလ်ဆန်သည် သုံးမိုင်ခွဲ ခရီးကို စက်ဘီး စီး၍ လာခဲ့ရသည့် အတွက် အထူး ကျေနပ်နေသည်။

ဆေးရုံသို့ ရောက်သည့် အခါ သူသည် သိပ်စောလွန်းနေကြောင်း သိလိုက် ရလေ၏။ ချားလ်စ် ကယ်လီသည် ကိုးနာရီ ထိုးခါနီးကျမှ ရောက်ရှိလာသည်။

သူ့ကို မြင်သောအခါ ချားလ်စ် ကယ်လီ အံ့ဩသွားသည်။

‘ကိုယ့်လူက တကယ် စိတ်အား ထက်သန်တာကိုး၊ ကဲ ဝင်ခဲ့လေဗျာ’

ဒေးဗစ် ဝီလ်ဆန်သည် ပုံစံ အချို့တွင် ရေးသား ဖြည့်စွက် ပေးလိုက်ရ

သည်။ ချားလ်စ် ကယ်လီကလည်း သူ လိုက်နာရမည့် အခြေခံ စည်းကမ်းများကို ရှင်းပြသည်။ ထိုကိစ္စများ ပြီးစီးသွားသော အခါ ဒေးဗစ်၏ ရုံးခန်းသစ်သို့ ချားလ်စ် ကယ်လီပါ ဒေးဗစ်နှင့် အတူ လိုက်ပါလာသည်။

ဒေးဗစ်က သူ့နာမည် ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို အရသာခံ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူ့နာမည် အပေါ်ဘက်မှ ဒေါက်တာ ကီဗင် ယန်ဆင် ဆိုသော နာမည်ကို သူ ကြည့်ရင်း အံ့ဩနေမိသည်။

‘ဒါ အရင် ရုံးခန်းပဲလား’

လူနာစောင့်သော အခန်းထဲ၌ လူနာ ခြောက်ယောက် ထိုင်နေသည်။

သူက ချားလ်စ် ကယ်လီအား ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်၏။

‘အဲဒီ အခန်းပါပဲ’

ချားလ်စ် ကယ်လီက မှန်တံခါးကို လက်နှင့် ခေါက်လိုက်ပြီး ပွင့်လာသော အခါ ဒေးဗစ်နှင့် ယန်ဆင် ပူးတွဲ၍ သုံးစွဲရမည့် ဧည့်ကြို သူနာပြု ဆရာမနှင့် မိတ်ဆက် ပေးလိုက်သည်။

ကယ်လီက ဧည့်ကြို သူနာပြု ဆရာမ အင်နီ ဝစ်တင်တန်အား ဒေါက်တာ ယန်ဆင်ကို ဒေါက်တာ ဝီလ်ဆန်နှင့် ထွက်တွေ့ဖို့ ပြောခိုင်းလိုက်သည်။

‘ကဲ ခင်ဗျားရဲ့ သီးသန့် ရုံးခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်ဦးလေဗျာ’

ဒေးဗစ် ဦးနှောက် ခြောက်နေသည်။ သူသည် ယခင်က ဒေါက်တာ ပို့တလန် ထိုင်ခဲ့သော ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ နံရံများကို မီးခိုးနုရောင်နှင့် ဆေး ပြန်သုတ်ထားပြီး အစိမ်းနှင့် မီးခိုးနုရောင် ကော်ဇော အသစ်ကို ခင်းထားသည်။ ချားလ်စ် ကယ်လီက ပြုံး၍ မေးလိုက်၏။

‘ကဲ ဘယ်နှယ်လဲ’

‘ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဒေါက်တာ ပို့တလန်က ဘယ်ကို သွားလို့လဲ’

ချားလ်စ် ကယ်လီက ပြန်မဖြေနိုင်ခင် ဒေါက်တာ ယန်ဆင်က လက် နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းထားပြီး ဒေးဗစ်ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်ရှိလာလေ၏။

‘ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘတ်စကက်ဘောနှင့် တင်းနစ် ဘယ်ဟာကို ကစားပါသလဲ’

‘နှစ်မျိုးစလုံး နည်းနည်းစီပါပဲ၊ ဒါနှင့် ခင်ဗျားက အရိုးကု ဆရာဝန်လား’

‘မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က မျက်စိကု ဆရာဝန်ပါ’

ဒေးဗစ်က မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ဒေါက်တာ ပို့တလန်က ဘယ်မှာလဲဗျ’
ကီဗင်က ကယ်လီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား သူ့ကို ခုထက်ထိ မပြောရသေးဘူးလား’

‘မပြောဖြစ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ဒေါက်တာ ပို့တလန်က ကျုပ်တို့နှင့် အတူတူ
မနေတော့ဘူး’

‘သူ ဒီအုပ်စုထဲက ထွက်သွားလို့လား’

ချားလ်စ် ကယ်လီက ဖြေလိုက်၏။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ မေလက ဒေါက်တာ ပို့တလန် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွား
တယ်’

ကီဗင်က ဖြည့်စွက်လိုက်သည်။

‘ဟောဒီ အခန်းထဲက ဟောဒီ စားပွဲမှာပဲပေါ့ဗျာ’

ကီဗင်က သူ့နဖူးကို သေနတ်ပြောင်းနှင့် ထောက်သကဲ့သို့ လက်ညှိုးနှင့်
ထောက်ပြလိုက်သလို ပါးစပ်ကလည်း ဒိုင်းခနဲ အော်လိုက်၏။

‘သူ့နဖူးကို သူ ပြန်ပစ်လိုက်တဲ့ အတွက် ကျည်ဆန်က နောက်ဘက်က
ဖောက်ထွက်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် နံရံကို ဆေး ပြန်သုတ်ထားရသလို ကော်
ဇောကိုပါ အသစ် လဲလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ’

ဒေးဗစ် အာခြောက်သွားသည်။

‘စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ၊ သူက အိမ်ထောင်နှင့်လား’

ဒေါက်တာ ယန်ဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဇနီးနှင့် သားငယ် နှစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်’

‘အရင် တစ်ခေါက် ကျုပ် သူနှင့် တွေ့ရတုန်းက သူ နေကောင်းပုံ မရဘူး၊
သူ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့လား’

‘သူ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းနေတာပါ၊ ကဲပါဗျာ ခင်ဗျား စကားကို ယုံကြည်
လို့ ကျုပ်တို့က လူနာတွေကိုတောင် ချိန်းထားသေးတယ်၊ ခင်ဗျား ကြည့်ပေး
နိုင်ရဲ့လား’

‘သိပ်ရတာပေါ့ဗျာ’

ကီဗင်က နှုတ်ဆက်ပြီး လူနာ စစ်ဆေးသော အခန်း တစ်ခန်းထဲသို့ ပြန်
ဝင်သွားသည်။

ကယ်လီက ဒေးဗစ်အား သူနှင့် တွဲ၍ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရမည့် သူနာပြု
ဆရာမ ဆူဆန် ဘီယတ်ဘီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြန်၏။

ဆူဆန်သည် အသက် နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်ခန့်သာ ရှိသေးပြီး ရွှင်ရွှင်ပျပျနှင့် တက်တက်ကြွကြွ ရှိသော ဥပဓိရုပ် ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

ဆူဆန်က ဒေးဗစ်အား လူနာမှတ်တမ်း စာရွက်များကို ပေးလိုက်သည်။

‘ဒေါက်တာရဲ့ ပထမဦးဆုံး လူနာက လူနာ စစ်ဆေးခန်းထဲမှာ အဆင် သင့် ရှိနေပါပြီ၊ ဆရာက ခလုတ် တစ်ချက် နှိပ်ရင် ကျွန်မက နောက်လူနာ ကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပေးထားပါ့မယ်’

ချားလ်စ် ကယ်လီက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ဒေးဗစ်က လူနာ မှတ်တမ်းကို ဖတ်လိုက်၏။ လူနာ၏ နာမည်က မာဂျေရီ ကလီဘာ (အသက် သုံးဆယ့် ကိုးနှစ်) ဖြစ်သည်။ သူက ဆေးစစ်ချက် မှတ်တမ်းကို ဖတ်လိုက် ပြန်၏။ ခွဲစိတ် ကုသခြင်း အပြင် ဓာတု ကုထုံး၊ ဓာတ်ရောင်ခြည် ကုထုံးတို့နှင့် ကုသပေးမှုကို ခံယူနေရသော ရင်သား ကင်ဆာ ရောဂါရှင် ဖြစ်သည်။ ထို ရောဂါကို အသက် သုံးဆယ့် ငါးနှစ် လွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ကမှ ဖော်ထုတ်နိုင် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေးဗစ်က မာဂျေရီကဲ့သို့ ရင်သားမှ တစ်ဆင့် အခြား နေရာများသို့ ပျံ့နှံ့နေပြီ ဖြစ်သော ကင်ဆာ ရောဂါရှင်နှင့် ပထမဦးဆုံး စတွေ့ လိုက်ရသောကြောင့် အနည်းငယ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားသည်။

တွေ့တွေ့ချင်းပင် မာဂျေရီက ရင်ဖွင့်တော့သည်။

‘ရှင် မရောက်ခင်တုန်းက ကျွန်မက ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ခွင့်ရအောင် ရက် သတ္တပတ် လေးပတ် စောင့်ရပါတယ်၊ အဲဒါကလည်း ကျောင်းရဲ့ ကျန်းမာရေး စီမံချက်ကို စီအမ်ဗီနှင့် ပြောင်းလဲ ဆက်ဆံလိုက်တဲ့အခါကျမှ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့ ရတာပါ၊ ပြီးတော့လည်း တစ်ခါ သွားတွေ့တိုင်း ဆရာဝန် အသစ်နှင့်ချည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ အခုတော့ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ ဆရာဝန် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောပါ တယ်၊ စိတ် ချမ်းသာစရာပါပဲရှင်’

‘ကျွန်တော်ကလည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ’

‘ရက်သတ္တ လေးပတ်တောင် စောင့်ရတာ ရင်ထိတ်စရာကြီးပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆောင်းဥတုတုန်းက ကျွန်မ အအေး မိခဲ့သေးတယ်၊ အခြေအနေ ဆိုးလွန်းလို့ အဆုတ်ရောင် ရောဂါလို့တောင် ထင်ခဲ့မိတာ၊ ကံကောင်းချင်တော့ ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ခွင့်ရချိန်မှာ အဲဒီ ရောဂါရဲ့ အဆိုးဆုံး အပိုင်းကို ကျော်လွန်ခဲ့ပါပြီ’

‘ခင်ဗျားက အရေးပေါ် လူနာ အခန်းကို သွားပြသင့်တာပေါ့’

‘သွားချင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ကို သွားခွင့် မပြုပါဘူး၊ အဲဒီ မတိုင်မီ ဆောင်းဥတုတုန်းက အရေးပေါ်ကို တစ်ခါ သွားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

ရောဂါက အအေးမိတာ ဖြစ်နေလို့ စီအမ်ဗီက ဆေးကုသတဲ့ စရိတ်ကို ထုတ်
မပေးဘူးလို့ ငြင်းပါတယ်။ ကျွန်မကို အသက် စိုးရိမ်လောက်တဲ့ ရောဂါမျိုး
ဖြစ်မှ ဒီအခန်းကို လာပြရမယ်တဲ့။ ကျွန်မ အနေနှင့် စီအမ်ဗီရဲ့ ဆရာဝန် တစ်
ယောက်က မထောက်ခံရင် အရေးပေါ် လူနာခန်းကို သွားခွင့် မရှိပါဘူး’

‘မဟုတ်တာပဲဗျာ၊ အသက်ကို စိုးရိမ်ရတဲ့ ရောဂါ ဟုတ် မဟုတ် ဘယ်
သူက ကြိုပြီး သိနိုင်မှာလဲ၊ ကဲပါလေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကင်ဆာ ရောဂါကို ဘယ်သူက
အစဉ်တစိုက် ကုသပေးမှာလဲ’

‘ရှင်ပဲပေါ့’

‘စီအမ်ဗီမှာ ကင်ဆာ ရောဂါ ကုတဲ့ ဆရာဝန် မရှိဘူးလား’

‘စီအမ်ဗီမှာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မက ရှင်နှင့် အမြဲတမ်း လာတွေ့ရမှာ ဖြစ်
ပါတယ်။ တကယ်လို့ ရှင်က လိုအပ်တယ်လို့ ယူဆတဲ့ အခါကျမှ ကင်ဆာ
ရောဂါကု ဆရာဝန် ဒေါက်တာ မိုင်းစလစ်ချ်နှင့် တွေ့ရမှာပါ။ သူက စီအမ်ဗီရဲ့
ဆရာဝန် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် မညွှန်ကြားရင် ကျွန်မ သူနှင့် တွေ့ခွင့် မရှိပါဘူး’

ဒေးဗစ်က မာဂျော်ရီကို စစ်ဆေးရင်း မည်သည့် အလုပ်ကို လုပ်သလဲ
ဟု မေးမြန်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်မက သုံးတန်းမှာ စာပြတဲ့ ကျောင်းဆရာမပါ’

‘ကျွန်တော့် သမီးက ဆောင်းဦးရာသီကျရင် သုံးတန်းကို စတက်ရမှာပါ’

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မ အတန်းမှာ လာတက်ရမှာပေါ့’

‘ခင်ဗျားမှာ အိမ်ထောင် ရှိသလား’

‘ရှိပါတယ်ရှင်၊ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ လွှဲကြံက ကွန်ပျူတာ ဆော့ဖ်ဝဲ ကုမ္ပဏီ
က ပရိုဂရမ် ရေးသူပါ။ ကလေးလည်း နှစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သားက အထက်
တန်းကျောင်းမှာပါ။ သမီးကတော့ ခြောက်တန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်’

နောက် နာရီဝက် ကြာသော အခါ မာဂျော်ရီ၏ ရင်ဘတ် အောင့်မှုသည်
ကင်ဆာနှင့်ရော နှလုံးနှင့်ပါ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း ဒေးဗစ်က ပြောနိုင်
ခဲ့သည်။

ဒုတိယ လူနာမှာ အသက် လေးဆယ့် ရှစ်နှစ် အရွယ် ဂျွန် တာလော
ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ရောဂါမှာ သွေးကင်ဆာ ရောဂါ ဖြစ်ပြီး ဓာတု
ကုထုံးနှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆေးကုသမှုကို ခံယူနေရသူ ဖြစ်သည်။

ဒေးဗစ်က ဂျွန် တာလော၏ အိပ်မပျော်သော ရောဂါ အတွက် အိပ်ဆေး
အနည်းငယ် ပေး၍ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ဒေးဗစ်က ဆူဆန်ကို လိုက်ရှာပြီး ကင်ဆာ ရောဂါ ဖြစ်နေသော လူနာ ဦးရေကို မေးမြန်းလိုက်သည်။ ဆူဆန်က သိပ်မရှိလှပါဟု ဖြေသည်။ နောက် လူနာ တစ်ယောက်၏ ရောဂါမှာ ဆီးချို ရောဂါ ဖြစ်သောကြောင့် ဆူဆန်၏ ပြောစကား မှန်ကန်ပါသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ဒေးဗစ် အဖို့ နံနက်ခင်းသည် ပျော်ရွှင်စွာနှင့် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွား သည်။

နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာတို့ စေတနာ့ ဝန်ထမ်း ပုဂ္ဂိုလ်များက ဖွင့်လှစ် ရောင်းချသော စားသောက်ဆိုင်တွင် ဆုံမိကြသည်။ သူတို့က အသားညှပ် ပေါင်မုန့်ကို စားရင်း နံနက်ခင်းမှ အတွေ့အကြုံများကို နှိုးနှော ဖလှယ်ကြသည်။

အင်ဂျယ်လာက ဒေါက်တာ ဝက်ဒလီသည် အလွန် ကူညီတတ်သူ ဖြစ် ကြောင်း၊ သင်ကြားပေးရမှုကိုလည်း အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားကြောင်း ပြောပြ သည်။

ဒေးဗစ်က မာဂျော်ရီ ကလီဘာ၏ ရောဂါကို အင်ဂျယ်လာအား ပြောပြ လိုက်သည်။

‘ကိုယ်ကတော့ လောလောဆယ် ကိုယ့်ဆီမှာ ကင်ဆာ ရောဂါ ဝေဒနာ ရှင်တွေ သိပ်များနေပုံ ရတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ’

‘အဲဒါက ရှင်ကြိုက်တဲ့ ဘာသာရပ် မဟုတ်မှန်း ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်တော့ မကျနှင့်ပေါ့ရှင်’

‘စိတ်ဓာတ် ကျတယ် ဆိုတာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောရဦးမယ်၊ ဒေါက်တာ ပို့တလန်က ကိုယ် အခု ထိုင်တဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်နှင့် ပစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားခဲ့တာတဲ့’

‘သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာရှင်၊ သူ့မှာ မိသားစု ရှိသလား’

‘ဇနီးနှင့် သား နှစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်’

အင်ဂျယ်လာက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေ ကြောင်း ကြံစည်ကြသော ဆရာဝန်များ အကြောင်း သူ သိပါသည်။

ဒေးဗစ်က ပြောလိုက်၏။

‘ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောရမယ့် နောက်ကိစ္စ တစ်ရပ်ကတော့ လူနာတွေကို နည်းနည်းပဲ ဆေးရုံ တင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆုကြေး ပေးမယ့် အစီအစဉ် ရှိတယ် လို့ ချားလ်စ် ကယ်လီက ပြောပြတယ်’

‘အဲဒီလို မက်လုံး ပေးတဲ့ အစီအစဉ်မျိုးကို ကျွန်မ ကြားဖူးပါတယ်၊ အကုန်အကျ သက်သာအောင် လုပ်ကြတဲ့ ထွင်လုံး သက်သက်ပါရှင်’

ဒေးဗစ်က မယုံကြည်နိုင်ဟန်နှင့် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

‘ကြီးကြပ်မှုနှင့် လူမမာကို ပြုစု စောင့်ရှောက်တယ်၊ ကြီးကြပ်မှုနှင့် ပြိုင်ဆိုင်ကြတယ် ဆိုတာတွေဟာ အလွန် စိတ်ကုန်စရာ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေ ပါပဲ၊ ကိုယ့် တစ်ဦးတည်း အမြင်ကတော့ စော်ကားတာပဲလို့ ထင်တယ်’

‘ကဲပါလေ ကျွန်မဘက်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောရမယ့် စကားကတော့ ဒေါက်တာ ဝက်ဒလီက ဒီကနေ့ည သူ့အိမ်မှာ ညစာ လာစားဖို့ ကျွန်မတို့ကို ဖိတ်ထားတယ်၊ ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို ခွင့်တောင်း ရဦးမယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ ရှင် ဘယ်လို ထင်သလဲ’

‘မင်းက သွားချင်လို့လား’

‘အိမ်မှာတော့ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက အလွန် ရက်ရက်ရောရော ရှိတဲ့ အတွက် သွားသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

‘နစ်ကိုကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

‘အဲဒါ အတွက်လည်း သတင်းကောင်း ရထားတယ်၊ ဘာတန် ရှားဝုဒ်ရဲ့ သမီး ကာရင် ရှားဝုဒ်က ကလေးထိန်း အလုပ် တော်တော်များများကို လုပ်ကိုင်ဖူးတယ်တဲ့၊ ကျွန်မတို့ အိမ်နှင့်လည်း အနီးဆုံးပဲ၊ ကျွန်မက လှမ်း ဆက်သွယ်လိုက်တော့ သူက လုပ်ပေးဖို့ လိုလိုလားလား ရှိနေပါတယ်’

‘နစ်ကို သဘောထားကရော’

‘ကျွန်မ မေးပြီးပါပြီ၊ နစ်ကိုက ကာရင် ရှားဝုဒ်နှင့် တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့၊ ကာရင်က ကျောင်းဘင်ခရာ အဖွဲ့က အက အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်လေ’

‘ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့ကွာ’

ည ခုနစ်နာရီ မထိုးခင် ကာရင် ရှားဝုဒ် ရောက်လာသည်။ ဒေးဗစ်က ကားမောင်းနေစဉ် အင်ဂျယ်လာက အလှပြုပြင်မှု လက်စ သတ်လိုက်၏။

ဝက်ဒလီ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးက ထိုအိမ်ကို အထင်ကြီးသွားကြသည်။ ထိုအိမ်သည် ဒေးဗစ်တို့၏ အိမ်လောက် မကြီးသော်လည်း အခြေအနေ ပိုကောင်းသည်။ ပို၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသည်။ အိမ်အတွင်းပိုင်းမှာ ပို၍ပင် အထင်ကြီးစရာ ကောင်းနေသည်။

ဂါးထရဒ် ဝက်ဒလီနှင့် သူ့ခင်ပွန်းတို့သည် အလွန် ကွဲပြား ခြားနားကြ သူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် သမီး ကင်ဆင်ဒရာသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိသော သူ့ဖခင်နှင့် ပို၍ တူပုံ ရသည်။ ထိုထမင်းစားခိုင်း တွင် ဒေါက်တာ ဝက်ဒလီကသာ တစ်ချိန်လုံး လွမ်းမိုးထားခဲ့သည်။ အပြန် ခရီးတွင် ဒေးဗစ်က ပြောလိုက်၏။

‘တစ်ခု သေချာတာကတော့ ဒေါက်တာ ဝက်ဒလီက မင်းကို သိပ်ကျ နေပြီ၊ အေးလေ ကိုယ်ကတော့ သူ့ကို အပြစ် မတင်ပါဘူး’

နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော အခါ ဒေးဗစ်က ကာရင့်ကို သူ့အိမ်သို့ ပြန် ပို့ပေးလိုက်သည်။ ဒေးဗစ် ပြန်လာသော အခါ အင်ဂျယ်လာသည် သူတို့ ဟန်း နီးမွန်း ထွက်စဉ်က ဝတ်ခဲ့သော ညဝတ်အင်္ကျီ ပါးပါးကလေးကို ဝတ်၍ ကြိုဆို နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေ၏။

‘အခု ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန် မရှိတဲ့ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ ဒီအင်္ကျီနှင့် ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းတယ်လို့ ရှင် မထင်ဘူးလား’

ဒေးဗစ်က အင်ဂျယ်လာကို ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

‘ကျွန်မက နောက်ထပ် ကလေး တစ်ယောက်လောက် ယူရရင် ကောင်း မလားလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်’

‘တကယ် ပြောတာလား’

‘အခုလို အိမ်ကြီးကြီးနှင့် ဆိုတော့ ကလေးတွေ တစ်ပြိုင်ကြီး မွေးလို့ ရ တာပေါ့ရှင်’

‘ကိုယ်တို့ မွေးလာမယ့် ကလေးမှာ စစ်စတစ် ဖိုင်ဘရီးဆစ် ရောဂါ ပါမယ် မပါဘူး ဆိုတာ သိချင်တယ်၊ အေးလေ ရေမြွှာရည်ကို ထုတ်ယူပြီး စစ်ဆေးရင်လည်း သိနိုင်တာပေါ့လေ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ စစ်စတစ် ဖိုင်ဘရီးဆစ် ရောဂါ ပါလာတယ်လို့ သိရတယ် ဆိုရင်ကော’

‘အေးကွာ၊ ကိုယ်လည်း မသိတော့ဘူး၊ ကြောက်ဖို့တော့ ကောင်းတယ်၊ ဘာကို လုပ်သင့်သလဲ ဆိုတာကို သိဖို့ ခက်တယ်ကွ’

အင်ဂျယ်လာက ပြောလိုက်၏။

‘ကဲ ဒါဖြင့်ရင်လည်း (လေရူးသုန်သုန်ထဲမှာ) စကားလက် အိုဟာရာ ပြောခဲ့သလို အဲဒီကိစ္စကို နက်ဖြန်ခါကျမှပဲ စဉ်းစားကြတာပေါ့ရှင်’

[ဇ]

ဗားမောင့်မှ နွေရာသီ ကာလ။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာပြီး နွေရာသီသို့ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ လုပ်ငန်းခွင်များတွင် ကိုယ်စီကိုယ်ငအသားကျစ ပြုလာသည်။

ရပ်စတီသည် အားလုံး၏ အချစ်တော် ခွေးကလေး ဖြစ်လာသလို နစ်ကီကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်ပြေစ ပြုလာသည်။ နစ်ကီ၏ အသက်ရှူမှုမှာ ပုံမှန် အတိုင်း ဖြစ်နေသလို အဆုတ်ကလည်း သန့်ရှင်းနေသည်။

နစ်ကီတွင် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများ ရလာသည်။ သူနှင့် အရင်းနှီးဆုံးမှာ ကယ်ရီလင်း ဟမ်းစ်ဖို့ဒ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကယ်ရီလင်းသည် နစ်ကီထက် တစ်နှစ် ကြီးသော်လည်း ဝေဒနာချင်း တူကြသူများ ဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အလွန် ခင်မင် တွယ်တာကြသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ကယ်ရီလင်း၏ မိဘများ ပိုင်ဆိုင်သော ကုန်စုံဆိုင်ထဲတွင် မတော်တဆ တွေ့ဆုံပြီး သိကျွမ်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နစ်ကီသည် သူနှင့် သက်တူ ရွယ်တူ ဖြစ်သော အာနီနှင့်လည်း ခင်မင်သည်။ အာနီသည် ဒေါက်တာ ကီဗင် ယန်ဆင်၏ သား ဖြစ်သည်။

ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာသည် အလုပ်ကို ခင်တွယ်ကြသော်လည်း စနေနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းများတွင် အိမ် အလုပ်ကို အတိုးချ၍ လုပ်ကြသည်။

ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်၊ စနေနေ့ မနက်တွင် ဒေးဗစ်သည် အိပ်ရာမှ စောစောစီးစီး ထပြီး ဆေးရုံသို့ သွား၍ ဆေးရုံ တင်ထားသော ဂျွန် တာလောကို သူကြည့်သည်။ အခြေအနေ ကောင်းမွန်ပါသည်။ ရှေ့အပတ်တွင် ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ပြုမည်ဟု သူ စိတ်ကူးထားသည်။

လူနာ ကြည့်အပြီးတွင် သူသည် ဘတ်စကက်ဘော ကစားရန် အထက် တန်း ကျောင်းသို့ ဘိုင်စကယ် စီး၍ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ထိုကစားပွဲမှာ ရှုံး သူက ဘေးထွက်၍ ထိုင်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ ကြိုးစားပမ်းစား အပြိုင်အဆိုင် ကစားနေကြသည်။

ဒေးဗစ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အားနှင့် မာန်နှင့် ဝင်ကစားသည်။ ဤတွင် ဒေးဗစ်၏ တံတောင်ဆစ်သည် ကီဗင် ယန်ဆင်၏ နှာခေါင်းကို တည့်တည့် ကြီး တွက်လိုက်မိလေသည်။

‘ကီဗင်၊ ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ’

‘ချီးမှပဲ၊ မင်း တော်တော် ရမ်းတဲ့ လူ’

‘ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား နှာခေါင်းကို ကျုပ် ကြည့်ပေးပါ ရစေ’

‘ကျုပ်ကို လာမထိနှင့်’

ဤတွင် ဆရာဝန် တစ်ဦးဖြစ်သူ ထရင့် ယားဘိုရီးက ဝင်ရောက် ဖျန်ဖြေ ပြီး ကီဗင်၏ ရွဲစောင်းသွားသော နှာခေါင်းရိုးကို ပြန်တည့်ပေးလိုက်သည်။

ဒေးဗစ်က ကီဗင်အား အိမ်လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ပြောသော်လည်း ကီဗင်က လက်မခံဘဲ ပြန်သွားတော့သည်။ ထရင့်က ပြောလိုက်၏။

‘ကီဗင် ကိစ္စကို စိတ်အနှောင့်အယှက် အဖြစ် မခံပါနှင့်ဗျာ၊ သူကလည်း ဒီပြင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှာခေါင်းရိုးတွေကို ချိုးထားပြီးပါပြီ၊ သူက အားကစား သမားစိတ် မရှိတာက လွဲရင် လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ’

ဒေးဗစ်သည် အင်တင်တင်နှင့် ဆက် ကစားလိုက်သည်။

ဒေးဗစ် အိမ်ပြန်ရောက်သော အခါ နစ်ကီနှင့် အင်ဂျယ်လာတို့က အပြင် ထွက် လည်ကြရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ သူတို့သည် ယန်ဆင် မိသားစု၊ ယားဘိုရီး မိသားစု၊ ယန်း မိသားစုတို့နှင့် ရေကန် နံဘေးရှိ အိမ်ကလေးသို့ တစ်ညအိပ် ခရီး ထွက်ကြရန် စီစဉ်ထားသည်။

စတိမ် ယန်းသည် သားဖွားနှင့် မီးယပ် ဆရာဝန် ဖြစ်သလို ဘတ်စကက် ဘော မှန်မှန် ကစားသူလည်း ဖြစ်သည်။

ဒေးဗစ်က ရေမြန်မြန် ချိုးလိုက်ပြီး နောက် နာရီဝက် အကြာတွင် ခရီး ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ရေကန်၏ ရေပြင်မှာ စိမ်းလဲ့နေသည်။ အိမ်ကလေး

mg yoe . com

ကလည်း ချစ်စရာကလေးပင် ဖြစ်သည်။ နစ်ကီသည် ချက်ချင်း ဆိုသလို အာနီ ယန်ဆင်နှင့် တွဲမိကြတော့သည်။

အင်ဂျယ်လာကမူ အစားအသောက် အတွက် ပြင်ဆင်နေကြသော နန်စီ ယန်ဆင်၊ ကလာရာ ယန်းနှင့် ဂေးလ် ယားဘိုရီးတို့ ရှိရာ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားသည်။

ဒေးဗစ်ကလည်း ဘီယာ သောက်ရင်း ခရီးဆောင် ရုပ်မြင်သံကြားမှ ဘော လုံးပွဲကို ကြည့်နေကြသော အမျိုးသားများနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်သည်။

ကီဗင်က ဒေးဗစ် အပေါ်တွင် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသေးသဖြင့် ဒေးဗစ် က ထပ်၍ တောင်းပန်လိုက်သည်။

ညစာ စားအပြီးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောကြသည်။ အစပိုင်း ဗားမောင့် တွင် နေရ ထိုင်ရသည်မှာ ပျော်စရာ ကောင်းကြောင်း ပြောဆိုနေကြရာမှ နောက် ပိုင်းတွင် ဆေးရုံ အကြောင်း စကား ပြောဖြစ်သွားကြတော့သည်။

‘အားကစား အကြောင်းနှင့် တခြား အကြောင်းတွေ ပြောကြတာကမှ ပို ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်’

ဂေးလ် ယားဘိုရီးနှင့် အမျိုးသမီး အုပ်စုက ကန့်ကွက်လိုက်ကြ၏။ ထရင့် ယားဘိုရီးက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘အခုလို ကျန်းမာရေး လောကကို ပြုပြင် ပြောင်းလဲရေးတွေ လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဆေးအကြောင်း ဝါးအကြောင်း မပြောဘဲ နေလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲကွ’

ထရင့် ယားဘိုရီးနှင့် စတိဗ် ယန်းတို့သည် စီအမ်ဗီမှ ဆရာဝန်များ မဟုတ် ကြချေ။ သူတို့က အာမခံ ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုနှင့် ပူးပေါင်း၍ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု ထပ်ဖွဲ့ရန် ကြံစည်ကြသေးသော်လည်း နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

စီအမ်ဗီ၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန်နှင့် အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် လူနာ အခြေခံ အများစုသည် စီအမ်ဗီဘက်သို့ ပါသွားခဲ့လေပြီ။ စတိဗ် ယန်းက ပြော လိုက်၏။

‘ကျုပ်က ဆေးလောက တစ်ခုလုံးကို စိတ်ကုန်တယ်ဗျာ၊ တခြား လုပ်ကိုင် စားလို့ ရမယ့် လုပ်ငန်း ရှိရင် ကျုပ်က ဆရာဝန် အလုပ်ကို ချက်ချင်း စွန့်ပစ် လိုက်မယ်’

အင်ဂျယ်လာက ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘ရှင့်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုတွေ အလဟဿ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပေါ့ရှင်’

စတိဗ် ယန်းက ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒါကတော့ဗျာ၊ ဟိုလူ လုပ်သလို ကျုပ်က ကျုပ် ဦးနှောက်တွေကို
ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်တာနှင့် စာရင် တော်သေးတာပေါ့’

ဒေါက်တာ ပို့တလန်ကို ရည်ညွှန်း ပြောဆိုမှုက အားလုံးကို နှုတ်ဆိတ်
သွားစေခဲ့သည်။ စကား စပြောလိုက်သူမှာ အင်ဂျယ်လာပင် ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မကတော့ ဒေါက်တာ ပို့တလန် အကြောင်း တစ်ခါမှ မကြားရ
သေးဘူး၊ ကျွန်မက စပ်စပ်စုစု သိချင်တယ် ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်၊ ကျွန်မ သူ့
ဇနီးနှင့်လည်း တွေ့ပြီးပါပြီ’

ဂေးလ် ယားဘိုရိုးက ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘သူ့ဇနီးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေတာပါပဲ’

ဒေးဗစ်က ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ကျုပ်တို့ကတော့ သူ စိတ်ဓာတ် ကျနေတယ်လို့ပဲ သိခဲ့ရတယ်၊ တိတိ
ကျကျ ကလေးများ ပြောနိုင်ကြပါသလား’

ထရင့်က ဖြေသည်။

‘သူ့ဇာတ်လမ်းကတော့ တင်ပါးဆုံရိုး ကျိုးသွားတဲ့ ပန်းချီဆရာ ဆမ်
ဖလင်းမင်းက ဇာတ်လမ်း စခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့လူနာ နှစ်ယောက်
ထပ်သေသွားကြတယ်’

ကီဗင် ယန်ဆင်က ဖြန့်ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်လို့ မထင်ဘူးဗျာ’

ထရင့်က ပြောလိုက်၏။

‘ကဲ ခင်ဗျား စကားကို ခင်ဗျားကပဲ ထပ်ရှင်းပြစမ်းပါဦးလေ’

‘ရန်ဒီ ပို့တလန်မှာ သေနတ် မရှိဘူး ဆိုတဲ့ အချက်က လွဲရင် သိပ်ရှင်းပြ
စရာ မရှိပါဘူး၊ သူ အဲဒီ သေနတ်ကို ဘယ်က ရလာပါသလဲ၊ ကျုပ်ဆီက
လာငှားသွားပါတယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မထွက်ဆိုခဲ့ကြဘူး၊ သူက မြို့ပြင် ထွက်
တဲ့ လူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလဲ၊ လမ်းဘေးက ကောက်ရလာတာလား’

ကီဗင်က ရယ်လိုက်၏။ စတိမ် ယန်းက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ ဘယ်သူမှ မသိဘဲ သူ့ဆီမှာ ရှိနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့’

ကီဗင်ကလည်း ခေါင်းမာသည်။

‘သူ့ဇနီး အာလင်းကလည်း ဘာမှ မသိပါဘူးတဲ့၊ နောက်တစ်ချက်က
လည်း နဖူးတည့်တည့်က နောက်ဘက်ကို ပြန်ပစ်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ အဲဒီလို ပစ်တာမျိုး
ကျုပ် တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးဘူး၊ တချို့ကတော့ ပါးစပ်ထဲကို ပြောင်းထည့်ပြီး

ပစ်တယ်၊ တချို့ကတော့ နားထင်ကို ပစ်တတ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် အခုလို ပြောင်းဝ ရှည်တဲ့ မက်ဂနမ် သေနတ်နှင့် ဆိုရင် ရှေ့ဘက်ကနေ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ပြန်ပစ်ဖို့ သိပ်ခဲယဉ်းတယ်’

သူက လက်ဟန် ခြေဟန်နှင့် လုပ်ပြလိုက်သည်။ စတိဗ်က မေးလိုက်၏။

‘သူ အသတ်ခံရတာလို့ ခင်ဗျားက ဆိုချင်တာလား’

‘ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ် ဆိုတာ မယုံဘူး၊ ကျန်တာကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ကောက်ချက် ဆွဲနိုင်ကြတာပေါ့ဗျာ’

ခဏ ကြာမှ ဂေးလ် ယားဘိုရီးက ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မကတော့ အဲဒီကိစ္စဟာ အင်မတန် သူ့ရဲဘော ကြောင်တဲ့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှုပဲလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်မကတော့ အာလင်းနှင့် ကလေး နှစ်ယောက်ကို သိပ်သနားတာပဲ’

ကလာရာ ယန်းကလည်း ဝင်ပြောသည်။

‘အဲဒါကို ကျွန်မလည်း သဘောတူတယ်’

နောက်ထပ် ငြိမ်ကျသွားပြန်သည်။ ပြီးမှ စတိဗ် ယန်းက စပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ဘတ်တလက်မှာ ပျော်ကြရဲ့လား’

ဒေးဗစ်က ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်ကတော့ ပျော်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကင်ဆာ ဝေဒနာသည်တွေက ကျုပ် ထင်ထားတာထက် ပိုများနေတယ်’

‘ဘယ်နှယောက်တောင် ရှိနေလို့လဲ’

‘ကျုပ်ဆီမှာ သွေးကင်ဆာ ဖြစ်နေတဲ့ ဂျွန် တာလော၊ သူက ခုလောလော ဆယ် ဆေးရုံ တက်နေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ သားအိမ် ကင်ဆာ ဖြစ်နေတဲ့ မေရီ အန်းရှီလာ၊ ပြီး ဆီးကျိတ် ကင်ဆာ ဖြစ်နေတဲ့ ဂျီနသန် အကင်းစ်၊ ပြီးတော့ ပန်ကရိယ ကင်ဆာက စပြီး ဂလင်းမြင်း ကင်ဆာ ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်နယ် အင်ဒါ ဆင်၊ မြင်းမည်း ကင်ဆာ ဖြစ်နေတဲ့ စင်ဒရာ ဟက်စ်ချာ၊ ပြီးတော့ ရင်သား ကင်ဆာ ဖြစ်နေတဲ့ မာဂျော်ရီ ကလီဘာ’

‘ရှင်က လူနာ အားလုံးရဲ့ နာမည်တွေကို အလွတ် ရနေတဲ့ အတွက် အထင် ကြီးမိပါတယ်ရှင်’ ဟု ကလာရာ ယန်းက ချီးမွမ်းလိုက်သည်။

‘ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က သူတို့ အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးအောင် လုပ်ထားလို့ မှတ်မိနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ သေသွားခဲ့ရင် ကျုပ်က သူတို့ အတွက် တာဝန် ရှိသလို ခံစားနေရမှာဗျာ’

‘အေးဗျာ၊ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာကို ကျုပ် နားလည်ပါတယ်’
စတိမ် ယန်းက ပြောလိုက်သည်။ နန်စီ ယန်ဆင်က အင်ဂျယ်လာကို
မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ရှင့်အလုပ်ကရော ဘယ်လိုလဲ’

‘ဒေါက်တာ ဝက်ဒလီက တကယ့် ဆရာသမားကောင်း ပီသပါတယ်
ရှင်၊ လုပ်ရ ကိုင်ရတာလည်း ကောင်းပါတယ်’

ကီဗင်က ဒေးဗစ်ကို မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ချားလ်စ် ကယ်လီနှင့် ထိပ်တိုက် တိုးပြီးပြီလား’

‘မတိုးပါဘူးဗျာ၊ သူနှင့် ကျုပ် အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျုပ် ဒီအပတ်ထဲမှာပဲ
ဘာလင်တန်က စီအမ်ဗီ အရည်အသွေး စီမံခန့်ခွဲမှု ညွှန်ကြားရေးမှူးနှင့် အတူ
ချားလ်စ် ကယ်လီနှင့် တွေ့ခဲ့ရသေးတယ်၊ လူနာတွေက ဆေးကုသမှုနှင့် ပတ်
သက်ပြီး ကျေနပ်တယ်လို့ ရေးသားကြတဲ့ အတွက် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက
ကျုပ်ကို ချီးမွမ်းကြသေးတယ်’

‘ဟာ အရည်အသွေး စီမံခန့်ခွဲမှုဆိုတာ လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အသုံး
ကျမှုကို သုံးသပ်တဲ့ အချိန် အထိ စောင့်လိုက်ပါဦး၊ အဲဒါက နှစ်လ သုံးလ
လောက်တော့ ကြာတယ်၊ အဲဒီအခါ ကျရင် ခင်ဗျားက ချားလ်စ် ကယ်လီ
အပေါ် ဘယ်လို ထင်သလဲ ဆိုတာကို ပြောပြပါဦး’

‘ကျုပ်ကတော့ အဲဒါကို အလေး မထားပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က စေ့စေ့စပ်စပ်
နှင့် ဆေးဝါး ကောင်းကောင်း ကုသပေးတယ်၊ ဆေးရုံ တင်တာနှင့် ပတ်သက်
တဲ့ ဆုကြေး အစီအစဉ်ကို ကျုပ်က ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ဘဟားမားစ်ကို
သွားရမယ့် ဆုကို ရမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကျုပ်ကတော့ အဲဒီ ဆုကြေး အစီအစဉ်ကို ကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်ဗျာ’
ဂေးလ် ယားဘိုရီးက ပြောလိုက်၏။

‘ဆေးအကြောင်း ဝါးအကြောင်း ပြောကြတာတွေ တော်ကြပါတော့ရှင်’
ထို့နောက် သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နောက်သလို ပြောင်သလိုနှင့်
သားပြော မယားပြော ပြောလာကြတော့သည်။ ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာတို့က
ထိုသို့ ပြောကြသည့် အထဲတွင် ဝင်မပါဘဲ နေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာဝန် သုံးစုံတွဲက ရေကန်ထဲသို့ ရေဆင်းကူးကြသော
အခါ ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာတို့က အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

[၁၀]

စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်၊ တနင်္လာနေ့။

ထရေနာက ၎င်း၏ မာစီဒီးစ် မော်တော်ကားကို လမ်းပေါ်က ဆွဲချလိုက်ပြီး ခြံစည်းရိုး နံဘေးတွင် ကပ်၍ ရပ်ထားသော မော်တော်ကားတန်းဆီသို့ ဆက် မောင်းသွားတော့သည်။

ခြံစည်းရိုး၏ ဟိုဘက် မြက်ခင်းပြင်ထဲတွင် ဘတ်တလက် ကွန်မြူနီတီ ဆေးရုံ၏ ရှစ်ကြိမ်မြောက် အလုပ်သမားနေ့ကို ကျင်းပနေသည်။

ထရေနာနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဂျက်ကလင်းတို့ ကားထဲမှ ထွက်လိုက်ကြစဉ် သူတို့ကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြပြီး သူတို့ထံ ပုလိပ် အကြီးအကဲ ဝိန်း ရောဘတ် ဆန်နှင့် အတူ လျှောက်လာသော ဟယ်လင် ဘီတန်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီဟု ထရေနာက ချက်ချင်းပင် သံသယ ဝင်မိတော့ သည်။

ဂျက်ကလင်းက ပြောလိုက်၏။

‘သိပ်ကို အဆင်ပြေတာပဲရှင်၊ ဟောဒီမှာ ရှင့်ရဲ့ အကြီးဆုံး စိတ်ဝေဒနာ ရှင် ကြွလာနေပါပြီ’

‘မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း ဂျက်ကလင်း’

ထရေနာက အသံကို ထိန်း၍ ဒေါပွပွနှင့် ပြောလိုက်၏။ ဘီတန်က ဆိုင်း မဆင့် ဗုံမပါ ပြောချလိုက်သည်။

‘ကျွန်မဆီမှာ သတင်းဆိုး ပါလာတယ်’

‘မင်းက ဟိုတဲဆီ သွားပြီး အချို့ရည်လေး ဘာလေး ယူပါလားကွာ’

ထရေနာက သူ့ဇနီးကို ပြောလိုက်၏။ ဂျက်ကလင်းက ဘီတန်ကို မျက် စောင်း ထိုးပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

‘သတင်းဆိုးက ဘာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ညတုန်းက သူနာပြု ဆရာမ တစ်ယောက် အစော်ကား ခံရပြန်ပြီ၊ သူက တော့ မုဒိမ်း ကျင့်ခံလိုက်ရတယ်’

‘အရင်လူပဲလား’

ဝိန်း ရောဘတ်ဆန်က ဖြေလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ဆီမှာ ဓားမြှောင် အစား သေနတ်တောင် ပါလာတယ်’

‘ဘယ်လို ဖြစ်ရတာတုံး၊ မီးတွေ ထွန်းထားတယ် မဟုတ်လား’

‘အခု မုဒိမ်း ကျင့်ခံရတာက မီးထွန်း မထားတဲ့ အပေါ်ဘက် ကားရပ် တဲ့ နေရာမှာ ဖြစ်တာ’

‘အဲဒီ မုဒိမ်းမှုကို ဘယ်သူတွေ သိကြသလဲ’

‘သိပ်မသိကြသေးပါဘူး’

ဘီတန်က ဖြေလိုက်၏။

‘ကျွန်မက ဘတ်တလက် သူရိယ သတင်းစာက ဂျော့ချ် အိုဒေါ်နယ်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဒီသတင်းကို မှောင်ချထားဖို့ ပြောလိုက်ပါတယ်’

ထရေနာက ရောဘတ်ဆန် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်၏။

‘ပုလိပ်ဘက်က ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ကြတော့ဘူးလား’

‘ညတိုင်း ဒီကို ပုလိပ် တစ်ယောက်စီ လွတ်ပေးဖို့က လွဲရင် ကျုပ်တို့က ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး’

‘ဆေးရုံက လုံခြုံရေး တာဝန်ခံ ပက်ထရစ် ဆွေဂလာ ဘယ်မှာလဲ’

ထရေနာက မေးလိုက်သဖြင့် ဝိန်း ရောဘတ်ဆန်က ခေါ်ပေးရန် ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

ရောဘတ်ဆန် မကြားနိုင်သော နေရာသို့ ရောက်သော အခါ ထရေနာက မေးလိုက်၏။

‘မင်း ဒီကနေ့ည အတွက် အဆင်သင့်ပဲလား’

‘အစည်းအဝေး အပြီးမှာ တွေ့ဖို့ ကိစ္စ အတွက် ကျွန်မ သိပ်မသေချာဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေးကြမှ ဖြစ်မယ်’

သို့ရာတွင် ပက်ထရစ် ဆွေဂလာနှင့် ဝိန်း ရောဘတ်ဆန်တို့ ပြန်လာနေ ကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် စကားစ ပြတ်သွားတော့သည်။

ထရေနာက ဟယ်လင် ဘီတန်သည် သူ့ကို ရှောင်ဖယ်ပြီး ချားလ်စ် ကယ် လီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် တွေ့ဆုံနေလေသလောဟု တွေးလိုက်မိပြန်၏။

ပက်ထရစ် ဆွေဂလာက သူ့အပေါ် အပြစ် ပုံချမည့် ကိစ္စကို ငြင်းပယ် လိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့က အချိန် နောက်ကျမှ ပြန်မယ် ဆိုရင် လုံခြုံရေးကို သတင်းပို့ ပါလို့ အကြိမ်ကြိမ် မှာထားသားပဲ၊ ပိုဆိုးတာက သူက ကားကို အပေါ်ဘက်မှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီနေရာက မီးထွန်း မထားဘူးလေ’

‘အင်ဂျင်နီယာ ဌာနမှူး ဝါနာ ဗန်ဆလိုက်က ဘယ်မှာလဲ’

ထရေနာက ပြောလိုက်သဖြင့် ဝါနာ ဗန်ဆလိုက်သည် ဤပွဲမျိုးသို့ လာ လေ့ လာထ မရှိကြောင်း ဟယ်လင် ဘီတန်က ဖြေလိုက်၏။

‘ဒါဆိုရင် အပေါ်ဘက် ကားရပ်တဲ့ နေရာမှာ မီးတွေ ထိန်နေအောင် ထွန်းပေးဖို့ သူ့ကို မင်းက ပြောလိုက်’

ထို့နောက် ထရေနာသည် ဘီတန်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အစား အသောက်များ ကျွေးမွေးနေသည့် တဲဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားသည်။ သူတို့ကို ကော့ဒ်ဝဲလ်နှင့် ကန်တာတို့က မြင်သွားကြသဖြင့် ချဉ်းကပ်လာလေ၏။

ကော့ဒ်ဝဲလ်က ထရေနာကို ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆုကြေး အစီအစဉ် အောင်မြင်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း ခင်ဗျား ကြားပြီးရောပေါ့’

ဘီတန်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီ ကိစ္စကို ဒီကနေ့ည အစည်းအဝေးမှာ ကျွန်မက တင်ပြ မလို့ပါ’

ထရေနာက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီလို သတင်းကောင်းမျိုး ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ခါးတောင်းကျိုက် ဖြုတ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဆက်ထိန်းထားမှ ဖြစ်တယ်’

ဤတွင် ကော့ဒ်ဝဲလ်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ကျုပ်က မူဝါဒနှင့် ဆိုင်တဲ့ မေးခွန်း တစ်ခု မေးဖို့ ရှိတယ်၊ ခု အစီအစဉ် မှာ နာတာရှည် ရောဂါမျိုး ဖြစ်တဲ့ စစ်စတစ် ဖိုင်ဘရီးဆစ် ရောဂါမျိုး ဆိုရင် ဘယ်လို သဘော ထားပါသလဲ’

‘အဲဒီ ရောဂါက ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ၊ တကယ်လို့ ရောဂါ ဖြစ်လာရင် ကုန်ကျ စရိတ်က ဘယ်လောက် ရှိမလဲ’

‘အဲဒီ ရောဂါမျိုးကတော့ မျိုးရိုးကို လိုက်ပြီး ဖြစ်တတ်တဲ့ ရောဂါပဲ၊ ကုသရမယ် ဆိုရင်တော့ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ နှစ်သောင်း အထက်မှာ ရှိတယ်’

mgvye.com

ကန်တာက ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထရေနာက မေးလိုက်ပြန်၏။

‘အဲဒီ ရောဂါက အဖြစ် များသလား’

‘မွေးတဲ့ ကလေး နှစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်လောက် ဖြစ်တတ်တာပါ’

‘ဒါဆိုရင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ရလောက်အောင် သိပ် မပေါ့လှပါ

ဘူးလေ’

ထရေနာက ယနေ့ညတွင် ကျင်းပမည့် စည်းဝေးပွဲသို့ မပျက်မကွက် တက် ရောက်ကြရန် မှာကြားပြီး လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။

ထရေနာနှင့် ဘီတန်က ဆက် လျှောက်လာကြ၏။

‘ရှင် သိပ်ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား ချစ်ချစ်ရယ်’

ဂျက်ကလင်း၏ အမေးကို ထရေနာက ပြန်ဖြေလိုက်၏။

‘ကိုယ်က မျက်နှာကြီး ရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် လျှောက်သွားနေရမှာလား’

‘အဲဒီလို ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ရမှာလဲ၊ အိမ်မှာတော့ ရှင်က တစ်ချိန်လုံး

စူပုပ် နေတာပဲ မဟုတ်လား’

‘ကျွန်မ ပြန်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’ ဟု ဘီတန်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်၏။ ဂျက်ကလင်းက ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ပြန်မယ်၊ ရှင့်ကို ရှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ဦးဦးက ပြန်ပို့ပေးမှာပါ’

ဂျက်ကလင်း မျက်စိ အောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အချိန်တွင်မှ ထရေနာက မေးလိုက်၏။

‘မင်းက ဘာပြောချင်တာလဲ’

‘ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ပြောချင်တာပါ။ ကျွန်မ အလုပ်မှာ ကျွန်မ ပျော်ပိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ကျွန်မကို စည်းရုံးခဲ့စဉ်တုန်းကတော့ ကျွန်မ တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ တစ်ခုခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဇနီးနှင့် ကွာ ရှင်း ပြတ်စဲခွင့် ရတော့မယ်လို့လည်း ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒါလည်း ဖြစ်မလာဘူး၊ ကျွန်မ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် တွေနေကြတာကို ရပ်ထားရ လိမ့်မယ်’

ထရေနာက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ လောလောဆယ်တွင် ထိုကိစ္စမှာ သူ့ အတွက် အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ဘေ့စ်ဘော အနုစားကို ကစား နေသူများထံ ရောက်လာကြသည်။

ဒေါက်တာ ဝက်ဒလီက လှမ်း၍ လက်ပြလိုက်ရာ ဘီတန်က ပြန်၍ လက်ပြလိုက်သည်။ သူ နံဘေးတွင် ဘောင်းဘီတိုကလေးကို ဝတ်ထားပြီး ဘေ့စ်ဘော ဦးထုပ် တစ်လုံးကို တစ်ဖက်သို့ ခပ်များများ စောင်း၍ ဆောင်းထားသော ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်အဝ ရှိသည့် ခပ်ငယ်ငယ် အမျိုးသမီး တစ်ဦး ရှိနေသည်။

ထရေနာက မေးလိုက်၏။

‘အဲဒီ ကလေးမက ဘယ်သူလဲ’

‘သူက ကျွန်မတို့ရဲ့ ရောဂါဗေဒ ပညာရှင် အသစ်ကျပ်ချွတ် အင်ဂျယ်လာ ဝီလ်ဆန်ပေါ့၊ သူနှင့် တွေ့ချင်လို့လား’

သူတို့သည် ဝက်ဒလီတို့ထံ လျှောက်သွားပြီး မိတ်ဆက် လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဘေ့စ်ဘောပွဲ စတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ဝက်ဒလီနှင့် အင်ဂျယ်လာ တို့သည် ကစားကွင်းဆီသို့ ပြန်သွားကြတော့သည်။

ဟယ်လင် ဘီတန်က မှတ်ချက် ချလိုက်သည်။

‘ခုတစ်လော ဒေါက်တာ ဝက်ဒလီ အရမ်း ပြောင်းလဲနေတယ်၊ အင်ဂျယ်လာ ဝီလ်ဆန်က ဝက်ဒလီ မျိုသိပ်ထားရတဲ့ ဆရာ လုပ်ချင်စိတ်ကို ပြန်ဆွပေးလိုက်တယ်၊ အင်ဂျယ်လာက သူ့ကို အသက် ဆက်ပေးလိုက်သလိုပဲ၊ အင်ဂျယ်လာ ရောက်လာကတည်းက သူ အရမ်း ပျော်နေတော့တာပဲ’

ထရေနာက အင်ဂျယ်လာ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရင်း ဝက်ဒလီ၏ စိတ်ပါဝင်စားမှုကို သူ နားလည်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူက ထိုကိစ္စကို စာသင်ပြချင်မှု သက်သက် အတွက်သာ ဖြစ်သည်ဟု မဆိုချင်ပါ။ တကယ်ကမူ အင်ဂျယ်လာ ဝီလ်ဆန်သည် ထရေနာ တွေ့ဖူးသမျှသော အမျိုးသမီး ဒေါက်တာ များထဲတွင် ဆရာဝန်နှင့် မတူသူ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

[၁၁]

ဗားမောင့်မှာ ဆောင်းဦး ရာသီ။

ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာတို့သည် ဗားမောင့် ဆောင်းဦး ရာသီ၏ အလှအပကို အပြည့်အဝ ခံစားနေကြရသည်။

နစ်ကီကလည်း ကျောင်းတက်ရသည်ကို ပျော်ပါသည်။ မာဂျော်ရီ ကလီ ဘာကလည်း နစ်ကီ၏ အတန်းပိုင် ဆရာ ဖြစ်လာသည်။

နစ်ကီနှင့် ကယ်ရီလင်း ဟင်းမိစ်ဖို့တို့၏ ခင်မင်မှုမှာ အလွန် ကြီးထွား လာသည်။ အာနီ ယန်ဆင်နှင့် ခင်မင်မှုကလည်း ပိုမိုလာသည်။ အကျိုးနှင့် အပြစ်တို့ကို အချေအတင် ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် နစ်ကီသည် စက်ဘီး စီး၍ ကျောင်းတက်ခွင့် ရရှိသွားတော့သည်။

ထိုလမ်းကြောင်းသည် ယန်ဆင် မိသားစု အိမ်ရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်သွားရ သောကြောင့် အာနီက စောင့်နေလေ့ ရှိသည်။ နစ်ကီသည် နောက်ဆုံး တစ်မိုင် ကို အာနီနှင့် အတူတူ စက်ဘီး စီး၍ ကျောင်းတက်လေ့ ရှိသည်။

နစ်ကီ၏ ကျန်းမာရေး အနေအထားလည်း ကောင်းမွန်လာသည်။ နစ်ကီ သည် နေ့စဉ်ပင် နံနက်တိုင်း အသက်ရှူ ကုထုံး အတွက် ပုံစံ အမျိုးမျိုးနှင့် ကုသ ခံနေရသည်က လွဲ၍ လူကောင်း တစ်ယောက်လိုပင် ရှိနေလေသည်။

ဆောင်းဦး ရာသီ အတွက် ကြီးမားသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုမှာ စက် တင်ဘာ လကုန်ပိုင်းတွင် အင်ဂျယ်လာ၏ မိဘများ လာရောက် လည်ပတ်ကြ ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဖခင် ဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ဝေါလ်တာ ခရစ္စတိုဖာက အင်ဂျယ်လာတို့၏ နေအိမ်ကို သိုသိုသိပ်သိပ်ကလေး ချီးမွမ်းသည်။ သို့ရာတွင် ကျေးလက် ဆေး ကုသမှုကိုတော့ သူ အထင် သေးသည်။ အင်ဂျယ်လာ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းကိုပင် လိုက်မကြည့်ခဲ့ပါ။

အင်ဂျယ်လာ၏ မိခင် ဘားနစ် ခရစ္စတိုဖာကမူ ချီးမွမ်းစရာ တစ်ကွက်မျှ ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အိမ်က နစ်ကီ အတွက် ကြီးမားလွန်းသည်။ ဘတ် တလက်ရှိ သစ်ရွက်များသည် နယူးယောက် ဗဟို ပန်းခြံရှိ သစ်ရွက်များနှင့် အရောင်ချင်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်များကို ကြည့်ရှုရန် သက်သက် အတွက် ခြောက်နာရီ ကြာအောင် ကားမောင်းလာဖို့ မလို ဟူ၍လည်း သြဘာ ပေးတော့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ခရစ္စတိုဖာ ဇနီးမောင်နှံ ပြန်သွားကြသည့် အခါကျမှ အားလုံး စိတ်သက်သာရာ ရရှိကြတော့သည်။

အောက်တိုဘာ လလယ်၏ စနေနေ့ တစ်နေ့တွင် ဘတ်စကက်ဘော ကစား ရာမှ ခေတ္တ နားနေကြခိုက် စတိမ် ကီပင်နှင့် ထရင့်တို့က ဒေးဗစ်ကို ချောင် ပိတ်ဖမ်းပြီး နယူး ဟမ်ရှိုင်းယားရှိ ဝါးတားဗီးလ် တောင်ကြားသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုဒေသသည် အလွန် သာယာ လှပကြောင်း၊ ဒေးဗစ်၏ မိသားစုလည်း လိုက်ပါစေလိုကြောင်း၊ ၎င်းတို့က အိပ်ခန်း လေး ခန်း ပါသော အိမ်တစ်လုံးကို ၎င်းရမ်းထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း အတင်း မဲဆွယ် ကြသည်။

ဒေးဗစ်က အင်ဂျယ်လာအား ပြောပြသော အခါ အင်ဂျယ်လာက စိတ် မပါလှချေ။ သို့ရာတွင် ဒေးဗစ်နှင့် နစ်ကီတို့က အလွန် သွားချင်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေးဗစ်နှင့် နစ်ကီတို့၏ ဆန္ဒကို အင်ဂျယ်လာက လိုက်လျော ရတော့သည်။

ဒေးဗစ်က သူ ခရီး ထွက်နေစဉ် သူ့အစား ဝင်ပေးရန် စီအမ်ဗီ၏ ဆရာ ဝန် တစ်ဦး ဖြစ်သော ဒပ်ဒလီ မတ်ခဲဟမ်ကို လွှဲထားခဲ့၏။ ကြာသပတေး ည တွင် သူတို့သည် အထုပ်အပိုး ပြင်ဆင်ကြပြီး သောကြာနေ့ ညနေ ငါးနာရီတွင် ဘတ်တလက်မှ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

သူတို့တွင် ကားသုံးစီး ပါလာသည်။ ယားဘိုရီး မိသားစုက ၎င်းတို့၏ ကလေး သုံးယောက်နှင့် အတူ ကားတစ်စီး ယူလာသည်။ ယန်ဆင် မိသားစုနှင့် ယန်းစ် မိသားစုကမူ ယန်ဆင်၏ ဗင်ကားတွင် စုပေါင်း၍ လိုက်ပါလာကြ သည်။ ဒေးဗစ်နှင့် အင်ဂျယ်လာက ၎င်းတို့၏ ဖော်လ်ဗို မော်တော်ကားကို ယူလာကြသည်။